

EL CARDENAL RAVASI REVELA QUE ARTISTES COM ENNIO MORRICONE FELICITARAN EL PAPA EN EL SEU ANIVERSARI SACERDOTAL

Agustí Codinach

Seixanta obres d'art per al Papa

El cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura, és un home erudit i de gran capacitat comunicativa. Promotor del nou atri dels gentils, en una entrevista concedida al nostre setmanari reflexiona sobre el diàleg amb els no creients, sobre la relació entre fe i art, i sobre la identitat catalana, entre altres temes.

El mes de juny, amb ocasió dels 60 anys de sacerdoci del Papa, ens explica el cardenal Ravasi, s'ha convidat 60 artistes de diferents disciplines perquè presentin una obra pròpia i original com a regal a Benet XVI per a aquest aniversari. Hi seran, entre altres, el compositor Ennio Morricone, amb una partitura, i l'arquitecte Santiago Calatrava, amb un projecte d'església. **P 5**

Sang als mòbils

Bona part dels minerals emprats en la producció dels mòbils provenen de les mines de coltan situades a l'est del Congo, una zona en conflicte permanent controlada per diferents grups armats, que aprofiten la comercialització d'aquests minerals per finançar una cruenta guerra civil que en els darrers

15 anys ha causat la mort de més de cinc milions de persones. La conclusió és irrefutable: els nostres mòbils estan tacats de sang. Així ho palesa el documental *Blood in the mobile* («Sang al mòbil»), presentat recentment a Barcelona pel seu director, Frank Poulsen. **P 28**

Una jove postulante mallorquina a lesu Communio

P 11

Passeig per la Badalona romana

El Museu de Badalona ha ampliat el conjunt arqueològic visitable i n'ha renovat les instal·lacions. Amb aquestes millores el públic pot gaudir de més de 3.000 m² de ciutat romana força ben conservada, que inclou restes de les termes, el fòrum i diverses cases. En el mateix jaciment s'exposen centenars d'objectes i obres d'art trobats al subsòl de la ciutat, com ara la famosa Venus de Badalona. **P 20-21**

Catalunya
Cristiana
facebook

Busca'ns al
Facebook i clica
«m'agrada»

Nova carta pastoral «Al servei del nostre poble»

La nova carta pastoral dels bisbes catalans, *Al servei del nostre poble*, es presentarà a mitjan d'aquest mes de març i vol ser una actualització d'*Arrels cristianes de Catalunya*, el document més important de l'Església catalana en el segle XX. A *Al servei del nostre poble*, que Catalunya Cristiana publicarà en el pròxim número, els bisbes catalans reflexionen sobre els reptes de l'Església i de la societat actuals. **P 24**

Sumari

P 3-4 La venerable Anna M. Janer serà beatificada

P 22 Solsona: ordenació del diaca Joan Güell

P 29 Desè aniversari d'E-cristians

P 32 Ponència del P. Josep M. Soler al Romea

P 33 Els Misteris del Rosari a la Pia Almoina

Editorial

Cap a una normalització del món confrare

S'ha celebrat a Mataró el V Congrés Català de Congregacions, Confraries i Germandats de Setmana Santa. La participació ha estat nodrida i la presència eclesial, rellevant. Hi ha una gran vitalitat a Catalunya i a tot l'Estat d'aquests grups humans que són cossos socials intermedis entre la persona i la resta de la societat, àmbits on molts se senten útils i reconeguts perquè propicien una participació fructuosa. Al Congrés de Mataró s'ha fet palesa també la síntesi normalitzada entre elements catalans i andalusos. Les processons de Setmana Santa atrauen milers de creients i, també, de no creients. Hi ha persones que van a veure les processons o fins i tot que hi col·laboren arreglant o portant passos, no practicants habituals, o que diuen que no creuen, però que troben en aquestes accions la resposta a una necessitat profunda: potser és la força de la tradició o el fet de palpar d'alguna manera el misteri que hi ha darrere d'aquestes manifestacions tradicionals centenàries, o la constatació que el drama de Jesús continua avui en el món. Sigui com sigui cada any hi ha agnòstics que esperen també amb delit la Setmana Santa. Aquestes manifestacions sovint silencioses de religiositat popular tenen una vessant pedagògica: els passos de Setmana Santa són catequesis oportunes per a una societat que, en gran part, ha perdut els referents cristians. El bisbe Joan Carrera escrivia fa uns anys a propòsit de dues processons catalanes massives: «Em va cridar l'atenció... les mirades meravellades de molts nens, fixes en els passos. Potser perquè un santcris o una maredeu ja no els són imatges habituals...»

Un dels congressistes es preguntava per què en els plans diocesans, en les parròquies i moviments, no es tenen prou en compte els confreres i confreres, els membres de les germandats, els congregants: molts agents pastorals els consideren un món a part, quan de fet participen en el fòrum d'organitzacions catòliques i responen generosament quan són cridats. Al mateix Mataró, la Comissió de Setmana Santa va col·laborar activament en la correcta organització de la beatificació del Dr. Samsó. Va ser també un signe de normalitat que en el marc del Congrés es presentés la Jornada Mundial de la Joventut. Cal tenir present que molts joves entusiastes participen de la vida de les congregacions, les confraries i les germandats.

A més aquestes entitats han tingut històricament i tenen en l'actualitat una dimensió caritativa: com un signe, en el marc del Congrés, s'ha lliurat la recaptació del Concert Solidari de bandes de les Germandats de la ciutat a Càritas Interparroquial de Mataró. A la capital del Maresme l'Església ha contribuït a crear vincles solidaris de les confraries entre elles i també amb la resta de la ciutat. Cal felicitar els preveres i laics que ho han fet possible.

TELÈFON PER ALS SUBSCRIPTORS

Hem obert un telèfon d'atenció perquè els subscriptors puguin notificar qualsevol incidència en la distribució del setmanari.

933 613 660

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: M. Pilar Adín, José M. Almuzara, Pilarín Bayés, Enric Benavent, Joan Carrero, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, F. Diego Espuny, Pau Font, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Carmen García, Núria Gispert, Joan Guiteras, Visitación Lorenzo, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Marta Miquel, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Antoni Oliva, Joan Ortiz, Armando Pego, Hilari Raguer, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Pere Tena, Josep M. Tomàs, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

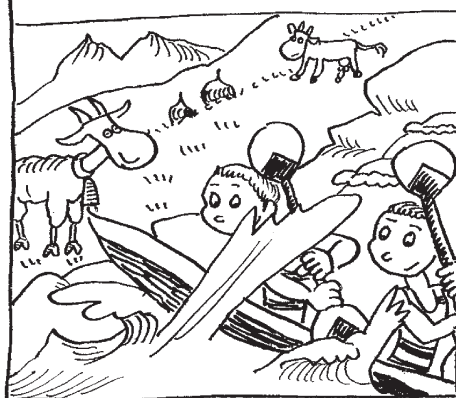
UNA DE LES CATEDRALS MÉS XULES DEL ROMÀNIC MUNDIAL...

RESIDÈNCIA DEL COPRÍNCIP D'UN PAÍS SOBIRÀ...

CAPITAL OLÍMPICA...

...I, A L'OCTUBRE, ESCENARI DE LA BEATIFICACIÓ D'UNA MONJA.

Primera beatificació en territori d'Urgell

Anna Maria Janer va dedicar la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps

M. C. Orduña
La Seu d'Urgell

L'anunci de la propera beatificació, el 8 d'octubre, de la venerable Anna Maria Janer, fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, ha provocat una gran alegria a la diòcesi d'Urgell: aquesta serà la primera beatificació que es viu en terres urgellenques. El papa Benet XVI va aprovar el mes de desembre el decret de miracle per a la seva beatificació.

S'han començat a preparar les activitats d'acollida per al dia 8 d'octubre, en les quals estaran implicades diverses institucions locals de la Seu d'Urgell. L'acte central, una Eucaristia d'Acció de Gràcies, és previst que se celebri a la catedral de Santa Maria d'Urgell, en un acte multitudinari, presidit per l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, i amb presència de les autoritats de la Seu d'Urgell i del Principat d'Andorra, ja que aquesta serà la primera beatificació vinculada al Principat, on Anna M. Janer va fundar escoles per a noies que avui es mantenen en actiu i donen un gran servei.

El perfil humà de la fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell ens mostra algú amb una gran capacitat de superació i de donació al seu entorn humà, però també una persona resolutiva, amb gran capacitat d'organització, amb una visió avançada al seu temps que va fer que moltes dones canviessin el signe de la seva vida entrant a formar part d'un projecte d'atenció als malalts necessitats (amb la fundació del Sant Hospital de la Seu d'Urgell, la seva primera obra a la diòcesi d'Urgell) i també als infants, amb projectes educatius per a noies que van trencar amb l'estigma de l'analfabetisme per a moltes noies de l'àmbit rural al segle XIX i a principis del XX.

La seva gestió va significar l'obertura d'escoles que van fer una tasca per la igualtat de condicions de les dones en la societat del moment que es fa potser difícil d'entendre sota la perspectiva del segle XXI. Però sens dubte, impulsada i obligada en certa manera pel bisbe Caixal, que li va fer un encàrrec molt complex donades les penúries econòmiques del moment, va engegar un motor que avui significa que l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell es trobi present en onze països del món: a Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú i Guinea Equatorial. És una presència que es desenvolupa en diversos camps d'acció: escoles, hospitals i residències, missions, parròquies, temps lliure i altres apostolats compatibles amb el carisma.

L'any 2009 es van celebrar 125 anys de l'inici d'aquesta gran tasca. A Catalunya, aquesta congregació és present a escoles a Barcelona —Sant Andreu de Palomar i Avinyó—, a Sabadell, al Masnou, a Viladecans i a Lleida, a Matadepera amb una llar d'infants; a residències d'avis a Sant Andreu de Palomar, Matadepera i Cervera; i als hospitals de la Seu d'Urgell i de Valls. També compta amb comu-

nitats a l'Hospitalet i a Badalona. A la residència de la Seu d'Urgell descansen les restes de la fundadora. Al Principat d'Andorra és present el col·legi Mare Janer de Santa Coloma i l'escola Sagrada Família d'Escaldes.

Més enllà de les activitats concretes, la missió de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell participa de la missió evangelitzadora de l'Església. Un profund sentit eclesial i de comunió amb els representants de l'Església ha marcat la vida de l'Institut des dels seus inicis, així com el sentit d'encarnació en les realitats humanes. La fundació de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell va tenir lloc el 29 de juny de 1859 al Sant Hospital de la Seu d'Urgell. La ciutat de la Seu d'Urgell és un centre neuràlgic de les celebracions del proper dia 8 d'octubre, com ho va ser també l'any 2009 amb la celebració dels 125 de la creació de l'Institut, quan van participar germanes provinents de tots els països on actualment es troba estesa la congregació.

Dona d'avantguarda en un segle molt convuls

Anna Maria Janer va dedicar tota la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps: els malalts pobres i incurables, els empestats, els ferits de guerra, els infants orfes, els ancians sols. L'amor a Déu i al proïsme és el que mou aquesta dona a actuar, a sortir de si mateixa per atendre la necessitat concreta de l'altre.

Aquest do rebut és el que Anna Maria Janer deixa per herència a les germanes i els laics que continuen avui fent present l'amor de Déu amb aquest servei quotidià i senzill d'estimar els nens, els joves, els malalts i els avis amb unes notes distintives: la dimensió universal de la caritat, la identificació amb la situació dels altres tot descobrint-hi Jesucrist, una actitud previsorà que vetlla pel bé de tots i un amor estable, pacient, fidel i misericordiós que mai no es cansa de donar-se.

Aquesta dona de gran coratge va néixer el 18 de desembre del 1800 a Cervera (la Segarra – Lleida – diòcesi de

Solsona), en una família de profundes conviccions cristianes. Va ser la tercera de quatre germans. A causa de la guerra del Francès i de les seves conseqüències es va familiaritzar des de petita amb el sofriment humà.

Als divuit anys, va entrar a formar part de la Germandat de Caritat de l'hospital de Castelltort de Cervera. Les germanes tenien cura dels malalts i pobres de l'hospital i donaven classes i catecisme al Real Colegio de Educandas de la mateixa ciutat. Després de professar, va rebre els encàrrecs de mestra de novícies i de superiora.

El 1833 va esclatar la primera guerra carlina i l'hospital de Castelltort es va convertir en hospital militar. El 1836, la junta de l'hospital va expulsar les germanes. Durant un curs va exercir de mestra al Real Colegio de Educandas. Després de la batalla de Gra, va marxar cap a Solsona per posar-se a disposició de la diòcesi.

La seva arribada va coincidir amb la visita de Carles de Borbó, que li va demanar que coordinés els hospitals de

la zona carlina. Després de consultar-ho amb les seves germanes, va accedir a aquesta petició. Es va fer càrrec dels hospitals de campanya de Solsona, Berga, la Vall d'Ora i la Boixadera. Va ser reconeguda pels combatents de tots dos bàndols com la «Mare».

Acabada la primera guerra carlina, ella i tres germanes van ser fetes presoneres i van haver d'exiliar-se a l'hospital de Sant Josep de la Grave de Tolosa de Llenguadoc. El 1844 va retornar a l'hospital de Cervera. Cinc anys després va passar com a directora a la Casa de Caritat o de Misericòrdia de la mateixa ciutat. Acollia nens orfes, joves discapacitats i ancians. Tam-

bé es feien classes per a nens i nenes externs. La pesta havia deixat un rastre molt amarg a la diòcesi d'Urgell, com en tants altres indrets de Catalunya a finals del segle XIX. El bisbe d'Urgell, Josep Caixal Estradé, un home també avançat al seu temps en molts aspectes de la seva gestió pastoral, tenia serioses dificultats per mantenir un hospital de pobres, que havia passat per diverses vicissituds històriques des de la seva creació.

Coneixent l'activitat de l'Anna M. Janer, el 1859 li va fer l'encàrrec d'establir una germandat de caritat a l'hospital de pobres malalts de la Seu d'Urgell. El 29 de juny del 1859 va fundar l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, dedicat a l'educació cristiana de nens i joves i a l'assistència de malalts i ancians. El 1860 el bisbe d'Urgell va aprovar les regles i constitucions de l'Institut. La Casa de Caritat de Cervera es va unir al nou Institut.

El 1863 va fundar personalment el col·legi de Cervera i l'hospital de Tremp. Més endavant, entre altres, el col·legi d'Oliana (1864), l'asil de Sant Andreu de Palomar (1866), i els col·legis de Llívia (1868) i de Les Avellanets (1872). Les germanes obtenien per concurs la plaça oficial de mestra. Durant la seva vida van tenir lloc vint-i-tres fundacions.

Amb la revolució del 1868, nombroses comunitats van ser dissoltes i les germanes es van dispersar. Entre 1874 i 1880 va ser relegada dintre del mateix Institut a causa de la nova orientació que va voler donar-li un director espiritual. El 1880 es va celebrar a Tàrragona el primer capítol general que la va elegir canònicament com a superiora general. El 1883 va ser elegida vicària i primera consellera general. Va passar els darrers anys de la seva vida en aquest poble lleidatà envoltada d'alumnes, de noies que es preparaven per ser religioses i de professores joves. Va demanar de morir a terra com a penitent per amor a Crist. Va morir l'11 de gener del 1885 a Tàrragona (Pallars Jussà – Lleida – diòcesi d'Urgell).

Alumnes del col·legi Mare Janer de Santa Coloma, al Principat d'Andorra.

Història del miracle

Ana Padrós es va curar gràcies a la intercessió d'Anna M. Janer

M. C. Orduña

La beatificació de la fundadora de la Congregació de la Sagrada Família té les seves arrels en la curació instantània, duradora i completa, inexplicable a la llum dels actuals coneixements mèdics, realitzada per intercessió de la venerable mare Anna Maria Janer Anglarill, d'una poliartròsi degenerativa inflamatòria amb greu i persistent simptomatologia dolorosa i greu limitació funcional a mitjans del segle XX, el 1951, a Barcelona.

Una resident a l'asil municipal del *Parque* de Barcelona, Ana Padrós Sellés, va viure la curació de la seva malaltia d'una forma impressionant, després de pregar a l'Anna M. Janer. Ana Padrós havia ingressat en aquesta institució a causa de la malaltia degenerativa que patia. Padrós patia d'enanisme, no sabia llegir ni escriure i es trobava sola al món ja que havia perdut tota la seva família. L'asil era regentat per una comunitat de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell i havia estat fundat per la mare Anna Maria Janer.

La dona —entre el 1938 i el 1940— va començar a tenir dolors forts a les articulacions que lentament li anaven impedit una mobilitat normal. El maig del 1949, va ingressar a l'asil municipal del *Parque* amb el següent diagnòstic: reumatisme deformant poliartricular,

L'Institut atén les persones grans gràcies als seus asils.

una malaltia degenerativa que li impedia de moure's amb normalitat, fins al punt d'haver d'anar en cadira de rodes. Dos anys més tard, el 1951, la germana Maria Lluïsa Font Romeu, que formava part de la comunitat de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell que tenia cura dels asilats, li aconsella que resi la novena en honor de la fundadora del seu Institut. I allà va començar a gestar-se el miracle que ha portat la Venerable Anna Maria Janer a la seva

beatificació. El 5 de juny, Ana Padrós, acompanyada de Fidela Roca, asilada també al *Parque*, comencen a pregar a la serventa de Déu Anna Maria Janer Anglarill, per obtenir del Senyor la curació. La petició que realitza és la següent: poder caminar i valdre's per si mateixa. El 9 de juny, mentre recitaven a la capella el cinquè dia de la novena, de sobte, Padrós s'aixeca de la cadira de rodes i comença a caminar amb normalitat. Surt de la capella cridant: «La

mare fundadora m'ha curat!»

Padrós va ser examinada per diversos metges que van constatar la desaparició de la simptomatologia dolorosa a les articulacions i la plena recuperació funcional, i passà la resta dels seus dies ajudant al menjador i a la infermeria de l'Asil Municipal del Parque.

Se celebra, a la cúria diocesana de Barcelona, el procés ordinari, del 13 d'abril de 1956 al 15 d'abril de 1957. Uns anys més tard, el 1964, Ana Padrós mor d'un infart.

El 1986, la Congregació per a les Causes dels Sants reconeix la validesa jurídica del procés ordinari celebrat a Barcelona (1956-1957) amb decret de 27 de setembre, i el 2001 té lloc un procés diocesà suplementari, també a Barcelona, del 3 al 7 de juliol, per acabar un any més tard, el 2002, i es reconeix la validesa jurídica del procés diocesà suplementari (2001) amb un decret de 5 d'abril.

La Congregació per a les Causes dels Sants dona llum verda al que vindrà més tard: el 15 de novembre de l'any 2009 es reuneix la Consulta Mèdica del Dicasteri i reconeix que la curació va ser instantània, duradora i completa, inexplicable a la llum dels actuals coneixements mèdics. I el 2010, el 31 de gener, es reuneix el Congrés dels Consultors Teòlegs, amb èxit positiu. El 16 de novembre té lloc la sessió ordinària de cardenals i bisbes que confirma els judicis anteriors. El 10 de desembre el Sant Pare autoritza la promulgació del decret pel qual es reconeix la curació miraculosa d'Ana Padrós Sellés, obra per la intercessió de la serventa de Déu venerable Anna Maria Janer Anglarill.

M. PILAR ADÍN

Postuladora i periodista

Aquest any en farà seixanta que es va començar la introducció de la causa, per això per a nosaltres és una alegria immensa... ens ho creiem i no ens ho creiem. Ho vivim amb molta intensitat! En el procés de beatificació hi han treballat moltes persones, especialment moltes germanes. Algunes ja no hi són, encara que ens acompanyaran des del cel en aquesta celebració. Es va iniciar el procés amb el convenciment que Anna M. Janer va ser una persona que va viure radicalment el seguiment de Jesucrist, que ha deixat una empremta, motiu pel qual creiem que l'Església l'ha de posar com a model. Això és el que empeny a començar la causa de canonització l'any 1951, a la Seu d'Urgell, durant dos anys, i

després ha tingut tot un procés llarg. Pel que fa al lema, «Estimar-te i servir-te», és una frase posada en estil directe. De fet és una de les poques frases que tenim recollides de la mare Janer, en unes paraules molt boniques que va copsar la seva primera biògrafa de boca seva, on deia això: *Que te ame mucho y te sirva en la persona dels desvalido, del enfermo*. Per això hem triat l'estimar-te i servir-te. I el sempre i en tot també són dues paraules molt pròpies seves, dels seus consells, que indiquen aquesta globalitat i fidelitat en l'amor i aquest estimar tothom i en tot moment. Penso que també pot ser un missatge molt actual en la societat que vivim. A mi m'agraden molt unes paraules que tenen molt a veure amb el lema de quan vam celebrar el centenari de la mort d'Anna M. Janer. Jo diria que la defineixen molt bé, és una dona creient i solidària. És una dona de fe, que per la fe aposta per la persona humana, és la fe que la porta a acostar-se a l'altre, especialment al més necessitat... al marginat del seu temps, al ferit de guerra, als orfes, a les persones sense cultura del seu moment. La fe que la porta a refer la persona des de l'humanisme de l'amor, des del descobriment de Jesucrist en l'altre. Per tant, creient i solidària la defineixen molt bé.

«La fe la porta a refer la persona des de l'humanisme de l'amor»

VISITACIÓN LORENZO

Superiora de la comunitat de la Sagrada Família d'Urgell al Sant Hospital de la Seu

Hem rebut la notícia amb molt de goig, agraïment i molta emoció. Fins i tot, la germana que tenim en cadira de rodes que gairebé no parla, com que ens ha vist tan engrescades, ha volgut saber què passava. Quan li he explicat que el dia 8 d'octubre beatifiquen la mare Janer aquí a la Seu, ha fet un esclai i se li ha omplert la cara de satisfacció. Encara que ho esperàvem, sempre és com una cosa nova. Molt d'agraïment a l'Església i a tothom qui ho ha fet possible, però sobretot agraïment a la mare Janer, que ens ha fet un gran regal, perquè puguem viure com va viure ella, seguint el lema tan bonic que hem escollit: «Estimar i servir, sempre i en tot.» Això és el que anem fent cada dia amb les persones que trobem, especialment les més febles, com malalts, avis... Aquest lema defineix molt bé la mare Janer, perquè és el que ella feia: estimar i servir sempre i en tot; en la llum i en la foscor; en les alegries i en les penes. És el camí que proposem per a tots, per viure'l amb esperança. Aquest acte ha de ser com una renovació de la congregació. El carisma d'estimar i servir en tot i sempre és preciós. Aquesta celebració ha de ser com una empena per viure amb més profunditat els consells d'Anna M. Fixem-nos que des del segle XII a Urgell cap dona no havia estat beatificada. És una efemèride important per a tots i especialment per als urgellencs, perquè és una dona que aquí a la Seu va fundar la congregació. Va deixar part de la seva vida entre els malalts i va fundar moltes escoles. Ho hem de celebrar!

«La mare Janer ens ha fet un gran regal perquè puguem viure com va viure ella»

«Hauríem de ser capaços de comunicar el missatge despellant-lo del pes de la institució»

Cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura

Marta Nin

En un article sobre el nou atri dels gentils publicat a *L'Osservatore Romano* el mes de febrer passat, el cardenal Ravasi esmentava Filó d'Alexandria, i per definir l'home savi feia servir el concepte grec de *methòrios*, és a dir, el qui es troba en la frontera, «té els peus arrelats en la seva regió, però la seva mirada s'estén més enllà de la frontera i para l'orella per escoltar les raons de l'altre». Ravasi mateix és un bon *methòrios* de peus fermes i mirada àmplia, un erudit de cultura enciclopèdica i gran capacitat comunicativa, virtuts que adquireixen més valor pel seu tarannà proper i humà que sempre demostra aquest cardenal italià, promotor del nou atri dels gentils.

Quina valoració fa del preludi de l'atri dels gentils que va tenir lloc recentment a Bolonya?

La valoració és positiva per l'alt nivell i la qualitat dels temes tractats, que a més es van presentar amb una sèrie d'iridescències diverses: la del científic, la del jurista, la del literat i la del filòsof. A més, va ser un èxit de públic, i entre els assistents hi havia molts estudiants. Va ser molt significativa la gran atenció dels presents al llarg de les tres hores sense interrupció que va durar l'esdeveniment, la qual cosa demostra que els grans temes i les argumentacions fonamentades generen interès, i que no és veritat que per atreure l'atenció dels joves o d'un públic nombrós s'hagi de recórrer sempre a l'espectacle. Ara el problema pendent és que tard o d'hora haurem d'afrontar un nivell més baix, el de l'ateisme popular. D'altra banda, també caldrà considerar la qüestió de la indiferència religiosa, de la secularització inconsistent. I és que hi ha una diferència fonamental, que Georges Bernanos explica de manera suggeridora en la seva novel·la *La impostura*. Bernanos distingeix entre els conceptes d'absència i de buidor. L'ateu veritable afirma l'absència de Déu, però l'absència no és el no-res, en les categories presencials si dius que una persona és absent és perquè es troba lluny, o bé perquè és mort: en un cert sentit, el trobes a faltar. En canvi, la buidor significa que no hi ha res. Avui dia vivim en aquesta buidor. No interessa la qüestió de Déu, com tampoc no interessa el problema dels valors. Aquesta és la reflexió de fons més complexa que caldrà fer. La secularització és molt complexa. Sense deixar de tenir en compte que alhora hi ha també un retorn a una forma impalpable d'espiritualitat, de màgia, d'esoterisme, una religiositat vaga i incolora que no és sinó una altra cara de la indiferència.

En el diàleg amb els no creients o amb aquells que es troben en recerca, no li sembla que l'estructura de l'Església com a institució és sovint un fre per a les persones?

Aquesta és una pregunta fonamental. I jo faria quatre consideracions en aquest sentit. En primer lloc, és cert que hi ha una nova religiositat no institucio-

Agustí Codinach

«Catalunya pot ser un model de com conservar de manera pacífica la pròpia identitat sense ostracismes ni exclusions»

nal, que rebutja qualsevol forma d'institució. Però això ha passat sempre, molts grans moviments religiosos han sorgit arran d'una polèmica amb l'estructura, però tard o d'hora han acabat institucionalitzant-se en més gran o més petita mesura. Penso, per exemple, en els valdesos. En segon lloc, crec que sovint el rebuig de la institució és una excusa per rebutjar en realitat un compromís ètic que costa complir. En tercer lloc, és veritat que com a Església hem de sentir el pes de la nostra responsabilitat i hauríem de ser més capaços de comunicar l'autèntic missatge despellant-lo en algun cas del pes de la institució. En aquest sentit, hauríem de centrar-nos en un llenguatge i un testimoni autèntics. Finalment, cal fer entendre que la institució és necessària, no podem prescindir-ne perquè forma part del simbolisme humà, l'home necessita una sèrie de components exteriors, no només de la interioritat.

En aquest mateix context de diàleg, com valora la creació del

Pontifici Consell per a la Nova Evangelització? No interfereix aquest nou dicasteri amb el de la Cultura i amb d'altres ja existents?

Les fronteres entre el nou dicasteri i el de la Cultura són lliscadisses, però els camps són diferents. Fent servir una terminologia clàssica diria que nosaltres ens dediquem al *kerygma*, a l'anunci, mentre que la Nova Evangelització entra, més aviat, en la catequesi.

Recentment, al diari *Il Sole 24 ORE*, vostè va fer una al·lusió positiva al llibre *Jesús. Aproximació històrica* de José Antonio Pagola, qüestionat per la Conferència Episcopal Espanyola. Podria dilucidar-nos en alguna cosa al respecte?

La meua intervenció era a propòsit de la ressenya d'aquesta obra, i concretament es tractava d'una al·lusió al mètode, al gènere literari dels llibres de Pagola i Armand Puig. La modalitat narrativa, no novel·lada, que ha estat adoptada de manera suggestiva i sistemàtica només a Espanya és una de les modalitats que cal tenir en compte a l'hora de tractar la historicitat dels Evangelis. Em referia, doncs, al mètode del llibre de Pagola sense entrar en altres qüestions. Jo he llegit l'edició italiana, que és una revisió de la primera edició en castellà. Pel que fa al contingut, hi ha molts elements positius, però també n'hi ha de discutibles.

En la relació entre fe i raó, com valora la figura d'Antoni Gaudí i la Sagrada Família?

Gaudí és un dels grans exemples en la relació art i fe, que amb la seva originalitat ja ha entrat a formar part dels clàssics. Per als artistes contemporanis és significativa la seva lliçó pel fet d'haver estat capaç de trencar amb algunes categories tradicionals i per haver-ne heretat unes altres, i haver-les reelaborat creativament amb gramàtiques noves. El gran valor d'aquest arquitecte és el motiu pel qual el Pontifici Consell de la Cultura dóna el seu patrocini a la pròxima exposició sobre Gaudí que tindrà lloc a Roma, impulsada per la Fundació Joan Maragall i la Fundació Sagrada Família.

Quina perspectiva es té des del Vaticà de la identitat catalana?

No conec a fons el tema, però pel que he pogut constatar personalment, crec que la pluralitat de la identitat és una riquesa dins d'un quadre comú. Avui dia ja no parlem només d'un quadre nacional o europeu, sinó mundial. Ja no ens referim a la globalització, sinó a la

globalització. En l'interior d'aquest quadre la localitat és molt significativa, per la qual cosa cal reconèixer-la sempre, i això és vàlid també des del punt de vista eclesial. En aquest sentit, Catalunya pot ser un model que demostra com es pot conservar de manera pacífica la pròpia identitat sense ostracismes ni exclusions.

Tornant al tema de l'art, com continua el diàleg amb el món dels artistes arran de la trobada de Benet XVI amb ells a la Capella Sixtina fa més d'un any?

Hi estem treballant. El proper mes de juny, amb motiu dels 60 anys de sacerdoci del Papa, hem convidat 60 artistes de disciplines diverses perquè presentin una obra pròpia i original com a regal a Benet XVI per a aquest aniversari. Amb aquestes obres farem una exposició. Hi seran, entre altres, el compositor Ennio Morricone, amb una partitura, i l'arquitecte Calatrava, amb un projecte d'església.

Quin balanç fa d'aquests tres primers anys com a president del Pontifici Consell de la Cultura?

Molt positiu. Pel que fa a la creativitat no he tingut mai dificultats, i he d'agrair per això el suport de Benet XVI. Hem dut a terme moltes iniciatives. I n'hi ha més. En aquest moment estem pensant a crear una nova fundació sobre ciència i fe. També estem obrint la reflexió sobre la relació de l'economia amb l'humanisme, així com sobre la interculturalitat.

*RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.00 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ**
Tel. 606 974 623

Suïssa

«Consternació i dolor» del Vaticà per la repressió a Líbia

Mons. Tomasi participa en la reunió de l'ONU sobre Drets Humans

Zenit
Ginebra

«Consternació i dolor» són els sentiments que el Vaticà ha expressat enfront de la cruenta repressió de les protestes que aquests dies sacsegen Líbia. Així ho va afirmar Mons. Silvano M. Tomasi, observador permanent de la Santa Seu davant de l'oficina de les Nacions Unides a Ginebra (Suïssa), a propòsit de la reunió del Consell dels Drets Humans de l'ONU, que va tenir lloc per valorar les mesures a adoptar envers aquest país africà.

«La Santa Seu afirma que abans de tot cal posar fi a aquesta violència i fer que es torni a un diàleg per veure si s'hi pot trobar una solució», va explicar Mons. Tomasi en declaracions a Ràdio Vaticana. «Aquestes manifestacions expressen la voluntat popular d'una participació activa i democràtica en la gestió del país», va afegir. «La Santa Seu expressa el seu desconsort i dolor per les moltíssimes víctimes causades per aquesta crisi líbia. S'intenta comprendre com aquestes decisions de la comunitat internacional podrien ser eficaces en benefici dels ciutadans de Líbia», també per

prevenir els «èxodes massius» que «podrien ser inevitables si no es troba una solució serena i concordada per a aquesta crisi».

El Consell dels Drets Humans, va indicar l'observador permanent vaticà, «ha estat coherent en prendre la decisió d'organitzar una sessió especial per tractar la crisi líbia». Els estats

que hi han intervingut, va assegurar, han condemnat de manera «total» l'«ús de la violència per part de les autoritats contra els civils, l'ús dels militars, de les bombes, dels mercenaris». «Tot això constitueix clarament una violació dels drets més fonamentals, entre ells el dret de reunió i de llibertat d'expressió», va assenyalar, i va subratllar que les manifestacions són una conseqüència de la «voluntat popular que cerca una participació diferent en la gestió de l'Estat».

En el transcurs de la reunió, va prosseguir Mons. Tomasi, «s'han fet recomanacions importants». «La primera és que l'Assemblea general de les Nacions Unides suspengui Líbia del Consell dels Drets Humans perquè les autoritats líbies s'han comportat de forma totalment contrària als principis del Consell dels Drets Humans.» La segona recomanació, va concloure, és la de «crear una missió internacional de recerca, que vagi a Líbia per examinar com estan realment les coses i veure com ajudar a remeiar i bloquejar aquesta enorme violència contra la població civil».

El P. Lombardi valora amb esperança la revolució àrab

Malgrat el dolor i la preocupació causades per la resistència violenta al moviment a favor d'una democràcia més gran als països àrabs, es tracta d'un canvi «esperançador», davant del qual Occident «no hi ha d'interferir», però sí «oferir ajuda». Així ho ha afirmat el P. Federico Lombardi, s.j., portaveu vaticà en el setmanari *Octava Dies*. El P. Lombardi ha cridat a «no tenir por» davant dels canvis que s'estan produint, sinó a «entrar en diàleg positiu» amb les poblacions d'aquests països.

«Les violències que acompanyen —particularment a Líbia— la resistència a l'extensió del moviment de transformació de la situació política als països àrabs són, naturalment, font de grandíssim dolor pel sofriment de les víctimes i de les poblacions, a més de preocupació pel resultat del procés en curs», ha reconegut el portaveu vaticà. Des del punt de vista de la Santa Seu, ha assegurat, «a més del degut respecte, són necessàries la disponibilitat i la iniciativa, per ajudar de manera concreta en les situacions de dificultat que tota transformació profunda comporta, i també l'amistat i el diàleg entre pobles i cultures, avui més que no pas en el passat».

El P. Lombardi ha cridat al diàleg i a la proximitat: «Si prop de nosaltres, a la riba meridional del ja estretíssim mar que és la Mediterrània, hi ha innumbrables joves desitjosos d'un creixement humà en més gran llibertat, no podem deixar de fer tot el que estigui a les nostres mans per entrar sense por en diàleg positiu amb ells.»

Líbia

L'Església, al servei de la població

Fides / Trípoli

La nunciatura apostòlica a Líbia ha assenyalat que les comunitats religioses continuen estant plenament al servei de la població i dels fidels. Fins i tot en la situació difícil que travessa el país, l'actitud dels missioners presents a Líbia pretén fomentar el coratge i proporcionar tota l'assistència possible a la comunitat catòlica, que compta amb uns 10.000 fidels, i a tota la població. «També cal assenyalar que, fins i tot en les circumstàncies actuals, el poble libi, com tradicionalment ha fet sempre, expressa el seu agraïment per la presència i el servei de les religioses i sacerdots. En aquests dies aquesta benevolència es demostra amb gestos concrets de solidaritat i protecció cap als religiosos presents al país», ha reconegut la nunciatura.

D'altra banda, la situació líbia amenaça sobretot a Itàlia, el país europeu més proper i més lligat històricament i econòmicament a Líbia. «En cap de les crisis humanitàries ni en els conflictes viscuts en els darrers vint anys», afirma

Vittorio Nozza, director de Càries italiana, «hem assistit a una violència tan estesa». La revolta del nord d'Àfrica no es pot explicar només per la pobresa, sinó sobretot per la negació de les llibertats, assegura el president de la Conferència Episcopal Italiana, el cardenal Angelo Bagnasco: «Quan un poble és oprimat durant massa temps per un règim que no respecta els drets humans, abans o després esclata.»

Per la seva banda, en el diari *Avvenire*, el director de Càries Líbia, Alan Arcebucho, ha declarat que per als treballadors cristians estrangers que no estan en regla, les condicions són molt pitjors que les d'altres catòlics «legals» que poden comptar amb les ambaixades dels seus països. Els irregulars, en canvi, «són sobretot africans subsaharians, bloquejats a Líbia en l'intent d'arribar a Europa després de la clausura de les rutes mediterrànies, i estan molt inquiets. La seva situació és difícil perquè no aconsegueixen posar-se en contacte amb els seus governs que, d'altra banda, no fan res per ajudar-los».

Egipte

Els cristians, cridats a treballar per la igualtat

ACI / El Caire

Després de la sortida del poder del president Hosni Mubàrak, els cristians egipcis necessiten treballar per aconseguir la igualtat en un país majoritàriament musulmà, segons el jesuïta Samir Khalil Samir, expert en islam. El sacerdot sosté que «el que necessitem ara és alguna cosa que ajudi la gent a viure més humanament. Potser després d'haver passat per un règim autoritari de més de 30 anys la gent tracti realment de fer alguna cosa més democràtica». Per a Samir Khalil, és positiu que tots els sectors i religions de la societat hagin estat units en la revolta: «Cristians i musulmans hi van estar junts. No hi va haver cap crida extremista de l'islam. A més, tampoc no hi va haver agressions contra Israel, els Estats Units o banderes cremades. El resultat d'això és una nova esperança per a Egipte». Ara és el moment de crear un govern democràtic que no sigui extremista i que respecti el

dret dels cristians i musulmans de la mateixa manera. Això no obstant, per a aquest expert en l'islam encara existeix l'amenaça que els Germans Musulmans vulguin «islamitzar» el país. El P. Khalil considera que hi ha tres àrees en què és important que els cristians assegurin la igualtat. La primera és el mercat de treball, «perquè no hi hagi la preferència de contractar un musulmà abans que un cristià»; el segon punt són els permisos per construir esglésies, per fer que sigui tan fàcil com ho és per als musulmans edificar mesquites. El tercer tema és el de la llibertat de consciència: els egipcis haurien de ser lliures per convertir-se del cristianisme a l'islam i viceversa, sense que hi hagi cap amenaça contra els conversos. «L'important i que cal que quedi clar és això: que tots estem sota les mateixes normes. Els cristians han de sortir dels seus guetos per estar molt més involucrats en la societat, en el món polític, social i econòmic de la nació.»

El Papa demana redescobrir el Baptisme

Presentat el missatge pontifici per a la Quaresma

Zenit

Ciutat del Vaticà

La Quaresma és una ocasió preciosa per redescobrir el sentit i el valor del Baptisme, recorda Benet XVI en el seu missatge per a la Quaresma. En el text, amb el tema *Pel Baptisme heu estat sepultats amb Crist, i amb ell també heu ressuscitat* (Col 2,12), el Pontífex convida a viure la Quaresma com un «camí de purificació en l'esperit, per obtenir amb més abundància del Misteri de la redempció la vida nova en Crist Senyor». «Aquesta mateixa vida ja se'ns va transmetre el dia del Baptisme», observa, destacant que el fet que en la major part dels casos aquest sacrament sigui rebut pels infants, «posa en relleu que es tracta d'un do de Déu: ningú mereix la vida eterna amb les seves forces». «La misericòrdia de Déu, que esborra el pecat i permet viure en la pròpia existència els mateixos sentiments que Crist Jesús, es comunica a l'home gratuïtament.»

El Pontífex explica que «un nexa particular» vincula el Baptisme a la Quaresma «com a moment favorable per experimentar la Gràcia que salva». En aquest sacrament, de fet, «es realitza el gran misteri pel qual l'home mor al pecat, participa de la vida nova en Jesucrist ressuscitat i rep el mateix esperit de Déu que va ressuscitar Jesús d'entre els morts». «Aquest do gratuït ha de ser revifat en cadascun de nosaltres i la Quaresma ens ofereix un recorregut anàleg al cateumenat, que per als cristians de l'Església antiga, així com per als catecúmens d'avui, és una escola insubstituïble de fe i de vida cristiana.»

«El nostre endinsament en la mort i resurrecció de Crist mitjançant el sacrament del Baptisme, ens impulsa cada dia a alliberar el nostre cor del pes de les coses materials, d'un vincle egoista amb la "terra", que ens empobreix i ens impedeix estar disponibles i oberts a Déu i al proïsme», assenyala el Papa. A través de la pràctica tradicional del dejuni, de l'almoïna i de la pregària, «expressions del compromís de conversió», la Quaresma ens ensenya «a viure de manera cada vegada més radical l'amor de Crist».

El dejuni té per al cristià «un significat profundament religiós: fent més pobra la nostra taula aprenem a superar l'egoisme per viure en la lògica del do i de l'amor; suportant la privació d'alguna cosa —i no només del que és superflu— aprenem a apartar la mirada del nostre "jo", per descobrir Algú al nostre costat i reconèixer Déu en el rostre de tants dels nostres germans». «Per al cristià, el dejuni no té res d'intimista, sinó que obre majoritàriament a Déu i a les necessitats dels homes, i fa que l'amor a Déu sigui també amor al proïsme.»

De la mateixa manera, s'aprèn a resistir «davant la temptació del tenir, de l'avidesa dels diners, que insidia el primat de Déu en la nostra vida». «L'afany de posseir provoca violència, prevaricació i mort; per això l'Església, especialment en el temps quaresmal, recorda la pràctica de l'almoïna, és a

La presidenta de Mans Unides, al Vaticà

SIC

El 22 de febrer va tenir lloc a l'oficina de premsa vaticana la presentació del missatge de Benet XVI per a la Quaresma. Van intervenir a l'acte el cardenal Robert Sarah, president del Pontifici Consell Cor Unum; els monsenyors Giampietro Dal Toso i Segundo Tejado Muñoz, respectivament secretari i sotsecretari del mateix dicasteri, i Myriam García Abrisqueta, presidenta de Mans Unides Espanya.

La presidenta de Mans Unides va recordar que «les dones de la Unió Mundial d'Organitzacions Femenines Catòliques, fa uns 50 anys, van cridar l'atenció per la fam al món. En una bonica expressió del "geni femení" a l'Església, van fer públic un manifest (...) mogudes, per la seva naturalesa i com a mares, a donar i protegir la vida; i com a dones catòliques cridades per Jesucrist, "a donar testimoni d'un amor universal i efectiu per la família humana"». «Ja des del principi —va subratllar— van entendre que havien de lluitar contra la fam de pa, la fam de cultura i la fam de Déu. (...) D'aquesta manera, aquesta organització de l'Església a Espanya ha pogut estar al costat d'homes i dones de més de 60 països a través d'uns 25.000 projectes de desenvolupament.»

D'altra banda, el cardenal Sarah, va posar en relleu els vincles entre Baptisme i caritat que el Papa subratlla

en el seu missatge, i va afirmar: «Enfront dels mals reals del món estem obligats a buscar solucions per alleugerir concretament el sofriment, (...) però Crist ha fundat l'Església per donar molt més. (...) Tant en l'àmbit mundial com en el personal, els diferents aspectes del sofriment (...) requereixen una resposta que pot venir només de la certesa de posseir la vida eterna, promesa en el Baptisme. La nova naturalesa adquirida en el Baptisme és la font de la qual brollen els actes específics de caritat en benefici dels nostres germans i germanes.»

Després, el president de Cor Unum va destacar tres elements clau del missatge del Papa, que constitueixen «una brúixola per revifar la vida sobrenatural que ens ha donat el Baptisme». En primer lloc, el Papa «fixa cites concretes amb persones i esdeveniments específics en el decurs dels cinc diumenges de Quaresma, i ens proposa la Paraula de Déu que es proclama en aquesta ocasió. Així, vol que experimentem una trobada personal amb Crist, la resposta als desitjos més profunds de l'ésser humà i del món». En segon lloc, «la trobada amb Crist, en la seva Paraula i en els sacraments, es manifesta en obres concretes de misericòrdia». Finalment, el període de Quaresma es presenta com «un camí (...) al llarg del qual fructifica la llavor plantada amb el Baptisme».

dir, la capacitat de compartir.» «Com podem comprendre la bondat paterna de Déu si tenim el cor ple d'un mateix i dels nostres projectes, amb els quals ens fem il·lusions que podem assegurar el futur?» La pràctica de l'almoïna, per tant «ens recorda el primat de Déu i l'atenció envers els altres, per redescobrir el nostre Pare bo i rebre'n la misericòrdia».

«Per emprendre seriosament el camí cap a la Pasqua i preparar-nos per celebrar la Resurrecció del Senyor, què hi pot haver més adient que deixar-nos guiar per la Paraula de Déu?», pregunta el Papa en el seu missatge. Per això, comenta, en els textos evangèlics dels diumenges de Quaresma, l'Església «ens guia a una trobada especialment intensa amb el Senyor, i ens fa recórrer les etapes del camí de la iniciació cristiana: per als catecúmens, en la perspectiva de rebre el sacrament del renaixement, i per a qui està batejat, amb vista a noves i decisives passes en el seguiment de Crist i en el lliurament més ple a ell».

Meditant i interioritzant la Paraula de Déu per viure-la quotidianament, s'aprèn «una forma preciosa i insubstituïble de pregària, perquè l'escolta atenta de Déu, que continua parlant al nostre cor, alimenta el camí de fe que vam iniciar en el dia del Baptisme». La pregària permet també adquirir «una nova concepció del temps». Això últim, de fet, sense la perspectiva de l'eternitat i de la transcendència «simplement marca les nostres passes cap a un horitzó que no té futur», mentre que en la pregària hi ha «temps per a Déu», «per entrar en l'íntima comunió amb ell que "ningú no ens la prendrà" (cf. Jn 16,22) i que ens obre a l'esperança que no falla, a la vida eterna».

En resum, constata Benet XVI, l'itinerari quaresmal consisteix a «fer-me semblant a ell en la seva mort», «per portar a terme una conversió profunda de la nostra vida»: «deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, com sant Pau en el camí de Damasc; orientar amb decisió la nostra existència segons la voluntat de Déu; alliberar-nos del nostre egoisme, superant l'instint de domini sobre els altres i obrint-nos a la caritat de Crist». «El període quaresmal —conclou— és el moment favorable per reconèixer la nostra feblesa, acollir, amb una revisió sincera de vida, la gràcia renovadora del sacrament de la Penitència i caminar amb decisió cap a Crist.»

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Bèlgica

Europa condemna la violència terrorista contra els cristians

Zenit
 Brussel·les

Els ministres d'Exteriors de la Unió Europea han mostrat la seva condemna pels actes terroristes contra les minories cristianes i els seus llocs de culte, així com a altres minories religioses, incloses musulmanes, dins de les conclusions d'una reunió mantinguda a Brussel·les. En el document conclusiu de la reunió, els ministres europeus afirmen que Europa «continuarà donant suport a iniciatives en l'àmbit del diàleg intercultural i interreligió en un esperit d'obertura, implicació i enteniment mutu». Així mateix, han reiterat «el fort compromís de la Unió Europea de promoure i protegir la llibertat religiosa o credo sense discriminació». En aquest sentit, demanen a Catherine Ashton, alta representant per a Afers Exteriors i Política de Seguretat de la Unió Europea, que presenti «propostes

concretes per reforçar més l'acció de la UE en aquest sentit». Afirmant el seu desig de cooperar «per promoure la tolerància religiosa i protegir els drets humans», els ministres anuncien que Europa «s'implicarà encara més en tots els fòrums multinacionals, especialment a l'ONU, per unificar suports en totes les regions en la lluita contra la intolerància religiosa». El comunicat conclou amb el deure de protegir-se «contra aquells que volen utilitzar la religió com un instrument de divisió, per impulsar l'extremisme i la violència».

Aquesta edició ha estat saludada per Ràdio Vaticana que, en la seva edició francesa, assegurava que la UE «ha fet un gest a favor de la llibertat religiosa». L'emissora recollia unes declaracions

del cardenal Jean-Pierre Ricard, arquebisbe de Bordeus, en què felicitava els ministres europeus per aquesta decisió. El cardenal Ricard ha manifestat la seva satisfacció en nom no només dels representants de les conferències episcopals catòliques d'Europa, sinó també dels representants de les Esglésies ortodoxes, protestants, anglicanes, que es van reunir a Belgrad i van demanar en una carta que els ministres d'afers exteriors

tinguessin en compte la situació dels cristians perseguits.

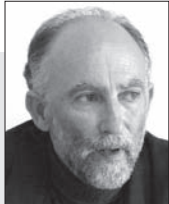
En particular, revela el purpurat, es pensava en els cristians de l'Iraq, Egipte i el Pakistan. «La nostra presa de posició no és partidista, i no només manifesta solidaritat amb els cristians, sinó amb tots els creients. Però al mateix temps ens hem demanat que si no defensem els que avui al món són potser els més atacats, els cristians, llavors, qui els defensarà?» «M'alegra molt que els ministres s'hagin expressat, perquè hi havia hagut la reticència dels ministres de cinc països», aclareix. «Hauria estat catastròfic quedar-se en una mena de silenci, d'incapacitat per prendre la paraula. Ara s'ha fet una declaració pública i espero que ara es tradueixi en iniciatives concretes sobre el terreny», ha indicat.

Ja al seu moment el líder d'Unió Democràtica de Catalunya i portaveu del Govern a Madrid, Josep Antoni Duran i Lleida, va tramitar una carta en forma de pregunta en què interrogava el Govern espanyol sobre les causes per les quals s'oposava que els ministres d'Exteriors de la UE fessin una declaració institucional rebutjant la persecució contra els cristians.

Opinió

Una veu evangèlica

Joan Carrero Saralegui
 President de la Fundació S'Olivar

A finals del 1996 els exèrcits dels governs himes-tutsis de Rwanda, Uganda i Burundi van arrasar els camps de refugiats hutus que, sota la suposada protecció de l'ONU, malvivien a l'est del Zaire. Els mesos següents, els invasors arribarien fins a la capital, Kinshasa, a l'altre extrem de l'enorme Zaire. Era la primera de les successives agressions internacionals que, instigades per un conjunt de «democràcies» occidentals liderades pels Estats Units, suportaria aquest sofert país. L'objectiu no era altre que el control de la regió i dels seus impressionants recursos naturals. Els efectes col·laterals directes o indirectes d'aquests atacs van ser milions de víctimes mortals. Aquestes agressions van ser un crim contra la pau, el més gran dels crims del qual es deriven tots els altres segons els Principis de Nuremberg. Però la nostra actual «comunitat internacional», en la qual els Estats Units són, sens dubte, la inqüestionable potència militar hegemònica, s'estima més oblidar aquestes categories. Amb l'ajut inestimable de massa experts, mitjans de comunicació i ONG, s'estima més limitar-se a parlar, a tot estirar, de drets humans, sense cap discriminació entre agressors i agredits. O encara pitjor, massa sovint s'estima més trobar els arguments per sostenir que els crims dels agredits són els realment greus.

Davant de tanta farsa, Mons. Christophe Munzihirwa, l'arquebisbe jesuïta de Bukavu, capital de la província congoleesa del Kivu Sud, al límit amb Rwanda, va ser capaç d'aixecar nítidament, evangèlicament, la veu. Va ser assassinat el 29 d'octubre del 1996 per soldats tutsis a les ordres del president rwandès Paul Kagame. La seva noble figura ens recorda molt Mons. Oscar Romero. Va ser la primera víctima causada per l'atac del Front Patriòtic Rwandès a Bukavu. Van apuntar directament al cor d'aquesta comunitat posant en pràctica el que diu l'Evangeli: «Mataré el pastor i les ovelles es dispersaran» (Mc 14,27). La veu lúcida i valenta de l'arquebisbe ha ressonat des de llavors per a tot aquell que realment cerqui la veritat. Però el nostre món s'ha estimat més escoltar el missatge dels «experts», que han difós massivament la versió que justament interessava als Estats Units i als seus aliats. Ells han guanyat la batalla de la propaganda. Els «nous governants africans emergents», tan elogiats i promoguts des dels grans centres anglòfons de poder, han triomfat militarment. Així i tot, Mons. Christophe Munzihirwa no ha deixat de brillar en la tenebrosa nit d'aquests darrers anys, com una estrella polar que marca sempre el nord per als qui desitgin de veritat comprendre les causes del conflicte de l'Àfrica dels Grans Llacs. L'1 d'octubre del 2010, catorze anys després d'aquelles massacres, per fi l'ONU en va fer públic un demolidor informe. La veritat per la qual Mons. Christophe Munzihirwa va donar la vida ja ningú no la podrà tornar a amagar.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom		
Cognoms		
Adreça		
Població		
DP	Tel.	NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 233,11 €	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 311 €	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular				
Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Anàlisi

Guinea Equatorial: interès occidental, tirania i protesta

Joan Ortiz
Periodista

A Guinea Equatorial no hi ha cap revolta civil com les dels països islàmics. Però sí que hi ha moviment. I força. Sobretot després de la vaga de fam que l'escriptor i conferenciant equatoguineà Juan Tomás Ávila Laurel, va realitzar per protestar contra el règim dictatorial de Teodoro Obiang. Una vaga de fam esperonada, d'altra banda, per la visita al mateix país, d'una delegació del Congrés dels Diputats espanyol encapçalada pel seu president, José Bono, durant la segona setmana de febrer.

Ávila es va declarar en vaga de fam l'11 de febrer. Però en el seu cinquè dia de protesta va abandonar el país, en direcció a Barcelona, a causa de les pressions rebudes per part de les autoritats. Una setmana més tard anunciava en una roda de premsa, celebrada al CCCB, que abandonava la vaga de fam «perquè aquesta havia deixat de tenir sentit en el moment en què em vaig veure obligat a sortir del meu país». Va afegir: «Si arribo a saber que la meua protesta causava tant de rebombori, m'hauria quedat a Guinea Equatorial amb totes les conseqüències que això hauria comportat.» Malgrat tot, assegurava que «llençava una tovallola per agafar-ne una altra», i és que continua convençut «que és possible instaurar un règim democràtic al país a curt termini».

Aquesta excolònia espanyola, independentitzada l'any 1968, ocupa la posició 117 (d'un total de 168 països) en l'Índex de Desenvolupament Humà del 2010. Arcadi Oliveres, professor d'Economia i president de Justícia i Pau, esmenta-

Juan Tomás Ávila durant la roda de premsa.

va en una conferència a la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès, un informe del Senat dels Estats Units. Segons aquest informe, si el govern de Guinea Equatorial repartís equitativament entre la seva població els diners que la indústria petrolera paga al país en concepte d'explotació d'hidrocarburs, els equatoguineans tindrien una renda de 35.000 dòlars anuals. Una xifra superior als 28.000 dòlars de renda espanyola i notablement diferent de la renda real guineana, de 500. Segons el mateix estudi del senat nord-americà, els diners que podrien repercutir sobre la ciutadania, en realitat, se'n van a les butxaques de Teodoro Obiang Nguema, un dels dictadors més corruptes i sanguinaris no només d'Àfrica sinó també de tot el món.

Actualment, Guinea Equatorial és un país sense teixit polític ni social. El sistema educatiu i sanitari està completament destruït i, segons el mateix escriptor Juan Tomás Ávila, «tota l'activitat governamental està orientada a satisfer els desitjos i necessitats del general-president Obiang».

Va ser en aquest context, i aprofitant la visita de la delegació espanyola a Àfrica, que l'autor va voler adreçar unes paraules per carta al president del Congrés espanyol, José Bono, demanant-li que contribuís a l'eradicació de la pobresa i la tirania de Guinea Equatorial: «Donat que creu tant en la solvència moral del president Obiang, que porta al poder des de l'any 1979, li dema-

nem, de tot cor, que faci les gestions i pressions per construir a Guinea un govern de transició en el qual no formin part cap dels que han ostentat càrrecs durant aquests 32 anys.» Unes paraules que no considerava d'exigència política, sinó social i moral. I afegia: «Ja no podem continuar vivint sota una dictadura que ens menja l'ànima.»

L'objectiu de la visita de la delegació espanyola era pactar amb el govern guineà l'entrada d'empreses espanyoles

en el negoci dels hidrocarburs. Una visita molt criticada per part de l'oposició a Obiang, però també per part d'alguns partits espanyols. Plácido Micó, líder polític i únic diputat al parlament pel partit Convergència per a la Democràcia Social, va parlar de «decepció profunda» a l'hora de referir-se al desplaçament dels congressistes espanyols, i va fer referència al seu «egoisme» empresarial. Micó va recordar que aquesta manera d'actuar del govern espanyol és molt semblant a les polítiques que Aznar va tenir amb Malabo (capital del país) durant el seu mandat: donant l'esquena a l'oposició política i silenciament les vulneracions dels drets humans comeses a Guinea Equatorial per tal de no incomodar Obiang i així facilitar la presència empresarial espanyola en aquest país africà.

En unes declaracions al diari *El País*, Juan Tomás Ávila declarava que el govern equatoguineà és un govern criminal. I que «si el president del Parlament espanyol, els membres del qual no són criminals, es reuneix amb Obiang, queda clar que està defensant el seu règim, cosa que el converteix en còmplice de la maldat assassina». Ben contrari és el que pensava el president Bono, el qual durant la reunió mantinguda amb Obiang recordava al dictador africà que «és molt més el que ens uneix que no el que ens separa». Malauradament, tenia raó.

Irlanda

Gest públic de petició de perdó a víctimes d'abusos

Zenit / Dublín

L'Església està en deute amb les víctimes de l'abús sexual del clergat. L'arquebisbe de Dublín, Mons. Diarmuid Martin, ho va dir quan va celebrar una litúrgia de Lamentació i Penediment a la concatedral de Santa Maria, en el marc de la seva visita apostòlica a l'arxidiòcesi de Dublín. Durant el servei, que va ser preparat majoritàriament per víctimes, el cardenal Sean O'Malley, arquebisbe de Boston i un dels delegats apostòlics designats pel Papa, i Mons. Martin van rentar els peus a un grup de persones que havien patit abusos.

En l'homilia, Mons. Martin va dir: «Jo, com a arquebisbe de Dublín i com a Diarmuid Martin, sóc aquí en silenci i demano perdó a Déu i també li demano per aquestes primeres passes de perdó de tots els supervivents d'abusos.» L'arquebisbe va parlar del pas fet per les víctimes: «Alguns de vosaltres en el vostre dolor i indignació

heu rebutjat l'Església que un cop vau estimar, però paradoxalment el vostre abandonament pot haver ajudar a purificar l'Església, a través del repte d'afrontar la veritat, per sortir de la negació i reconèixer la maldat i el mal que ja s'ha fet. Us convido a continuar parlant. Encara hi ha un llarg camí en aquest viatge de l'honestat abans que puguem merèixer veritablement el perdó.» Mons. Martin va subratllar que «cap dels qui van conèixer la responsabilitat del que va passar a l'Església de Jesucrist en aquesta arxidiòcesi pot demanar perdó als que van ser abusats, sense reconèixer la injustícia comesa i el propi fracàs. Ens apleguem sota el signe de la creu que ens jutja però que, en darrer terme, ens allibera». L'arquebisbe va definir aquesta litúrgia com «un primer pas. L'arxidiòcesi de Dublín no tornarà a ser la mateixa. Sempre tindrà aquesta ferida. No podrà descansar fins al dia en què la darrera víctima trobi la pau».

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: *Full diocesà*; al bisbat d'Urgell: *Full dominical*; al bisbat de Tortosa: *Vida diocesana*; al bisbat de Terrassa: *Full Dominical*; a l'arquebisbat de Tarragona: *Full Parroquial*; al bisbat de Solsona: *Full Diocesà*; al bisbat de Sant Feliu: *Full Dominical*; al bisbat de Lleida: *Vida Parroquial*; al bisbat de Girona: *Full Parroquial*; a l'arquebisbat de Barcelona: *Full dominical*)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA PER ASSISTIR A LA BEATIFICACIÓ DE

Joan Pau II

Presidit per l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona
Organitza: Club+Amics (Amics de Catalunya Cristiana)

Del dissabte 30 d'abril al dilluns 2 de maig de 2011
o bé de dissabte 30 d'abril al diumenge 1 de maig a la tarda

Roma t'està esperant...

Per a preus i més informació **934 092 770**

«No hi ha cap persona humana que pugui inventar el fenomen de Lerma»

Neus Frontera Almendro, postulant de lesu Communio

Cristina Sánchez

La mallorquina Neus Frontera Almendro ha entrat com a postulant a l'institut de religioses lesu Communio, a Burgos. Aquest nou carisma de l'Església va obtenir fa poc l'aprovació pontifícia. El de Lerma-La Aguilera s'ha convertit ja en el convent de clausura amb més vocacions del món, amb gairebé 200 religioses amb una mitjana d'edat de 30 anys, i amb una llarga llista d'espera. Tot un miracle.

Com vas conèixer l'institut?

Fa un temps em van convidar a l'ingrés d'una al·lota de Madrid al convent, a través del meu oncle, que és capellà. Va ser arribar allà i la idea que jo tenia d'allà on anava se'm va trastocar. M'imaginava un ambient fred, seriós, on les monges podrien estar tristes... I veure aquell grapat d'al·lotes joves, felices, encantades de la vida, amb un somriure, cantant, ballant..., va ser un impacte brutal. I és que anunciaven Crist!

I què trobares allà?

Em vaig trobar amb una realitat que jo havia estat tapant. Jo reconeixia tot allò. Era com si em posassin un mirall a davant. Ja no em podia tapar més, no podia dir més que no. Jo tenia el meu pla de vida, tal vegada com un capritx, però ara sé que no hauria estat feliç.

Què era de la teva vida abans de prendre una decisió tan radical?

Jo feia feina de mestra de Religió, i amb els nins era feliç. La meua feina m'ha omplert molt sempre. Tenia una vida molt ben muntada, era independent, tenia un bon grup d'amics...

De vegades, els amics no entenen aquestes decisions...

Allà he pogut veure germanes que han quedat molt totes soles, però en el meu cas ha estat al contrari. La família, els amics. He sentit un suport impressionant.

Costa pensar que una jove amb una vida muntada faci un canvi tan brutal en la seva existència.

Es podria dir que ho tenia tot, però hi havia alguna cosa que em faltava. Ara veig que em faltava tot, que és aquest amor que desborda, que t'omple tot, el cor, les entranyes... Veus que la teva vida no et pertany.

Una germana de l'institut definia aquesta sensació com un enamorament.

Sí, i fins i tot més. És un enamorament grandios, però que t'agafa la

vida, perquè és el sentit de la teva vida. Allà tenen una expressió molt maca: «*el inseparable vivir*», perquè cada persona que et trobes, allà és Jesús. A cada alenada ell et dona més i més.

Com va ser el procés que ha desembocat en la teva decisió?

Ell ja sap com ho ha de fer, i tu no n'ets conscient. Et vas enganyant, et penses que pots dirigir els fils de la teva vida, però com diu una cançó que canten les monges, «*quise apresarte y me apresaste tú a mí*». Després gires la vista enrere i veus que durant la teva vida Déu t'ha parlat constantment, t'ha cridat, però tu et fas la sorda..., fins que arribes a la terra on ell et vol. I allà se't representa amb tota la seva resplendor. És un misteri i un miracle, perquè això només ho pot fer Déu.

Per què allà i no un altre convent, tal vegada a Mallorca?

Un any abans d'arribar a Lerma, vaig sentir una crida semblant. Vaig decidir respondre: «Què vols de mi?» Vaig intentar ser el més sensata possible i dir «que sigui el que tu vulguis. Si ha de ser així, ho deix a les teves mans». Però jo em demanava: a on? No m'atreien les vides contemplatives que havia conegut. Va ser arribar a Lerma i allà em va rendir. Va dir: ara.

El fenomen de Lerma-La Aguilera no s'explica. Monges molt joves, moltes d'elles universitàries. Quina ha estat la recepta màgica per aconseguir-ho?

No hi ha cap persona humana que ho pugui idear. És l'Esperit Sant, que està actuant. Elles tenen un llibre de testimonis, i m'agrada la portada que anuncia *Dios sigue llamando*. I diu: «Vi-ne i ho veuràs.» És un lema que parla per ell tot sol, hi has d'anar per veure que allò és una gràcia de Déu.

També s'ha convertit en un lloc de pelegrinatge de joves.

Forma part d'aquest carisma. Es combinen dos tipus de vida: la contemplativa i la de testimoni i apostolat a

la gent que ve pelegrina. És una nova forma d'evangelitzar.

Diuen que sor Verónica Berzosa, l'abadessa actual i fundadora de l'institut, té gran part de mèrit de tot el que està passant.

És una sort tenir-la per abadessa. Ha sabut dur tot això que l'inspirava l'Esperit. No feim res que ell no ens inspiri, ell mou els fils de la història. És una persona que vol fer la voluntat de Déu, d'una humilitat extraordinària. I d'entrega total. És una persona que s'ha sabut agenollar davant Ell.

Quina serà la teva vida a partir d'ara?

Feim quatre moments d'oració al llarg del dia. A partir de les 9 comencen les feines, mentre que les postulants ens anam formant en el carisma. La nota bella és que totes fa en comunitat. Estam agermanades.

Tens por?

Por no en tenc. No et diré que no fa vertigen, però m'he posat en mans d'Ell. Em sent cada vegada amb més pau. Allà el teu cor vertaderament descansa.

Els teus amics ho han acceptat, però tal vegada molts de joves no

entenent la teva decisió. Què els diries?

No es pot convèncer ningú de cap manera. Jesús et crida a ser la seva esposa! I no és pensar que vivim desconnectades del món. Mitjançant l'oració arribes a les ferides més fondes del cor de la humanitat. A través de l'esponsalitat, Crist arriba on l'home no pot arribar.

A propòsit de l'institut, un titular de diari us definia com a «lliures dins la clausura». T'hi sents identificada?

Sí. Quan et trobes allà sents que el teu cor bateja amb una alegria immensa, i amb una gran pau. Has trobat el teu lloc. Ser esposa de Jesucrist és tan gran que encara que sigui a clausura... ets feliç. La felicitat existeix! Avui dia sembla que ser feliç és el que és estrany, però si hi ha Jesús és possible. Imagina't si ell et crida a ser la teva esposa. Allà hi ha dones felices, plenes, amb ganes de viure i d'entregar-se.

Molts han conegut la vostra vida a través d'un ja famós vídeo penjat a Youtube. Sorpren, a més de la joventut de les monges, la seva alegria.

És impressionant també la caritat que hi ha. Abans de dinar hi ha una oració que diu «*la caridad, el amor se levanta y nos sirve*», i és tan certa! En el moment en què vaig estar fent l'experiència veia una entrega de les meves germanes que es preocupaven per mi, entre elles... Però és que quan una està entregada a Jesús Ell et dona, tot és mèrit d'Ell.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

«A través de l'esponsalitat, Crist arriba on l'home no pot arribar»

Punt de vista

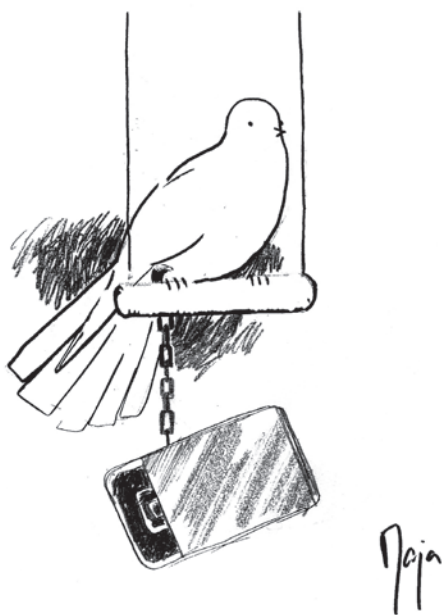
Pau Font Sancho
Consultor tecnològic

Tenim les millors eines?

Fa pocs dies vaig poder assistir al Mobile World Congress (congrés de mòbils) que es va fer a Barcelona. És el congrés de mòbils més important del món i on es presenten les novetats mundials de dispositius mòbils i similars. Vaig xalar de valent però després d'hores i hores gaudint de les grans novetats presentades, arribes a casa i penses; sí, molt interessant, però, més coses noves! Si jo que em dedico a aquests temes acabo embafat, què li deu passar a la gent que no hi està acostumada?

Fa ben pocs anys que no teníem mòbils i no passava res! Ara qui no en té sembla que no estigui en aquest món. Però és que ara ja no és tenir mòbil el que compta sinó tenir un *smartphone* (telèfon intel·ligent). Si no en tens un, ets un *retro*. Jo penso que el més important és que cadascú tingui l'eina que necessita i tingui prou personalitat per anar amb la cara ben alta.

Com sempre s'acostuma a dir, una eina no és bona ni dolenta per ella mateixa. És la forma com la fem servir la que tindrà com a conseqüència accions bones o no tan bones. Depèn de cadascú i de la finalitat que l'hi vulguem donar. El problema el trobem quan no coneixem prou bé les eines però n'hem de ser usuaris gairebé per obligació. M'estic referint a les anomenades «noves tecnologies». Dic anomenades, perquè suposo que quan es va inventar la caldera de vapor, a aquella gent els va suposar també una tecnologia nova. Però actualment hi ha una gran diferència respecte d'èpoques pretèrites, tecnològicament parlant. El temps que transcorre ara entre una tecnologia «vella» i una de «nova» és de microsegons de diferència. Tanmateix, els humans no hem canviat

d'una forma tan exagerada per anys que hagin passat, oi? Com ho vivim això?

Penso que ha arribat un punt en què som incapaços d'entendre i assumir la gran majoria de les innovacions que se'ns van presentant. És un problema això? Doncs sí. El problema és que potser no emprem les millors eines que existeixen perquè encara no hem tingut ocasió de conèixer-les. És com clavar un clau a la paret amb una pedra quan ja s'han inventat els

martells. Les eines que tenen una millor campanya de publicitat al darrera acaben imposant-se. Ja va passar fa molts anys amb els sistemes de vídeos VHS i BETA. El BETA era de més qualitat tecnològicament però el VHS es va imposar comercialment. Va ser el resultat d'una batalla tecnològica i va guanyar el pitjor dels dos.

Pot ser que ens sentim insegurs davant d'aquesta acceleració tecnològica i això, en un altre àmbit, ens pugui afectar per exemple com a educadors: vegem els adolescents, que són molt influenciables en aquests i altres temes, i han accedit a la tecnologia molts anys abans del que ho fèiem nosaltres. Penso que hem de fer l'esforç d'intentar entendre què utilitzen i ser-

ne participants en la mesura que puguem. Tal vegada a les escoles i instituts caldria incidir més en les assignatures de tecnologia. Potser s'hauria de començar a plantejar. En tot cas recomano que no els ho prohibim ni els deixem llibertat màxima en l'ús de la tecnologia.

És clar que si no tenim prou temps per reflexionar sobre el que va sortint nou, capacitat per diferenciar-ho i no sabem quina és la millor opció per triar, realment estem avançant cap a un futur millor o som cada dia més ignorants?

perquè tothom que l'apregui vegi en ella el que més li plau. Va dipositar diversos tresors en la seva Paraula, perquè cadascú de nosaltres s'enriquís amb el que aprenia.»

Tanmateix el que trobi una part d'aquest tresor, «que no es pensi que la Paraula de Déu conté només el que ell ha vist; més aviat ha de pensar que ell ha estat capaç només de trobar el que hi ha vist, però que hi ha moltíssimes més coses. I que tampoc, pel fet que a ell li ha tocat la part que posseeix, no menyspreï la Paraula de Déu ni digui que és estèril i mesquina, ans cal que doni gràcies per les riqueses que posseeix, encara que no les arribi a entendre. Alegria't d'aquesta derrota i no t'entristeixi que hagi estat superat.»

Aquí ve la justificació del títol de les meves notes: la descripció del petit coneixement que arribem a tenir de les Escripures. En efecte, «l'assedegat gaudeix de la beguda, i no s'entristeix, perquè no pugui esgotar la font. Que la font triomfi sobre la seva set i no pas la set sobre la font, perquè si la teva set se satisfà i la font no s'esgota, quan tornis a estar assedegat podràs beure altra vegada, però si, satisfeta la teva set, la font no ragés més, la teva mateixa victòria et seria perjudicial». El lector s'ha d'adonar que l'Escriptura és la font inextingible. I que les seves lliçons s'aprenen a poc a poc. Hom ha rebut una part de la Paraula; i el que ha sobrat, ho té com a herència. Cal perseverar en la lectura bíblica i així, perseverant, podrà rebre noves comprensions. «No provis, amb mala intenció, de menjar d'una mossegada el que una mossegada no admet, però tampoc no deixis córrer per negligència el que, a poc a poc, pots anar prenent.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La font inexhaurible

Sant Efreem, del segle IV, va ser un dels grans apòlogues o defensors de l'Església. Va viure en temps difícils. Síria tingué una escola teològica en la qual sant Efreem va ensenyar i escriure amb una claredat excepcional. Els historiadors descriuen la gran humilitat d'aquest escriptor en el fet que volgué restar sempre en l'estat diaconal. Fou un veritable doctor de l'Església. Teòleg, orador, poeta, místic, era conegut amb el sobrenom de Cítara de l'Esperit Sant i magne poeta dels siris. Tacià, escriptor cristià del segle II, deixeble de sant Justí, gran defensor del cristianisme, nascut també a Síria, entre moltes obres, escriví el *Diatessaron*, és a dir, va confegir un evangeli a partir dels quatre evangelis.

La introducció és explicable. Perquè vull mostrar un fragment del comentari de sant Efreem al *Diatessaron* de Tacià. Un text amable i profund, sobre els diversos aspectes i formes de la Paraula de Déu. «És més el que deixem que no pas el que capim, tal com els assedegats que beuen en una font.» Escriví també: «El Senyor ha pintat de molts colors la seva Paraula,

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Trobada dominical (2)

El mot *missa* té un origen incert, es fonamenta en la fórmula antiga de comiat: *ite missa est*. Cal tenir en compte que, als inicis, la comunitat cristiana es reunia al temple per a la pregària. El primer dia de la setmana, que aviat es va anomenar diumenge, o dia del Senyor, es trobaven en algun recinte on hi cabien tots els membres. Sopaven tots junts el que portaven i conclouien amb la «fracció del pa», d'acord amb el manament del Senyor.

Van passar els anys, o els segles, i l'assemblea es reunia a les esglésies (abans ho feia als cementiris, al costat dels sepulcres de màrtirs) sovint encara hi trobem vestigis d'aquestes trobades. Al voltant de l'edifici hi havia el cementiri i davant de l'entrada una protecció del sol, del vent o de la pluja. El cristià sortia de casa camí de la trobada dominical i el primer que trobava era les tombes dels seus avantpassats. S'hi aturava i pregava. Eren moments en els quals el fidel se situava davant del que és Transcendent, davant del que és Etern, però no en abstracte, sinó molt íntimament relacionat amb els que havien acompanyat part de la seva vida. No és humor negre dir que encara podem trobar llocs com aquests, que respiren un encant especial. És un atractiu derivat de la fe que expressen les inscripcions i guariments de les tombes. Em refereixo a espais senzills al voltant d'esglésies rurals, perdudes per valls i muntanyes. Hom no pot escapar de l'interrogant religiós que transmeten (vull ignorar panteons sumptuosos).

Amb el sector franquejat el fidel es trobava amb els conveïns que, com ell, assistien al culte dominical. Es comentaven les penes i les alegries. Vivien la solidaritat, l'amor caritatiu, compartien les notícies, en aquells temps que no existien mitjans de comunicació social. Parlaven amb el rector que, habitualment estava acompanyat d'un escolanet, prompte a tocar les campanes, les tres vegades de rigor. A Pozaldez, on jo vaig néixer, l'estació del tren era allunyada del poble. No era gaire habitual que els ferroviaris fossin gent de missa, tot i que els meus sí que ho eren i per això van gaudir de la seva predilecció. El bon rector, quan veia que tombaven la cantonada, li deia al seu ajudant: «Toca les tres, que ja arriba el cap.» Hi havia costums que consolidaven aquesta convivència cristiana. La primera vegada que una dona que havia parit sortia de casa, hi portava un pa com a ofrena, i en demanava la benedicció. Hi havia famílies, ara no em refereixo al meu poble, que tenien per costum regalar al sacerdot un pollastre en dies assenyalats, i, si era gent rica, un capó. O en altres, un tast de la matança del porc. Aquestes trobades, reposades i espontànies, eren caldo de cultiu, on germinava l'amor, que madurava el dia de la boda i fructificava en els batejos, actes no exclusius de la família, ja que hi participava tota la canalla que demanava i exigia a crits que el padri els donés anissats. No són records o evocacions nostàlgiques. Jesús ja ho va dir: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Aquesta trobada inicial, viscuda així, és una comunió real amb el Crist místic. Val la pena, doncs, anar a missa, tot i que, per irregularitats personals, hom no combregui amb el Crist Eucaristia. Sempre repeteixo que la missa comença quan dos cristians es troben, perquè és diumenge.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Programes que són una ofensa a la dignitat humana

Una trucada de telèfon em va posar al corrent d'una cosa que, en un primer moment, em va deixar estranyada i, després, més aviat indignada. No m'ho podia creure: m'havien vist a Tele5 en un programa d'aquells del cor on es denigra la gent i dels que sempre he fugit. No podia ser. Quan em van dir on m'havien vist i de què es tractava, ho vaig entendre tot. Feia dos dies havia assistit a la boda d'una coneguda prostituta del Raval que m'hi havia convidat. La conec i l'estimo, i li respecto la manera de ser i de presentar-se. Ja vaig sentir gran indignació quan van fer una pel·lícula de la seva vida al Raval on apareixien els baixos fons de la prostitució amb una manca de respecte que em va fer patir quan la vaig voler veure per poder-ne opinar. Tota la cinta era una manca de respecte per a molta gent que conec i que estimo.

Vaig anar als Jutjats només per fer costat a la meva amiga, i participar d'un moment que per a ella era molt important, malgrat la seva professió i el seu tarannà peculiar. No em toca pas jutjar els motius que l'han portat ara a casar-se amb un dels homes que ha estat el seu client durant molts anys. Només veia la il·lusió que ara tenia d'una cosa que no havia pensat mai que faria. En arribar als Jutjats de la plaça Medinaceli i acostar-me al nuvis i al petit grup que els acompanyàvem, vaig veure que hi havia uns quants fotògrafs i, fins i tot, una càmera, però no em vaig adonar que fos d'una televisió privada.

Ja em va cridar l'atenció una cosa en la cerimònia, que va durar exactament cinc minuts dins la sala de bodes, després d'esperar durant dues hores al gran hall dels Jutjats. Una jutgessa, que ni es va molestar a parlar amb el micròfon que tenia a sobre la taula, va llegir un article de la Constitució amb veu monòtona i sense esma. Va demanar als contraents el seu sí, els va dir que es canviessin els anells i la parella i els testimonis van firmar. Jo m'havia fixat que segons la categoria social dels que anaven entrant tardaven més o menys... La nostra va ser una boda de telegrama. Tant que, en sortir, la núvia va dir: «*Qué corto, ¿verdad?*»

I ara només em faltava el programa de la televisió. És veritat que per a ella i el seu marit aquella actuació davant les càmeres era una veritable festa i se sentien protagonistes. Però en el rostre dels espectadors s'hi endevinava una burla imperdonable. He volgut veure les imatges a internet i he patit de vergonya aliena i no per la meva amiga, que és com és i gaudeix de la seva manera de viure, vestir-se o pintar-se com la cosa més natural, sinó per tota aquella gent que havia fet de la boda d'aquesta parella un espectacle irrisori, afegint una història més a les moltes que generen burla o compassió, tot presentant una vessant de la nostra societat que no caldria exhibir.

Zoom

Eduard Brufau

La famosa ninotaire Pilarín Bayés va ser rebuda la setmana passada pel president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas. La dibuixant va regalar al president un quadre fet per ella mateixa on il·lustra, amb el seu estil característic, el dia en què va prendre possessió del càrrec de president al Palau de la Generalitat. Pilarín Bayés ha il·lustrat nombroses publicacions, especialment infantils, i és l'autora de la Tira d'aquest setmanari.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El triomf real d'un fracàs aparent

El darrer 23-F ha servit per recordar un esdeveniment viscut fa 30 anys. L'estrena d'una pel·lícula sobre aquest tema contribueix a posar en primer pla una pàgina lamentable en el període inicial del postfranquisme. Avui crec que seria impensable que es repetís. Una major consolidació de la democràcia, una certa desactivació d'alguns poders fàctics, afeblits pel pas del temps, la incorporació d'Espanya a les institucions europees, la participació en l'estructura de l'OTAN... dificultarien els deliris demencials dels qui van posar en perill la convivència d'un país.

Moltes opinions parlen del fracàs del cop d'estat, que va quedar en una temptativa i en un nyap. La imatge del tinent coronel Tejero quan irromp al Parlament, difosa profusament en l'àmbit internacional, seria, si no hi hagués hagut gaires valors en joc, més pròpia d'una opereta de mal gust que cap altra cosa. La vitalitat d'ETA, amb el degoteig dels seus crims i assassinats, la nostàlgia d'una dictadura incapaç de contemplar el nou mapa autonòmic, l'assetjament extrem al Govern de torn per una oposició amb ànims de liquidar els vestigis del sistema anterior i amb tocs de revenja, un exèrcit encara conscient de la seva capacitat decisòria... van constituir un bon caldo de cultiu per a una maniobra de retorn al passat. El cop no va triomfar perquè les institucions democràtiques, després d'un bon ensurt considerable, van seguir el seu curs, però les tesis de fons van guanyar terreny, i de quina manera. Per això podem dir que el 23-F va representar el triomf real d'un fracàs aparent.

El primer toc d'atenció va ser la reunió del Rei amb els màxims líders parlamentaris, excloent-hi els bascos (PNV) i els catalans (CiU). Un cop molt dur contra la unitat del Parlament. Catalunya i el seu Govern, que s'havien alineat clarament amb la democràcia, eren marginats en un moment crucial per al futur del país. L'autonomia de Catalunya estava mal vista i era tolerada com un mal menor. L'extensió de la fórmula es va concebre com una manera de diluir en el conjunt les peculiaritats del nord-est de la península, com els agrada anomenar Catalunya. La dialèctica del centre contra la perifèria guanyava punts i, des d'aleshores, no ha parat d'aguditzar-se. N'hi ha prou de tenir present el símbol terrestre de l'AVE i el símbol celeste d'AENA. La LOAPA (*Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico*), amb antecedents al cop del 23-F, va obtenir via lliure. El Tribunal Constitucional, amb un prestigi que en els darrers anys ha perdut gairebé totalment, va declarar inconstitucionals 14 dels 38 articles de la llei. La voluntat de fons era evident i el temps no l'ha millorat. Els intents, avui més sibil·lins, es repeteixen periòdicament. Sembla que l'única alternativa a la concepció d'Espanya com «una, gran i lliure» sigui, com va escriure un autor, «moltes, petites i empenyades». Costa entendre que la unitat es pot viure des de la diversitat. El càstig als responsables no va ser exemplar. Es va haver de recórrer. El mateix Tejero va gaudir a Figueres d'un internament privilegiat. El problema d'ETA sembla que s'acosta a la seva fi, tot i que mai no hem de cantar victòria, però l'articulació territorial i, especialment, la integració de Catalunya a Espanya està avui pitjor que ahir. L'independentisme guanya adeptes a marxes forçades. El canvi de discurs en Jordi Pujol, desencisat davant de tants esforços infructuosos, constitueix una novetat autèntica. L'única manera d'eliminar els problemes és resoldre'ls.

Representació del Retaule de Sant Josep Oriol

Drama sacre sobre la vida del sant barceloní

MÉS DE CENT ACTORS EN ESCENA, AMB ACOMPANYAMENTS DE CAPELLA DE MÚSICA, COR DE GREGORIÀ I INSTRUMENTS MEDIEVALS

Dissabte 12 de març, a les 21 hores

Basílica de Santa Maria del Pi

Entrada lliure

Des del monestir

El P. Bonaventura Ubach i la Bíblia (i II)

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

Tant el P. Ubach com el seu mestre, el P. Lagrange, van topar amb dificultats per part de la censura eclesiàstica, que volia mantenir rigidament una interpretació literalista de la Bíblia. El P. Lagrange (que actualment està a punt de ser beatificat) fins i tot va ser inclòs en una llista d'autors sospitosos de «modernisme». Aleshores es va trobar que els bisbes no enviaven alumnes a la seva Escola Bíblica de Jerusalem, i els biblistes no gosaven publicar articles en la seva acreditada *Revue Biblique*. En el seu patètic dietari personal arriba a escriure que tothom l'ha abandonat, i que només li ha restat fidel un benedictí català, el P. Bonaventura Ubach. Pius XII va veure que aquella rigidesa era un

carreró sense sortida i el 30 de setembre de 1943 va promulgar l'encíclica *Divino afflante Spiritu* «sobre els estudis bíblics», que va portar un alliberament per als biblistes i els centres d'estudis catòlics. Tal com el P. Lagrange havia propugnat, deia que per comprendre la intenció dels autors sagrats cal conèixer l'arqueologia i la literatura dels pobles de l'antic orient. La seva explicació dels «gèneres literaris» és encara avui molt il·luminosa. Per un respecte mal entès al text sagrat, tradicionalment es consideraven del gènere històric alguns llibres o passatges que eren doctrinals o

sapiencials. Per exemple, el llibre de Jonàs resulta inversemblant si es considera històric. A més, sense blasmar directament les autoritats que en temps de Pius X havien censurat el P. Lagrange, el va rehabilitar indirectament nomenant membres de la Comissió Bíblica Pontifícia alguns deixebles seus, com el P. Ubach i el P. Alberto Colunga, o.p. Aquests dos eren molt amics. Quan es va publicar la famosa Bíblia Nácar-Colunga (durant molt de temps la més divulgada en espanyol) el P. Colunga hi va posar com a preàmbul justificatiu l'encíclica *Divino afflante Spiritu* i hi va incloure moltes il·lustracions amb reproduccions d'objectes que designava com del Museu bíblic de Montserrat.

La sal de la terra

D'un mateix a l'Altre

F. Diego Espuny
Pedagog

La caritat ben entesa comença per un mateix però si s'atura en el seu melic mor d'èxit o de la més envejada de les pobreses, la riquesa solitària i estèril. L'altre és el veritable tresor del «jo». Mirar-lo, copsar els ulls és tocar la veritat i, compartir, la més valenta forma d'engrandir-se, de créixer. Com diu Antonio Machado, «*converso con el hombre que siempre va conmigo —quien habla solo espera hablar a Dios un día—; mi soliloquio es plática con este buen amigo que me enseñó el secreto de la filantropía*». L'altre m'enriqueix en la mesura que sóc atent, interessat, implicat i aprenc a no prendre'm gaire seriosament a mi mateix. Certament, l'escull és la indiferència i la passivitat. Tal vegada sempre quedarà treballar pels altres sense cobrar; donar un cop de mà, fer un favor sense esperar que te'l tornin. L'exemple antic de Francesc d'Assís o l'actual de Genoveva Masip. Les

obres són «la millor eloqüència de la fe» (L. Solà). El senzill acompanyament esdevé la roca sòlida cap al «nosaltres, la família i la comunitat». Cadascú no és el responsable últim de la seva felicitat o desgràcia perquè ningú s'ha fet a si mateix. Assumir allò que pertoca per vida també inclou la mort, la malaltia i la finitud. Qui no s'ha fet a si mateix té dret de disposar d'allò que ha rebut només en benefici o profit propi? Val més plegats que cadascú pel seu compte. Sense defugir, ni amagar-se, rebutjar, distreure's ni enjogassar-se amb el «tenir» o el «consumir». Acceptar la contingència, la provisionalitat del camí, estar de pas, cada dia, com si fos el darrer, és el millor començament per no fer-se garrames a un mateix i esdevenir adult fidel als altres.

Mirar als ulls, amb el somriure o les llàgrimes, posar-se en la seva pell, és el primer pas per parar la mà, per encaixar, sostenir, acompanyar, expressar amb gestos o paraules, en silenci o en almoïna el veritable sagrament de la comunió. Anar a poc a poc i de l'exterior fins als «espais interiors» (Andreu Ibarz) pel camí de la veritat, de la justícia i del perdó per no tornar a errar-la i, si és el cas, esmenar. Comparteix la proposta, tal vegada utòpica, de practicar l'austeritat generosa, «disminuir la nostra comoditat de vida condicionada a una millora de la del tercer món» (Joan Viñas) però potser permetrà que cadascú, com a ésser interrogant i despert, pugui demanar cap on anem. I cercar o trobar les fites, les petjades d'Aquell que atorgui resposta i sentit. No serà el gran Atzar, la ruleta del casino de Montecarlo (J. Monod) sinó l'(absolutament) Altre (K. Barth).

Mirada al món

Pelegrinatge quaresmal

Marta Miquel Grau
Santiago de Compostel·la

Comencem aquests dies un nou temps litúrgic, la Quaresma, en el qual ens anirem preparant per celebrar la Vida, per viure la Pasqua amb plenitud. Al llarg d'aquests 40 dies tenim, un any més, l'oportunitat de convertir-nos i viure quelcom que també experimenten els pelegrins en el seu camí: buidar-se d'un mateix per deixar-hi fer estada el Ressuscitat. És en aquest context que vull fer-vos partícips d'una bonica pregària que es pot llegir dins l'església del conegut convent de Sant Francesc que hi ha a Santiago de Compostel·la i que pot ser teló de fons d'aquest temps d'apropament de nou al Pare. L'ha escrita un franciscà, Fraydino, i es titula *La Faba*, que és el nom d'un dels pobles per on passa el camí francès. «Encara que hagués recorregut tots els camins, travessat muntanyes i valls des d'orient fins a occident, si no he descobert la llibertat de ser jo mateix no he arribat enlloc.

»Encara que hagués compartit tots els meus béns amb gent d'altres llengües i cultures, fet amistat amb pelegrins de mil camins o compartit alberg amb sants i prínceps, si no sóc capaç de perdonar demà el meu veí no he arribat enlloc.
»Encara que hagués carregat la meua motxilla de principi a fi i esperat per cada pelegrí necessitat d'ànim, o cedit el meu llit al qui va arribar després, i regalat la meua ampolla d'aigua a canvi de res, si de tornada a casa i a la feina no sóc capaç de crear fraternitat i posar-hi alegria, pau i unitat, no he arribat enlloc.
»Encara que hagués tingut menjar i aigua cada dia, i gaudit de sostre i dutxa cada nit, o hagués estat ben atès de les meves ferides, si no hi he descobert l'amor de Déu, no he arribat enlloc.

»Encara que hagués vist tots els monuments i contemplat les millors postes de sol; encara que hagués après una salutació en cada idioma o tastat l'aigua neta de totes les fonts, si no he descobert qui és l'autor de tanta bellesa gratuïta i de tanta pau no he arribat enlloc.
»Si a partir d'avui no continuo caminant en els teus camins, buscant i vivint segons el que he après; si a partir d'avui no veig en cada persona, amic i enemic, un company de camí; si a partir d'avui no reconec Déu, no he arribat enlloc.» Començar aquest pelegrinatge quaresmal vol dir, per tant, estar disposats a descobrir la llibertat de ser un mateix, a perdonar, a crear fraternitat, a veure l'amor de Déu en allò quotidià i a reconèixer el Creador de la bellesa que ens envolta. Tot això de ben segur que ens ajudarà a ser cada dia una mica més humils i despendre d'aquí a 40 dies un perfum realment pasqual.

La Xina i la persecució dels catòlics

Mentre Al Qaeda amenaça de matar cristians «allà on siguin», l'antic bisbe anglicà de Richborough, Edwin Barnes, va entrar oficialment a l'Església catòlica i va ser ordenat sacerdot catòlic a la catedral de Porstmouth; és el quart bisbe ordenat sacerdot catòlic aquest any.

Altres es van incorporar a l'Església catòlica amb anterioritat. El 2007 quatre bisbes episcopals (anglicans dels Estats Units) van abandonar l'Església episcopaliana cansats de la seva deriva liberal. Tres se'n van anar a grups anglicans conservadors dependents de bisbes africans. El quart, Jeffrey Steenso, bisbe de Rio Grande, es va integrar a l'Església de Roma. L'exemple més clar és el de Satoru Kato; al Japó, era estudiant de budisme, després es va batejar en una església evangèlica.

A l'atri d'una església catòlica vaig descobrir una pintada amb el missatge següent: «L'única església que il·lumina és la que crema.» Donant-hi un sentit positiu, no és una ofensa sinó tot al contrari: «L'única església que il·lumina és la que crema dins del cor de cada cristià.»

Finalment, la Constitució xinesa reconeix la llibertat religiosa tot i que, en realitat, el règim xinès només consent les organitzacions religioses autoritzades per l'Estat. A la Xina es fustiga, de manera especial, els catòlics. La Xina va tractar d'abolir el Vaticà i va fundar, el 1957, l'Església catòlica patriòtica, separada de Roma. L'Església catòlica fidel al Papa va patir la clandestinitat. Bona part de les diòcesis de la Xina, fidels a Roma, necessiten un bisbe, mentre que l'Església patriòtica té els seus prelats i disposa de temples per al culte. Benet XVI va denunciar aquesta situació com una «violació greu de la llibertat religiosa».

Sempre he afirmat que l'atac a la religió és l'arma dels covards.

CLEMENTE FERRER
Madrid

La Bíblia, codi de les cultures

El cardenal Marc Ouellet va dir al congrés que va tenir lloc a Madrid per presentar la Bíblia de la Conferència Episcopal «que la Bíblia ha modelat l'ànima d'Europa, la seva història i la seva vida quotidiana. Pertany a la seva cultura i defineix, per dir-ho així, el seu codi genètic». I com ha dit Benet XVI, «la Bíblia ens ofereix, d'alguna manera, un codi de les cultures. Sense ella no es pot entendre en tota la seva amplitud la nostra cultura, perquè conté valors antropològics i filosòfics que han influït positivament en tota la humanitat i sense ella seria impossible donar raó de les manifestacions innombrables de l'esperit humà».

Així mateix, l'arquebisbe secreta-

La realitat rebaixa el triomfalisme de la ministra Pajín

La dada global sobre la davallada dels avortaments, que reflecteix un descens entre el 2008 i el 2009, es deu a la immigració, sobretot entre les dones llatinoamericanes, que van avortar un 11% menys, mentre augmentava el de les espanyoles en un 3%. I això no només ho diuen els grups provida. També les clíniques avortistes han acusat d'imprudència Leire Pajín i han desmentit que la davallada d'avortaments l'any passat fos conseqüència de les polítiques preventives. En qualsevol cas, no és veritat que sigui la millor dada de la dècada. L'any 2009 es va avortar gairebé el doble que l'any 2000, amb un total esgarriat de 111.482 avortaments. Senzillament, en els darrers dotze mesos hi va haver una davallada, que els grups provida relacionen amb la caiguda de la taxa de la natalitat, amb la minva de la població estrangera que viu a Espanya i amb el fet que no es van comptabilitzar els avortaments farmacològics.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

ri de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va reconèixer que les relacions entre la Sagrada Escriptura i el Magisteri eclesial són certament complexes perquè «d'una banda, el primat de la Paraula de Déu ha de ser sempre clarament afirmat i, de l'altra, s'ha d'afirmar també que l'Escriptura no es pot veure mai separada de la vida mateixa de l'Església (...) L'Església és l'únic àmbit adient per a la interpretació de l'Escriptura com a paraula actual de Déu».

CARMEN RAMÍREZ
Vélez-Málaga

Quan viurem un canvi?

Cada dia sentim que la crisi ja està superada, però el nombre d'aturats augmenta. A pesar de l'increment d'impostos a Catalunya, no veiem cap recuperació. No entenc com poden enganyar el contribuent: augmenta l'IBI, l'aigua, la llum...

Alguns pensionistes tenen, gràcies a anys anteriors, una petita propietat que ara gairebé no poden mantenir. N'hi ha molts que no arriben ni a 1.000 euros al mes. Amb l'augment de l'IRPF, no han pogut millorar la seva pensió de l'any anterior. Han contribuït amb anys de feina i de pagament a aquest dret, i avui no és reconegut.

Altres han perdut la casa i el futur; d'aquests no se'n parla. El banc els ha confiscat l'habitatge i la vida, ja que si la subhasta no cobreix el deute, ells continuen sent deutors per sempre. Mentrestant, molts polítics que ens dirigeixen, inclosos els que no tenen ni formació, «guanyen» tres sous. Aquestes notícies fan mal als contribuents que cada dia estan més desil·lusionats. Quan viurem un canvi?

A. VILLALONGA
Barcelona

Un capellà entomòleg

Alguns lectors de la meua col·laboració titulada *Un capellà entomòleg*, que he tingut el goig de veure publicada recentment a

Catalunya Cristiana, m'han preguntat a qui em referia. He de dir que la figura que he tractat d'evocar era l'estimat Mn. Josep Galofré, nascut a Capellades i que va morir essent rector de Santa Agnès de Malanyanes.

FERRAN BLASI
Barcelona

Gent bona de debò

Hem visitat una família. Volíem trobar una àvia i n'hem trobat dues, acompanyades per la filla d'una d'elles. La filla ens ha cridat perquè hi anéssim. L'àvia que cercàvem era a casa seva. Cada tarda la passa amb elles. A casa seva hi fa massa calor a l'estiu, i està sola.

Quin detall d'amor! Cada tarda la va a buscar, i amb la cadira de rodes creua el carrer i entra al jardí. I a l'ombra del parrò, acompanya la seva mare, també en cadira de rodes. Són detalls d'humanitat que ens cal aprendre. I ho fa senzillament, com qui no fa res...

Anàvem amb la Bíblia, missionant... Han escoltat amb interès la Paraula de Déu: «Estimeu-vos els uns als altres» (Jn 13,34). I comentant aquest Evangeli, no s'adonaven que el feien realitat, sinó que els semblava que no sempre estimaven els veïns que no els eren agradables, i lloaven gestos dels altres, l'amor desinteressat d'altres persones.

Un va a missionar, a comunicar Jesús... I troba Jesús en aquestes persones tan senzilles, tan bones. Gent que resa el Rosari constantment, que es recorda de pregar per tothom: sacerdots, religioses, família... i que rep tan poc a canvi.

Hom només pot admirar-ne la senzillesa i la saviesa, la bondat, el seu amor desinteressat. I quan t'agraeixen la visita... Qui és que hauria de donar gràcies? Jesús és viu al seu cor. Hem anat a donar Jesús en la seva Paraula. Hem trobat Jesús en uns cors que estimen de veritat. Gràcies, Senyor!

NÚRIA VIÑOLAS
Talca (Xile)

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Pacifisme

Tinc dos fills, un noi i una noia. Tots dos són bons cristians i, fins i tot, practiquen, però ha sorgit un problema greu. La meua filla surt amb un noi que estudia per ser militar i resulta que el meu fill no l'accepta. Ell es declara pacifista i creu que ser cristià i militar són coses incompatibles, ja que diu que les armes serveixen per matar. Què li puc dir perquè s'hi repensi?

«Pacífic» vol dir literalment «el qui posa pau». D'entrada, digui-li al seu fill que sigui menys «pacifista» i més «pacífic», perquè no és una bona actitud tancar-se a una persona com ell fa. Conec uns quants «pacifistes» que són molt bel·licosos. A Tremp, la meua ciutat i parròquia, on a prop hi ha l'Acadèmia Militar de Sotsoficials, també tenim uns quants espècimens pacifistes, pocs gràcies a Déu, que són molt bel·licosos amb la presència militar. Curiosament, sant Pau comparava la vida cristiana amb la milícia i ens parlava obertament d'alguna cosa que molts cristians d'avui ignoren perillosament: el combat espiritual que cal sostenir contínuament per mantenir-se fidel a Crist. Sens dubte que, per a una ment oberta i raonable, és perfectament possible ser militar i bon cristià. Més encara, els cristians militars s'han de santificar exercint degudament la seva feina. Sant Sebastià, sant Bonifaci i molts altres van seguir la carrera militar. En aquestes actituds pseudopacífiques que arremeten acríticament contra la professió militar hi subjau una gran dosi d'ingenuïtat. Certament, seria molt bonic un món en el qual no hi hagués necessitat d'armes, d'exèrcits, ni de policies. Un món sense guerres ni conflictes. Aquest món, sens dubte, serà una realitat quan Déu instauri el cel nou i la terra nova. Però mentre no arriba l'adveniment ple del Regne de Déu, la presència del mal és una realitat.

L'home i la història humana arrossegueu la ferida del pecat original. Ningú no està exempt d'agressions injustes i l'exèrcit és una institució social fonamental. Les armes són lícites quan s'empren en legítima defensa de les persones i les nacions. El militar no es prepara per matar, sinó per defensar quan calgui i per servir la societat. Avui veiem que en molts estats l'exèrcit realitza missions humanitàries encomiables. Sense exèrcits competents i ben preparats, no ho dubti, hi hauria molts més abusos al món. Segur que quan el seu fill tracti més i conegui més bé el nòvio de la seva filla, desapareixeran molts dels prejudicis cap a ell i la professió legítima que ha triat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Un llibre de diàlegs íntims

Albert Pera / Mataró

Què deu fer aquell sant baró tot el dia a la paradisiaca Mosquerolles del Montseny?, ens podríem preguntar. I la resposta seria: a més d'exercir el ministeri pastoral, escriure bells reculls de poesia i darrerament també escorcollar el seu jo més íntim per oferir-nos allò que no és capaç de fer tothom, un llibre d'espiritualitat constructiva.

Ara que el descrèdit del llibre va a l'alça, quan el comerç més descarnat fa plegar llibreries i distribuïdores que el tractaven amb vocació de cultura, quan només suren els *best sellers* d'autors amb suport publicitari i/o mediàtic, quan el format digital amenaça d'afeblir la precària vida del volum de paper i lletra impresa, quan ja resta poca gent d'aquella que empalma un llibre darrere l'altre, quan les lectures obligades dels estudiants els lleven l'avidesa de descobrir bel·leses literàries... Doncs ara surt al mercat, tímidament, però amb passa ferma, un nou llibre de Mn. Francesc Malgosa.

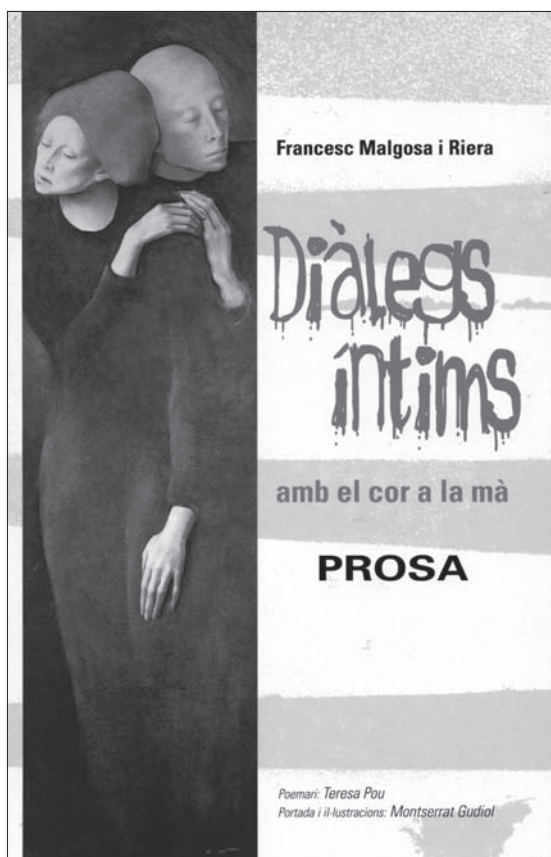
Molts ja el coneixen com a noble i espiritual poeta. Té la sort d'uns lectors addictes que no es perden ni una de les seves

publicacions. Alguns el recordaran també com a elegant prosista d'articles temàtics que publicava a *Catalunya Cristiana* i que va donar a la impremta en dos volums titulats: *El seny d'un poble* i *Quan les coses parlen*, on d'una manera franca, deseixida i amena glossava la saviesa popular i l'encís de les coses quotidianes.

Ara va més a fons. En el llibre *Diàlegs íntims* estableix conversa amb ell mateix, amb la profunditat del seu jo i amb les realitats que l'envolten, ja siguin objectes, sensacions, qualitats o defectes, planys de tristor, lloances de joia, personatges genèrics, somnis profètics, sofriments físics i morals i fins i tot arriba a encarar-se amb Déu en la recerca d'un diàleg altament fecund.

Diàlegs sense interlocutors personals reals i concrets, diàlegs amb el cor a la mà, sense por de donar-lo a qui entri per la porta gran a l'edifici singular d'un temple, el cos humà d'un home de Déu, que ens acull amb un somriure de benvolença.

La intimitat d'aquests diàlegs els fa reveladors d'una riquesa interior que només es comunica a persones molt amigues i estimades, d'una amistat profunda i personal, d'una condició d'afi-

nitat amb el confident, d'unes ganes de compartir les experiències d'un home que ha volgut escampar a mans plenes tot allò que integra el teixit espiritual d'una fe i d'una esperança de redempció de febleses, tan necessitats com n'estem. I ho ha fet amb el segell de caritat cristiana, que impregna cadascun dels seus intents d'aproximació a l'home i a la dona que el segueixen en el camí de la fe i de l'amistat.

Els diàlegs destil·len bellesa, serenitat i humor en el contacte amb cadascuna de les realitats que comenta. Així, desfilen el temps, les flors, el savi, la tristesa, la felicitat, la mort, la consciència, els diners, la grisor, l'ocell de dos quarts de vuit, entre molts d'altres.

Cada diàleg ve precedit d'un comentari introductori que il·lustra el tema tractat. Escollint-ne un a l'atzar, trobo el que acompanya el *Diàleg íntim amb l'Amic*, que diu: «El camí de la vida sense amics és caminar a les fosques per la bellesa d'un passeig marítim.»

Espero, doncs, que us hagi incitat a tenir entre les mans aquest doll de claredat amical i a gaudir-ne amb una lectura gratificant i profitosa.

Un gran retaule gòtic de pedra

Ramon Ribera / Castelló de Farfanya

Castelló de Farfanya, població de la comarca de la Noguera, conserva entre el seu patrimoni artístic un destacat exemplar de retaule gòtic de pedra —el més gran dels conservats— de l'anomenada Escola de Lleida. Recentment ha sortit publicat un acurat llibre que l'estudia: *Castelló de Farfanya. El retaule major de l'església parroquial de Sant Miquel*, escrit per Francesc Fité i Isidre Puig i editat per l'Institut d'Estudis Ilerdencs dins de la col·lecció Cimbori.

L'obra està estructurada en tres amplis apartats. El primer, l'església parroquial de Sant Miquel, on es fa una descripció de l'edifici romànic (consagrat l'any 1313 per Arnau Vidal), que conserva la portada datada en el segle XIV, les diverses ampliacions (il·lustrades amb diverses planimetries) sofertes al llarg del segle XVIII i altres actuacions en el segle XX.

El segon, el retaule major de Santa Maria, on es documenta la seva història, estructura (format per vuitanta-set peces de pedra calcària policromada), autoria (s'atribueix la intervenció de diversos artífexs, com són el taller de Bartomeu Rubió i el mestre de Gerb, que s'identifica amb l'escultor Guillem Solivella), iconografia (és el retaule, dels que s'han conservat de l'Escola lleidatana, amb més gran nombre d'escenes de la vida de la Mare de Déu), comparació amb d'altres de conser-

vats, estructura original, vicissituds i pèrdues d'elements escultòrics durant la guerra civil, restauracions (l'estat actual es deu a la restauració duta a terme entre els anys 1986 i 1987) i el nou emplaçament, ja que la seva ubicació original era l'església gòtica de Santa Maria que hi ha al castell.

L'últim apartat està dedicat a les advocacions, els retaules i la imatgeria que podem trobar actualment en el temple parroquial.

L'«Stabat Mater» a Molins de Rei

Redacció / Molins de Rei

El proper 19 de març, diada de Sant Josep, a les set de la tarda a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei, tindrà lloc la interpretació de l'*Stabat Mater*, una peça de gran tradició religiosa i musical. El text d'aquesta obra, que data del segle XIII, medita sobre el patiment de santa Maria durant la crucifixió del seu fill. Les paraules inicials del text llatí—«*Stabat Mater dolorosa iuxta crucem lacrimosa dum pendebat Filius*» («La Mare dolorosa era prop la creu, plorosa, mentre el seu Fill hi era clavat») — donen nom a la peça. La Quaresma és una bona ocasió per gaudir i meditar aquesta pregària que ens acosta a la Passió de Jesús el Divendres Sant, acompanyat de la Mare de Déu, anomenada dels Dolors.

L'*Stabat Mater* ha estat una de les composicions literàries més musicades. Prop de 200 compositors de diferents èpoques i estils han musicat aquest text medieval; la més coneguda i reproduïda és la que es podrà sentir a Molins de Rei, obra del compositor italià Giovanni B. Pergolesi, del qual el 2010 se'n van celebrar els 300 anys del naixement. Una bona ocasió per escoltar aquesta obra, una mostra de la música sacra de l'època i del talent compositiu de Pergolesi.

La interpretació a Molins de Rei, que compta amb el suport de l'ajuntament de la vila, anirà a càrrec de la soprano Maria Viñas, la mezzosoprano molinenca Carmen Berenguel i la pianista Viviana Salisi.

Catalunya Cristiana posa a disposició dels seus lectors aquest espai, on es publicaran articles i cròniques referents a la vida eclesial de pobles, parròquies, comunitats, grups, etc. Els textos no han de superar les trenta línies mecanografiades i hi ha de constar nom, cognoms, adreça i telèfon. Podeu enviar-los a: redaccio@catalunyacristiana.cat. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar els que consideri oportuns.

Paraula i vida

El silenci i la Paraula de Déu

El proper 9 de març l'Església ens invitarà a entrar en el temps de Quaresma amb la celebració del Dimecres de Cendra. Com diu el Catecisme de l'Església catòlica, «l'Església s'uneix cada any, durant els quaranta dies de la Quaresma, al misteri de Jesús al desert».

Crist, en les temptacions del desert, es revela com el Servidor de Déu, totalment obedient a la voluntat del Pare. I per això la victòria de Jesús sobre el temptador al desert anticipa la victòria de la Passió, obediència suprema del seu amor filial al Pare. Tanmateix, com diu també el Catecisme de l'Església catòlica, «Crist va vèncer el temptador per nosaltres». I per això l'Església, especialment en aquest temps de Quaresma, ens invita a reviuir l'estada de Jesús al desert i les temptacions en l'avui de la seva litúrgia i de la vida dels cristians.

En aquest sentit, hi ha tres accions ben pròpies del temps penitencial de la Quaresma que l'Església ha proposat sempre i que també ens proposa avui, invitant-nos a fer-ne l'actualització que les circums-

tàncies de cada moment aconselli. Són aquestes tres: la pregària, el dejuni i l'almoïna.

La Quaresma ens invita a *pregar*. Els cristians, especialment en aquest temps, hem de trobar cada dia uns moments de silenci, d'estar amb el Senyor, per poder viure el do de la *pietat* que ens dona l'Esperit Sant. Déu parla en el silenci. Si fem silenci, és per escoltar la Paraula de Déu, que és sobretot Jesucrist, i per escoltar i interioritzar les paraules de les Sagrades Escripures. Aquesta Quaresma de l'any de gràcia de 2011 ens invita especialment a donar el seu valor a la celebració de la Paraula de Déu en les celebracions de la Sagrada Litúrgia i en la vida dels cristians, com ens demana Benet XVI en l'exhortació apostòlica titulada *La Paraula del Senyor (Verbum Domini)*, amb la qual demana a tota l'Església que s'esforci a fer de la Paraula de Déu la seva referència vital i a anunciar-la al món d'avui.

El nostre temps no afavoreix el recolliment i, com diu el Sant Pare en aquest document, «es té de vegades la impressió que hi ha gairebé temor d'allu-

nyar-se dels instruments de comunicació de massa, encara que només sigui per un moment». Per això, els cristians hem de fer un esforç per redescobrir el valor del silenci, perquè «només en ell —diu també Benet XVI— la Paraula pot trobar estada en nosaltres, com va ocórrer en Maria, dona de la Paraula i del silenci inseparablement» (VD, n. 66).

La penitència sobretot interior a la qual ens crida el temps de Quaresma es manifesta també en el *dejuni* i en l'*almoïna*. Les privacions voluntàries han de ser ocasió per a assolir l'autodomini i per fer obres de solidaritat amb les persones que passen per moments d'especial necessitat. Aquesta solidaritat cristiana, canalitzada sobretot per mitjà de Càritas i altres institucions d'ajut social, és especialment urgent en aquests moments de greu i perllongada crisi econòmica que produeix molt sofriment en moltes persones, sobretot les que es troben a l'atur. La Paraula de Déu ens diu que partir el pa amb el necessitat és una forma superior de viure el temps penitencial de la Quaresma.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Pelegrinatge a les terres de sant Pau i santa Tecla (I)

Entre els dies 8 i 14 de febrer he tingut l'ocasió, convidat per l'ambaixada de Turquia, de visitar aquell país. L'objectiu ha estat conèixer els llocs relacionats amb sant Pau i santa Tecla i, en general, els escenaris que apareixen amb tanta freqüència en els Fets dels Apòstols, els llocs de les primeres comunitats cristianes. Acompanyat d'alguns sacerdots i d'un bon grup d'excel·lents periodistes i persones que treballen en el món de la comunicació, hem recorregut llocs entranyables i hem pogut conèixer les petites comunitats cristianes que viuen la fe cristiana de manera admirable, i a vegades heroica, en aquest país de majoria musulmana. Després del viatge d'anada, la nostra primera meta va ser Istanbul, antigament Bizanci i abans Constantinoble, un enclavament molt important, per on han passat gairebé totes les civilitzacions. Després de visitar la Gran Mesquita i Santa Sofia, vam resar el Credo a tocar de l'església de Santa Irene, ja que en aquesta església, ara transformada en sala de concerts, es va celebrar el concili de Constantinoble i es va professar per primera vegada el que ara anomenem Credo de Nicea-Constantino-

ble. A la tarda vaig poder concelebrar l'eucaristia amb Mons. Louis Pelâtre, arquebisbe d'Istanbul, amb els sacerdots de Tarragona que venien amb mi i amb el rector de la catedral d'Istanbul: una església no gaire gran, comparada amb Santa Sofia, que havíem visitat al matí, i que ara està transformada en museu.

L'endemà vam viatjar a Antioquia, la ciutat on els seguidors de Jesús van començar a anomenar-se cristians, on va estar sant Pau i des d'on aquest va sortir, juntament amb Bernabé, per al seu primer viatge apostòlic. En aquesta ciutat, anomenada ara Antakya, vam visitar amb emoció l'anomenada gruta de Sant Pere, ja que allí se situa la primera càtedra de sant Pere, anterior a la que es va assentar més tard a Roma. A la tarda vam celebrar la missa a l'església parroquial de Sant Pere, que atén la Custòdia franciscana. Va ser una celebració molt emotiva, amb les vespres resades en turc, i on els pocs cristians que viuen ara en aquesta ciutat ens van complimentar i emocionar amb el seu afecte. Després ens van ensenyar els locals de Càritas, on ajuden tots els necessitats: una comunitat pobre

com la cristiana, però que no renuncia a viure la caritat amb altres més necessitats.

L'endemà ens vam traslladar a Tars, on va néixer sant Pau. Vam visitar el Pou de Sant Pau, d'on segurament ell va beure, que està situat al barri jueu originari del primer segle. A l'església de Sant Pau, regentada per una comunitat de religioses italianes, transformada ara en museu, vam celebrar l'eucaristia, la qual cosa es concedeix sempre que es demani prèviament. Esperem que algun dia, com ho han promès les autoritats civils, pugui ser de debò una església dedicada enterament a donar glòria a Déu. Com a conclusió d'aquests tres primers dies del nostre pelegrinatge destacaria l'amable acollida que hem tingut en tots els llocs visitats i en les moltes persones entrevistades, i l'enorme fe dels pocs cristians que hi ha en aquestes terres, que fa que la seva presència sigui com la de fa dos mil anys, quan Pau va començar a predicar Jesucrist, mort i ressuscitat i a crear les primeres comunitats cristianes. M'he sentit, com mai, hereu de la fe d'aquells homes i dones que van saber proposar —era impossible imposar res— la Bona Nova de Jesús.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I) TEMPS DE DURANT L'ANY
(SALTERI: SETMANA 1)

MARÇ

- 6. DIUMENGE**
IX de durant l'any (F), *Blanc*. Lectures: Deuteronomi 11,18.26-28 / Salm 30 / Romans 3,21-25a.28 / Mateu 7,21-27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Oleguer, b.; Virgili, b.; Santes, Coleta Boylet, rel. i ref.
- 7. DILLUNS**
Santes Perpètua i Felicitat (MO), *Vermell*. Lectures: Tobies 1,1a.2;2,1-9 / Salm 111 / Mateu 11,27-33
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, b.
- 8. DIMARTS**
Fèria, *Morat*. Lectures: Tobies 2,10-23 / Salm 111 / Marc 12,13-17. O bé: *Sant Joan de Déu* (ML), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Veremon, ab.; Santes, Aurèlia de Niça, mr.

Comença el temps de Quaresma

- 9. DIMECRES**
Dimecres de Cendra, *Morat*. Lectures:

- Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pacià, b.; Dagobert, laic; Gregori de Nissa, b.; Santes, Francesca Romana, rel. i fund.
- 10. DIJOUS**
Fèria, *Morat*. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Càndid, mr.; Santes, Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.
- 11. DIVENDRES**
Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. i mr.; Santes, Àurea, ab.; Rosina, vg.
- 12. DISSABTE**
Fèria, *Morat*. Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, p.; Maximilià, mr.; Bernat, b.; Teòfanes, monjo; Lluís Orione, prev.

Comentari de la Paraula

Joan Minguella Solà
Metge

Cal escoltar però també cal actuar

Amb aquest text s'acaba el sermó de la muntanya. Reconèixer que Jesús és el Senyor és una condició necessària per entrar dins la comunitat, però la confessió de fe no es pot expressar sols amb paraules, cal recolzar-la amb actes, d'acord amb la voluntat del Pare del cel. «Aquell dia» (= el dia del judici) serà el de la gran trobada amb el Senyor i el dia en que la veritat es posarà de manifest.

La fe és alguna cosa més que paraules, és l'escolta de la Paraula de Déu i una posada en pràctica d'aquesta paraula rebuda. No es proposa pas la salvació per les obres, sinó per aquella fe viva que condueix a practicar les obres; sols una fe vertadera en Jesús pot portar a posar en pràctica el que ell ens ensenya.

El text acaba amb una paràbola, dins una línia de la literatura de la saviesa, en què es contraposa l'home llest i prudent, amb l'home insensat: el primer, construeix la casa sobre la roca, l'altre sobre la sorra. La casa construïda sobre la roca és una metàfora del qui escolta la paraula de Jesús i actua, i la construïda sobre la sorra, del qui si bé escolta, després no fa res. La tempesta, que han de suportar totes dues cases, és una imatge habitual en l'AT amb la qual es vol simbolitzar el judici de Déu; és el moment en què Déu es fa present.

Cal ser un vertader deixeble que fa «la voluntat del Pare», i un home assenyat que «construeix la casa sobre la roca». Escoltar i complir és el que ha d'orientar la vida del deixeble, del creient. Escoltar la paraula de Jesús ens donarà la llum per encertar el bon camí, però cal també posar en pràctica aquesta paraula.

Lectures bíbliques

Diumenge IX de durant l'any

Lectura primera Dt 11,18,26-28.32
Us proposo d'escollir entre la benedicció i la maledicció

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisés digué al poble: «Guardeu les meves paraules en el vostre cor i al fons de vosaltres mateixos. Lligueu-vos-les a la mà com un distintiu, porteu-les posades com una marca entre els vostres ulls.

»Avui us deixo escollir entre la benedicció i la maledicció: la benedicció si obeïu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que avui us dono; la maledicció si desobeïu els manaments del Senyor, el vostre Déu, si us aparteu del camí que avui us assenyaló, per seguir altres déus que vosaltres no coneixíeu. Procureu de complir bé els decrets i les decisions que avui us dono.»

Salm responsorial 30
En vós, Senyor, m'emparo,
que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo;
no trigueu, escolteu i allibereu-me.

R. *Senyor, sigueu la meva roca salvadora.*
Senyor, sigueu el meu castell inexpugnable,
la meva roca salvadora.

Per a mi, sou penyal i plaça forta.
Per amor del vostre nom, guieu-me i conduïu-me. **R.**

Deixeu veure al vostre servent
la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu.
Sigueu valents, tingueu coratge,

Lectura segona Rm 3,21-25a.28
*Déu fa justos els homes per la fe,
al marge de les obres de la Llei*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara, al marge de les obres de la Llei, però d'acord amb el testimoni que en donen tant la Llei com els profetes, Déu ha fet conèixer la seva justícia que, per la fe en Jesucrist, fa justos tots el creients, sense cap distinció: tots havien pecat i vivien privats de la presència gloriosa de Déu. Ara, però, en la seva gràcia, Déu els ha fet justos purament per favor, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist.

Déu va destinar Jesucrist a servir de propiciació pels nostres pecats amb la seva sang, gràcies a la fe. Veiem, doncs, que Déu fa justos els homes perquè han cregut i no per les obres de la Llei.

Al·leluia Jn 15.5
Jo sóc el cep veritable, i vosaltres, les sarments.
Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit.

Evangelí Mt 7,21-27
*Una casa construïda sobre la roca,
i una altra sobre la sorra*

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No entrarà al Regne del cel tothom qui em diu: Senyor, Senyor; hi entraran només els qui compleixin

la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia molts em diran: Senyor, Senyor, no recordeu que en nom vostre profetitzàvem i trèiem dimonis i fèiem molts miracles? Però jo els diré clarament: No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obraheu el mal!

»Per això tothom qui escolta aquestes paraules meves i les compleix és com un home prudent que ha construït la seva casa sobre la roca. Quan vénen les pluges, creix la riuada i el vent envesteix contra aquella casa, res no la fa caure, perquè té els fonaments sobre la roca.

»Però tothom qui, després d'escoltar aquestes paraules meves, no les compleix, és com un home sense seny que va construir la seva casa sobre la sorra. Quan vingueren les pluges, cresqué la riuada i el vent es llençà contra aquella casa, la casa s'ensorrà i no en quedà ni rastre.»

La Quaresma cristiana i les tradicions «religioses»

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La Quaresma en la situació actual

El relleu social de la Quaresma és, actualment, molt feble en les nostres societats, sense negar que, particularment, hi hagi molts cristians que segueixin amb autèntic esperit de fe l'itinerari que porta vers la celebració pasqual. Quan parlo de «feblesa» em refereixo a la repercussió visible, a la incidència en la vida pública. Si no fos pel Carnaval, potser no trobaríem referències cronològiques de la Quaresma durant l'any. Al costat d'això, es fan visibles altres fets de caràcter religiós, com el Ramadà dels musulmans, o es potencia la pràctica de dies de recés i de meditació, com ho fan els budistes i els seguidors de Confuci, encara que aquestes darreres pràctiques no puguin anomenar-se pròpiament religioses, puix es mouen en el terreny de la filosofia i de la saviesa humana, i no en el de les relacions amb Déu. Per això parlem de la Quaresma cristiana en relació amb les tradicions «religioses».

No és infreqüent trobar cristians que s'admirin del dejuni dels musulmans durant el mes de Ramadà, sense però que això els porti a practicar el mínim dejuni i abstinència indicat en l'Església catòlica. Igualment, hi ha cristians —fins i tot practicants— que fan la prova de les pràctiques budistes de reflexió, entrada en si mateixos, serenitat d'esperit, o, dins la tradició xinesa, cerquen l'harmonia en les relacions amb els altres i amb el món. Fàcilment, quan se'ls fa una objecció a aquest procedir, la resposta és la següent: «Tot és

igual! Quina diferència hi ha, en definitiva, entre la Quaresma i el Ramadà, o entre l'oració cristiana i les pràctiques budistes?»

Discerniment cristià

La situació actual demana, doncs, un discerniment il·luminat, perquè el contacte multireligiós i multicultural no es redueixi a un sincretisme banal o a un relativisme pernicios. Cal que els cristians coneguin clarament, i assumeixin responsablement, la identitat de les pròpies pràctiques religioses, de les festes del calendari, de la pregària pública i privada. En aquest cas, la identitat de la Quaresma i del recés espiritual. La Quaresma no és un temps tancat en el dejuni per si mateix, com ho és el Ramadà. El dejuni cristià més original és el dejuni pasqual dels dos dies que precedeixen la Vetlla, i té el seu sentit de les paraules de Jesús: «Ja dejunaran quan se'ls prendrà l'Espòs!» És, doncs, un dejuni de comunió amb la mort de Crist, que acaba amb la comunió eucarística amb Crist ressuscitat. Els aspectes ascètics i penitencials que progressivament han configurat el dejuni quaresmal són igualment «oberts»: la solidaritat maternal de la comunitat cristiana amb els catecúmens, i la renúncia/cari-

tat en vistes a la renovació del vigor cristià de la pròpia vida i comunitat.

Les dues oracions del primer diumenge de Quaresma —la del Missal anterior a la reforma i la del Missal actual— coincideixen en la mateixa perspectiva: Déu purifica l'Església amb l'observança quaresmal, la Quaresma s'orienta a aprofundir en el misteri de Crist. Aquestes dues afirmacions de la litúrgia cristiana obren clarament la pràctica quaresmal a l'acció de Déu i a la configuració amb Crist, posant en tot cas les pràctiques mateixes al servei d'aquesta finalitat. Quelcom semblant caldria dir sobre la pràctica del recés i de la meditació. Qui dubta que un dia o unes hores de silenci repercuteixen en el benestar psicològic de les persones, en la seva serenitat, en una sensació de pau i d'harmonia interior? Però, una vegada més, el cristià quan prega no es queda en la pròpia interioritat, reflexionant sense més sobre si mateix. La pregària cristiana és essencialment obertura a Déu, és participació de la pregària filial de Jesucrist al Pare, és deixar-se endur pels «gemecs de l'Esperit Sant, que prega en nosaltres». Quan meditem, els cristians no fem una reflexió sobre nosaltres mateixos, sinó que cerquem que la Paraula de Déu il·lumini les nostres vides...

És bo que tinguem aquest discerniment ben clar en la nostra manera de fer, no fos cas que ens trobéssim que, en comptes de fer la Quaresma, estiguéssim fent el Ramadà, i que, en comptes de pregar, estiguéssim practicant el budisme...

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Innocenci I

- ✓ Nascut a Albano, prop de Roma, al segle IV
- ✓ Papa del 402 al 417
- ✓ Va lluitar contra les heretgies i els invasors germànics
- ✓ Va morir a Roma l'any 417

Aquest Pontífex va arribar a la càtedra de Sant Pere en un moment molt turbulent de la història. L'imperi romà d'occident, immers en una crisi estructural gravíssima, es desintegrava, la població s'empobria, els pobles germànics ocupaven grans territoris i les heretgies amenaçaven la unitat del cristianisme. Innocenci I, doncs, s'enfrontava a situacions extremament difícils.

Va intentar evitar el saqueig de Roma per part dels germànics pactant amb el rei dels ostrogots, però la ciutat va ser finalment víctima de la violència i el pillatge. Va tenir més èxit, en canvi, en la lluita contra les heretgies perquè va aconseguir que diverses comunitats adeses al novacianisme tornessin a l'ortodòxia de l'Església. També va condemnar durament l'arrianisme i el pelagianisme. Pel que fa a Constantinoble va ser un bon amic de sant Joan Crisòstom i, a diferència de Papes posteriors, va saber mantenir unes relacions excel·lents amb la majoria de comunitats cristianes orientals, a les quals va visitar diverses vegades.

Les termes.

El «cardo», carrer comercial de la ciutat.

Plat amb una creu.

Una habitació d'una casa.

EL RENOVAT MUSEU DE B UN VIATGE FINS A LA

Quan els b parlaven l

Eduard Brufau

Fotos: Agustí Codinach

Fa pocs mesos el Museu de Badalona va reobrir el seu espai arqueològic després d'una acurada renovació de les instal·lacions que ha permès fer accessibles àrees fins ara no visitables. Així, amb un total de 3.400 m², el subsòl de Baetulo es converteix en un dels jaciments romans més visibles i espectaculars de Catalunya, juntament amb els d'Empúries, Barcelona i Tarragona. La renovació també ha inclòs la modernització del sistema expositiu, que permet que les peces que s'han anat trobant en les excavacions al llarg dels anys ara llueixin amb l'esplendor que els correspon. Dos aspectes destaquen de les noves instal·lacions: un discurs clarament didàctic i el gran esforç que s'ha fet per ressaltar les restes arqueològiques entremig dels fonaments dels edificis actuals.

Més de 2.000 anys de ciutat

A través d'unes passeres elevades el visitant s'endinsa en el subsòl de la ciutat, com si es tractés d'un viatge en el temps. En el primer àmbit del recorregut ens trobem les termes. Són les més antigues de Catalunya, perquè daten del segle I aC, d'època republicana, és a dir, de quan Roma oficialment encara no era un imperi. El que sorprèn d'aquest espai és que estigui tan ben conservat; fàcilment se'n poden distingir les diferents estances i piscines —amb una

il·luminació encertada que ens fa saber els àmbits d'aigua calenta, temperada i freda— les conduccions, les calderes, els bancs i, fins i tot, els armariets per deixar-hi la roba! Però els ulls del visitant se'n van sense poder-ho evitar cap al terra de les estances, decorat amb uns mosaics d'estil sobri i elegant. Sobre un fons de tesselles clares es dibuixen sanefes en forma de creus o d'onades i, en un racó, unes figures de dofins. Per acabar-ho d'ambientar s'hi han distribuït reproduccions d'objectes originals, com ara unes sandàlies o un braser. Al llarg de tot el recorregut trobarem objectes com aquests, que ens ajuden a fer-nos a una idea dels usos que tenien les diferents zones del jaciment.

A part de les termes, l'altre espai espectacular del Museu de Badalona són les restes del fòrum. En aquest antic àmbit públic s'alcen les restes d'un monument funerari força sumptuós amb diverses escultures. Davant seu té restes funeràries, tant d'època romana com ibèrica. S'hi alternen les tombes i sobretot les esteles, algunes amb inscripcions en el singular alfabet dels ibers. Aquest espai es complementa amb un vídeo que reconstrueix l'aspecte urbà que devia tenir Badalona ara fa 2.000 anys.

Entre aquests dos àmbits les passeres ens porten cap al *cardo*, el carrer principal que anava en direcció mar-muntanya. Al voltant d'aquest autèntic carrer major de Baetulo trobem cases i sobretot diverses botigues, algunes de les quals encara conserven restes de mosaics i de pintures. Aquí cal imaginar-se l'enrenou

Botiga amb restes de pintura mural.

BADALONA ENS PROPOSA A BAETULO ROMANA

Badalonins latí

diari que hi devia haver en aquest carrer comercial per excel·lència, avui immers per força en el silenci subterrani. El *cardo* també ens permet veure una part de la complexa xarxa de clavegueram públic, que si no fos perquè les canonades són de ceràmica, passaria per ben actual.

Objectes de la vida quotidiana

Compartint espai amb el jaciment hi ha la zona més museística, on s'exposen centenars d'objectes trobats a les excavacions de Baetulo. Col·locats en unes vitrines modernes i perfectament il·luminades aquestes peces mil·lenàries semblen tornar a la vida després de passar segles enterrades. Moltes d'elles són objectes que llavors eren d'ús quotidià però que ara, als ulls dels homes i dones del segle XXI, es realcen com a veritables obres d'art. És amb aquesta mirada que veiem els atuells de ceràmica, les eines metàl·liques, les peses de teler, els jocs, les monedes, les llànties, les teules o fins i tot la llanda d'una roda de carro. Tots ells comparteixen espai, i a vegades fins i tot vitrina, amb objectes que 2.000 anys enrere eren indubtablement sumptuosos, com ara joies d'or i escultures de marbre. D'aquestes últimes, la més coneguda per la seva bellesa és la Venus de Badalona, una figura femenina que tot i estar mutilada desprèn un magnetisme especial innegable.

Entre aquestes peces n'hi ha algunes que pertanyen al Baix Imperi, i per tant a l'època en què el cristianisme ja s'havia convertit en la religió dominant a l'imperi romà. Aquest és el cas de les restes d'un sarcòfag, i especialment un mànec de ganivet i un plat decorats cadascun amb una creu. Entre l'entramat dels carrers hi ha un mausoleu auster, sense cap decoració, que també pertany a l'època cristiana, però en aquest cas força més tardà del segle VI. Tot el conjunt arqueològic del Museu de Badalona és una bona oportunitat per entendre com era la vida diària d'aquella societat. Malgrat els 2.000 anys transcorreguts des de llavors els carrers, les botigues i els objectes d'ús diari ens parlen d'un món molt més semblant al nostre del que ens podríem imaginar.

La Venus de Badalona.

MUSEU DE BADALONA

A part del jaciment arqueològic situat al subsòl del mateix museu hi ha tres espais més que completen la visita al conjunt romà de Baetulo. Es tracta del conducte d'aigües, el jardí de Quint Licini i sobretot la Casa dels Dofins, que conserva mosaics i pintures de gran qualitat.

**Pl. Assemblea de Catalunya, 1
08911 Badalona
Tel. 933 841 750
www.museudebadalona.cat
info@museudebadalona.cat**

Fusos i telers.

Les restes del fòrum.

Ceràmica de diferents èpoques.

Botiga de terrissa.

Solsona

«Plantegeu-vos davant de Déu si no us crida al ministeri diaconal»

El bisbe de Solsona fa una crida a les vocacions sacerdotals i diaconals en l'ordenació del seu primer diaca

Ramon Estany
Solsona

El diumenge 20 de febrer, l'església catedral de Solsona va acollir la solemne ordenació diaconal de Mn. Joan Güell i Cardona, de Súria, que té 44 anys i professionalment exerceix d'advocat d'empresa. És casat amb dues filles, i en l'àmbit diocesà és el responsable, juntament amb la seva esposa, de la Delegació de Pastoral Familiar.

Més de tres-centes persones van omplir el temple solsoní, la majoria, provinents de Súria, però també d'altres indrets del bisbat, que van voler acompanyar en Joan en aquesta celebració. Una trentena de preveres concelebraren l'Eucaristia, presidida pels bisbes Xavier Novell i Jaume Traser, emèrit de Solsona. La cerimònia va comptar amb la presència de 6 diaques, quatre dels quals són de Solsona, a més de la presència a les primeres files de la catedral d'un estol d'infants que participen en les activitats i trobades de les famílies de la diòcesi.

Les lectures de la missa van anar a càrrec del germà de Mn. Joan Güell i d'un company de la delegació de Pastoral Familiar.

Va prosseguir la celebració amb el ritu propi d'ordenació, quan el delegat de vocacions diaconals, Mn. Josep M. Vilaseca, en nom de tota l'Església diocesana, va cridar el candidat i el va presentar al bisbe, tot manifestant que el considerava apte per al diaconat. Prosseguí l'homilia en què el bisbe va adreçar unes paraules a Mn. Joan Güell sobre l'ofici dels diaques i en què va fer una crida per demanar més vocacions.

«Joan, avui és el gran dia.» Amb aquestes paraules va iniciar el bisbe de Solsona l'homilia de l'Eucaristia d'ordenació de diaca de Mn. Joan Güell, recordant que ha estat «una bona colla d'anys després d'aquella crida tan clara com no volguda, després d'un llarg temps de discerniment al costat de la teva estimada esposa, de les teves filles, després d'un temps de formació acurada».

Xavier Novell va recordar que «Déu nostre Senyor té una voluntat sobre la vida de cadascú i sobre en Joan el que desitja és que lliuri la seva vida al servei de l'Església en el ministeri dels diaques».

El prelat solsoní va mostrar la seva alegria perquè «avui culmino aquesta obra després d'haver participat en quatre ordenacions, una de les quals, la del meu pare. La culmino amb l'ordenació d'en Joan Güell, el darrer dels que es van formar durant el pontificat del bisbe Jaume». I davant la pregunta que molts es fan de per què necessitem diaques, Novell va comparar la situació dels primers anys de l'Església amb la que vivim avui: «Jo i els preveres no

Joan Güell acompanyat de la seva família.

El bisbe Xavier Iliura l'Evangeli al nou diaca.

ho podem abastar tot. Cada cop som menys i més grans. Sempre hi ha alguna d'aquestes tres coses que queda coixa: o la litúrgia, o l'ensenyament de la fe, o la caritat envers els més pobres.»

Recordant que l'Església, fa 40 anys, va obrir la porta, a través del Concili Vaticà II, al diaconat dels homes casats, Novell es mostrà afortunat pel fet «que hi hagi al nostre bisbat homes que se senten cridats a aquesta col·laboració especial, que acceptin el sagrament de l'orde en el primer grau, els diaques». I dirigint-se especialment al nou diaca, l'animà a fer néixer en ell «una caritat activa i diligent, capaça d'arribar a l'amor als enemics. Estigues disponible a aquelles tasques que et permetin realitzar aquesta dimensió tan important del ministeri que el Senyor et confia, ja sigui els malalts, Càritas o els presos que tan a prop tens de la teva parròquia».

Pel que fa a la segona tasca del diaca, la predicació de la paraula de Déu, el bisbe de Solsona recordà la formació de Mn. Joan Güell, «ben coneguda la

trajectòria de catequista de parelles, de joves que es preparen per a la confirmació. Aquest és un do natural que has cultivat; gairebé sense adonar-te'n t'has vist catequizant, una mica al teu aire. A partir d'ara l'Església et confia aquest ministeri i et demana que l'exerceixis amb fidelitat al tresor que tots els ministres hem de custodiar, el dipòsit de la fe. Fins ara parlava el Joan, ara predicarà un ministre de la fe. Creu el que llegeixes, ensenya el que creus», li va remarcar el bisbe.

Una aventura evangelitzadora

Amb aquesta ordenació la parròquia de Súria i les seves agrupades passen a tenir un diaca. Va manifestar el bisbe solsoní, en un moment de l'homilia, que «s'acompleix la realització d'un projecte, una manera nova d'afrontar el repte que tenim al davant. Allà on fa pocs anys hi havia 5 capellans, ara n'hi ha un a ple rendiment, Mn. Marc, un altre ja molt gran, que dona un copet

de mà, Mn. Josep Soler, a la residència del Bell Repòs. Un diaca, que avui estrenem, una persona laica, dedicada al cent per cent, la teva esposa i un estol de seglars i de voluntaris imprescindibles i generosos que fan que aquestes parròquies no només estiguin ateses com fins fa uns anys, sinó que a més es trobin engrescades en una potent aventura evangelitzadora. Aquest projecte no és un disseny de laboratori, sinó allò que l'Esperit Sant està suscitant a la nostra església i que desitjo que també es doni en totes les parròquies de referència del nostre bisbat».

Una crida a les vocacions

El bisbe de Solsona acabà la seva homilia amb una exhortació als fidels que omplien la catedral: «Homes que ompliu avui aquesta catedral, escolteu: la nostra Església necessita ministres, necessita preveres, necessita diaques. Si sou solters, plantegeu-vos si Déu nostre Senyor no us demana ser capellans. Avui, però, la meua crida vol ser particularment per als que esteu casats. Si teniu una bona reputació, és a dir, si us guanyeu dignament la vida, si estimeu i sou fidels a la vostra esposa, si sou bons pares de família, si esteu plens de l'Esperit Sant, és a dir, si creieu en la fe de l'Església, si teniu una relació personal amb el Senyor i si desitgeu deixar-vos conduir per l'Esperit Sant, si esteu plens de seny, és a dir, si us veieu dotats per a aquelles capacitats necessàries per tenir cura dels pobres i per estudiar teologia en vistes a l'ensenyament al poble fidel, i a més veieu que és veritat que necessitem ministres i que per poder dur a terme aquella obra extraordinària a la qual us convocava en acabar la meua ordenació episcopal, fan falta diaques, si us plau, plantegeu-vos davant de Déu si no us crida ell davant el ministeri diaconal. Jo pregaré cada dia perquè no defugiu aquesta pregunta.»

Un cop acabada l'homilia, el bisbe demanà al qui seria ordenat que expressés davant seu i de l'assemblea reunida la voluntat de complir amb fidelitat el seu ministeri diaconal.

Tot seguit, l'ordenand es prostrà a terra mentre es cantaven les lletanies dels sants, invocant també els d'aquest diumenge, en especial, beats Francesc i Jacinta Marto, pastorets de Fàtima. El ritu va concloure amb la imposició de les mans i la pregària d'ordenació que féu el senyor bisbe. El ja diaca fou revestit, en un moment molt emotiu, per la seva esposa que el va ajudar, amb els ornaments propis: l'estola creuada i la dalmàtica. Ja revestit, rebé els Evangelis i el bes de pau del bisbe i de la resta dels diaques.

L'Eucaristia prosseguí amb el nou diaca exercint el seu ministeri al servei de l'altar, i les seves filles, la Clara i la Núria, van presentar les ofrenes. Finalitzada la celebració Mn. Joan Güell va llegir unes paraules d'acció de gràcies a tots aquells que s'havia trobat en el camí de la vocació i als assistents a la celebració.

Ja finalitzada la cerimònia litúrgica, amics, companys i familiars del nou diaca es van aplegar a la Sala dels Sants Màrtirs per celebrar amb un refrigeri aquesta jornada festiva mentre se li lliuraven al nou diaca alguns obsequis i records.

Barcelona

Llavaneres ret homenatge al P. Joaquim Vives i Tutó

Segons el pare provincial, els caputxins tenen un gran deute amb els germans Vives i Tutó

Redacció

Sant Andreu de Llavaneres

El diumenge 13 de febrer, a l'església parroquial de Sant Andreu de Llavaneres, va tenir lloc una sessió acadèmica en què la població, encapçalada per l'alcalde, Bernat Graupera, i pel rector, Mn. Joan M. Prieto, va oferir un merescut homenatge al caputxí Joaquim M. de Llavaneres, germà del cardenal Josep de Calassanç Vives i Tutó.

Després d'escoltar la magnífica interpretació del concert per a oboè i violí de J. S. Bach, a càrrec del grup musical *Ensemble Barroca* (del Conservatori de música de Manresa, sota la direcció de Jordi Colomer), Mn. Prieto va saludar els assistents. Tot seguit va prendre la paraula el Dr. Joan Ferrer i Costa, degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, que glossà la gran personalitat i la irradiació internacional del P. Joaquim de Llavaneres (1852-1923) a partir de la recent monografia històrica que acaba de publicar fra Valentí Serra de Manresa titulada *El caputxí Joaquim M. de Llavaneres*.

Semblança biogràfica i projecció internacional (Sant Andreu de Llavaneres 2011), editada amb el reforç d'abundoses notes crítiques.

El professor Ferrer va assenyalar que Joaquim M. de Llavaneres, per tal d'afavorir l'acció missionera a ultramar, l'any 1888 fundà el famós col·legi de Lecároz, a la vall navarresa de Baztán, per a la formació de les vocacions destinades a les missions caputxines a Oceania, principalment a les Carolines i Marianes. També Joan Ferrer remarcà que, després de la fallida colonial espanyola, el P. Joaquim se situà, a partir del 1908, a Roma on, al costat del seu germà, el cardenal Vives i Tutó, treballà directament al servei de la Santa Seu, assolint una gran influència tal com ho narrà el patrici Francesc Cambó en les seves memòries, on descriu el P. Joaquim com un religiós amb molta capacitat de treball, despert i entremaliat...

Seguidament, el pare provincial dels caputxins, fra Jacint Duran, va presentar la publicació sobre el pare Llavaneres. Després d'elogiar les extraordinàries reproduccions fotogràfiques preparades

per Joan Devesa (algunes de remarcable interès etnogràfic), contextualitzà la línia de treball de recerca històrica dels caputxins catalans iniciada pel P. Basili de Rubí i continuada pel P. Valentí.

El pare provincial va posar en relleu que els frares tenen un gran deute amb els germans Vives i Tutó, ja que contribuïren enormement a la restauració de la vida franciscano-caputxina a Catalunya i a Espanya i, també, molt especialment el P. Joaquim. Van treballar un i altre, de manera intensa, en l'estructuració d'un gran nombre de missions catòliques en territoris d'ultramar, tal com s'explica en el llibre que s'acaba de publicar.

Abans de cloure l'acte Joan Devesa, llavanerenc, autor de les magnífiques fotografies de caràcter històric que il·lustren el llibre i alhora director de l'arxiu-museu Vives i Tutó, juntament amb fra Valentí Serra, van regrejar la presència de l'alcalde i membres del consistori en l'acte cultural així com també van agrair de cor la nombrosa assistència en l'acte cultural que acabà amb una projecció d'imatges sobre in-

drets missionals fundats pel P. Joaquim i, també sobre Sant Andreu de Llavaneres i la ciutat de Roma en temps dels germans Vives i Tutó.

L'autor del llibre va explicar com, durant la darrera malaltia del cardenal Vives i Tutó, el seu germà Joaquim l'acompanyà germanívolament i s'encarregà de coordinar l'enterrament del porprat caputxí al panteó dels frares caputxins situat darrere Sant Llorenç extramurs, al cementiri romà de Campo Verano, després d'unes solemnis exèquies celebrades el 12 de setembre del 1913 a l'església romana de Sant Agustí, que comptaren amb un selecte i devot repertori musical a càrrec de la Capella Pontifícia que dirigí personalment Lorenzo Perosi.

Acabat l'acte, l'ajuntament de Llavaneres i el Museu-Arxiu Vives i Tutó van oferir un aperitiu, i fou una excel·lent ocasió per admirar l'exposició feta pel Museu Vives i Tutó a través de l'ampliació de les fotografies que il·lustren el llibre, i que mostra expressivament la projecció internacional del caputxí Joaquim M. de Llavaneres.

Dinamitzador de la vida caputxina i missionera

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

Joaquim Vives i Tutó nasqué el 14 d'abril del 1852 a Sant Andreu de Llavaneres, al Maresme, era el noi gran d'una família menestral llavanerenga d'arrel social força modesta que, l'any 1860, es traslladà a la veïna ciutat de Mataró, on el cap de casa va obrir un petit taller de fusteria. L'any 1865, arran de la mort del pare, la família visqué un període de fortes penúries; una situació que ajudà, molt positivament, a la maduresa espiritual i humana dels germans Vives i Tutó car tots ells ingressaren a la vida religiosa.

En efecte, la Concepció es va fer religiosa de l'Institut de la Immaculada Concepció, i l'altra germana, Mercè Vives, ingressà a les Adoratius. Pel que fa al jove Joaquim, seguí els passos del seu germà Josep, fra Calassanç de Llavaneres (el futur cardenal Vives) qui, amb el desig d'esdevenir frare caputxí, l'havia precedit en embarcar-se l'abril del 1869 amb destinació al noviciat ubicat a Guatemala.

Semblantment, el jove Joaquim Vives, acomplerts els 19 anys, l'estiu del 1871 ingressà, també, en el noviciat que els frares caputxins havien obert a la població de l'Antigua Guatemala. Al cap d'un any, i com a conseqüència de l'expulsió dels religiosos caputxins dels territoris guatemalencs, fra Joaquim va professar la Regla de Sant Francesc, camí de l'exili, el dia 26 de juliol del 1872, en una cerimònia celebrada a l'església dels jesuïtes de Sant Francesc, a Califòrnia.

Després, juntament amb el seu germà Calassanç i altres caputxins de la comunitat de l'Antigua, fou acollit a la província ca-

putxina de Tolosa de Llenguadoc. Acabat el sojorn a França, fra Joaquim va viure al convent d'Ibarra (Equador) i al de Sanlúcar de Barrameda (Cadis). En aquest darrer convent, Joaquim M. de Llavaneres va completar els estudis teològics el dia 27 de juliol del 1875 hi pronuncià els vots solemnes. El 6 d'abril de 1878 rebé l'ordenació presbiteral.

La primera destinació com a sacerdot fou al convent de Montehano (Santander). Arreu dels territoris de la península ibèrica maldà per consolidar la restauració de la vida caputxina, especialment arran del nomenament de comissari apostòlic dels caputxins d'Espanya que rebé l'any 1881 de la Santa Seu, quan només tenia 29 anys! L'any 1885, el P. Joaquim fou nomenat primer ministre provincial de la província caputxina d'Espanya.

L'any 1883 Joaquim M. de Llavaneres animà la versió castellana de la vida de sant Francesc i, alhora, fundà una revista d'informació religiosa i de divulgació franciscana titulada *El Mensajero Seráfico* que, mensualment, encara s'edita en els nostres dies sota la direcció dels caputxins de Castella.

«Al costat del seu germà, treballà directament al servei de la Santa Seu»

Prioritàriament, impulsà, de manera molt particular, les missions *ad gentes* a ultramar. L'any 1886 reobrí a Colòmbia les antigues missions caputxines de Santa Marta, Guajira, Motilones i Sierra Nevada.

Per tal d'afavorir aquesta irradiació caputxina a ultramar, l'any 1888 el P. Joaquim fundà un col·legi missioner a Lecároz (o Lekároz) des de la seva condició de responsable pastoral del *Districtus Nullius Matritensis*; una peculiar institució missionera que havia estat creada l'any 1889 per a la coordinació de les missions caputxines d'Oceania. L'any 1907, després de la fallida colonial espanyola, es produí l'abolició del districte *Nullius*, i el col·legi missioner de Lecároz passà a la província caputxina de Navarra. Fou quan el P. Llavaneres s'incardinà a la província caputxina de Catalunya, tot i que, a partir de l'any 1908, fixà la seva residència habitual a Roma. Allí el P. Joaquim se situà al costat del seu germà cardenal i es posà al servei directe de la Santa Seu, tot exercint el càrrec de consultor permanent de la comissió cardenalícia per a la preservació de la fe. A partir de l'any 1915 fou nomenat consultor del tribunal suprem de la Signatura Apostòlica, a més de participar en altres comissions pontifícies.

Joaquim M. de Llavaneres tingué especial cura del seu germà, el cardenal Vives, a qui acompanyà durant la seva darrera malaltia, a més de coordinar-ne l'enterrament al fossar de Campo Verano. El P. Joaquim treballà molt intensament al servei de la Santa Seu, amb una constant col·laboració com a consultor de Propaganda Fide. Esgotat pel treball retornà a Catalunya l'any 1923, i va acabar els seus dies al convent de Sarrià el dia 13 de juny d'aquell any. Les seves restes foren traslladades el 1945 al col·legi de Lekároz, i el 2002 foren portades al convent de Sangüesa, on reposen en l'actualitat.

Tarraconense

Nova carta pastoral «Al servei del nostre poble»

Els bisbes catalans se senten cridats a revifar les «Arrels cristianes de Catalunya» en el seu 25è aniversari

Redacció
Barcelona

L'arquebisbe Joan Enric Vives, secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, va avançar la notícia el 29 de gener a Montserrat durant l'acte commemoratiu del 25è aniversari del document *Arrels cristianes de Catalunya*.

Amb motiu d'aquesta efemèride, els bisbes catalans presenten a mitjan d'aquest mes de març la nova carta pastoral *Al servei del nostre poble*, on reflexionen sobre els reptes actuals de l'Església i de la societat catalana com són la laïcitat; la diversitat de valors, d'estils de vida i de creences; el fenomen de la globalització; els fluxos migratoris; la crisi econòmica; la família i l'educació, i l'equilibri ecològic.

Arrels cristianes de Catalunya és considerat el document més important de l'Església catalana al segle XX. Han passat 25 anys i per commemorar l'efemèride els bisbes catalans publiquen ara *Al servei del nostre poble*, on ratifiquen i continuen el que els bisbes d'aleshores oferien a la comunitat catòlica i a tota la societat catalana.

El triple anunci continua sent el mateix: afirmar i reconèixer els elements que identifiquen Catalunya; constatar la presència fecunda de la fe cristiana i de l'Església al llarg de tota la història catalana, i formular el compromís de l'Església a continuar servint la societat

Els bisbes en la darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.

catalana. Amb tot, és sobretot aquest darrer missatge el que avui adquireix nova actualitat ja que han aparegut nous factors que cal tenir en compte, «especialment», diuen els bisbes, «un nou clima cultural en el qual Déu desapareix de l'horitzó de l'home, que així intenta esdevenir el centre de tot».

Així, la recent visita del Sant Pare a Barcelona el novembre passat ha estat un estímul i un encoratjament en aquest sentit missioner d'impulsar noves iniciatives evangelitzadores, amb esperit de servei, «per al bé del país, de la seva

«En continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya»

cultura, i sobretot de totes les persones que hi viuen».

El nou document *Al servei del nostre poble* està signat el 21 de gener passat, festa dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi. Segons ha pogut saber *Catalunya Cristiana*, té 21 pàgines i està distribuït en cinc capítols: *Valoració de la nostra identitat col·lectiva*, *La contribució del cristianisme i de l'Església*, *El testimoni d'Antoni Gaudí i la Sagrada Família*, *La fe cristiana i alguns reptes actuals* i *Crida a viure i practicar l'Evangeli de l'esperança*.

Els bisbes catalans, esperonats pels 25 anys d'ençà del document *Arrels cristianes de Catalunya*, revifen ara aquestes arrels i presenten *Al servei del nostre poble*, on afirmen: «Com a pastors de l'Església, manifestem el nostre profund amor pel país i ens posem al seu servei perquè sentim la urgència d'anunciar-li la persona de Jesucrist i el seu Regne, que són per a nosaltres el tresor més gran que tenim. (...) Igualment, en continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església.»

Catalunya Cristiana publicarà íntegrament la nova carta pastoral *Al servei del nostre poble* en el pròxim número.

La Pastoral Obrera analitza les causes de la manca de consciència de l'actual crisi

Carmen García / Barcelona

En la Jornada d'Estudi que va tenir lloc el dissabte 12 de febrer passat al Seminari de Barcelona, la Pastoral Obrera de Catalunya va analitzar les causes de la manca de consciència de la situació social tan difícil que vivim i que es va mostrar decidida a posar-se en acció i buscar respostes col·lectives, transformadores i humanes com a militants cristians.

El seu secretari, mossèn Pepe Rodado, va destacar en la presentació de l'acte: «Volem analitzar com aquesta situació influeix en les persones, quines víctimes crea, i assenyalar els valors, aspiracions i esforços dels treballadors. L'Església ha d'estar al costat de les víctimes del model social. Hem de passar de la reflexió a l'acció.»

Víctor Renes, sociòleg i antic responsable del Departament d'Estudis de Càritas espanyola, va ser l'encarregat d'oferir una anàlisi profunda de la conjuntura actual i d'explicar-ne els orígens i les causes. En primer lloc va destacar el fet que avui és inseparable l'anàlisi de la situació social amb el de la crisi econòmica. «Cal una nova síntesi humanista, hem de ser conscients que vivim un moment històric. Cal desvetllar la lògica que guia aquest procés social dels efectes a les causes. L'aspecte més preocupant és l'atur en els principals sustentadors de la llar, que representen un 85% del total. Podem constatar que hi ha moltes llars en les quals no treballa ningú, i es genera, per tant, un empobriment general de la societat», va dir. I va afegir: «Estem en un canvi en el procés evolutiu de l'àmbit laboral que ja no és únic, sinó que s'ha polaritzat, cada vegada augmenten més les diferències entre qualificació i bones condi-

cions i desqualificació i males condicions. Assistim a una nova cultura obrera que no inclou el sector més desprotegit de la classe treballadora.»

El sociòleg va ressaltar que els mercats avui dia no només dicten l'activitat econòmica sinó la de totes les relacions socials que a la vegada «han passat a primer pla. Ara són autor històric del model civilitzat. El diner-poder s'ha constituït en l'expressió de totes les coses, imposant una ètica de l'acumulació enfront de la de la necessitat. Hem construït un teixit social sense subjecte perquè el mercat intercanvia objectes. I convertit en el patró de referència, hem perdut les bases de la reciprocitat i la redistribució, a escala social, les bases de la comunitat i l'associació.»

Víctor Renes va comentar que es reformula l'estat del benestar social, que ha passat a ser entès com una cosa que l'individu es busca ell sol, ja que el futur no li poden garantir, i no com la garantia dels drets col·lectius des de l'accés als béns per a tothom. Per tot això, va assenyalar que s'està produint una nova comprensió del sentit de l'associacionisme, entès com a element de defensa de l'estatus privat, no el de la col·lectivitat. Renes va exhortar a desfer la identificació de desenvolupament al pur creixement econòmic de manera que el nivell de desenvolupament no quedi determinat pel seu nivell de producció: «Cal plantejar una economia en la qual la lògica de mercat no tingui vigència, que l'economia serveixi objectius socials i sostenibles.»

El ponent va finalitzar la seva exposició i va destacar: «No podem plantejar una societat ambiental i econòmica sense comptar amb una sostenibilitat social.»

Dia de la Dona Treballadora

El 8 de març és el Dia de la Dona Treballadora, una efemèride que la Pastoral Obrera aprofita per recordar que les dones d'arreu del món continuen en múltiples situacions de desigualtat.

En un manifest signat conjuntament pels moviments obrers cristians de Catalunya i Balears (ACO, HOAC, JOC, MIJAC), capellans obrers, religiosos i religioses en barris i delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Catalunya, se subratlla la desigualtat salarial i d'oportunitats de les dones.

A més, diu el manifest «moltes dones segueixen patint violència, assetjament i maltractament psicològic i sexual a la llar o a la feina». Davant d'aquestes situacions, les dones obres i cristianes demanen que es promoguin polítiques per a la igualtat d'oportunitats, de participació i redistribució en els àmbits laboral, polític, social i familiar que afavoreixin dones i homes de la mateixa manera; que s'articulin mesures correctives de la desigualtat salarial i en el sistema de pensions; que l'Església catòlica modifiqui el seu discurs i pràctica actual envers les dones, i que s'universalitzi l'educació infantil de qualitat i els serveis professionals públics d'atenció a la dependència.

Tortosa

Punt de trobada per a la JMJ a Benicarló

Les famílies acollidores es podran inscriure en aquest espai

Víctor Manuel Cardona
Benicarló

Seguint la dinàmica diocesana de preparació i ambientació per a la Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà a Madrid el proper mes d'agost, va tenir lloc el 4 de febrer passat la inauguració d'un punt de trobada sobre la JMJ a Benicarló, una proposta per aproximar l'encontre i la seva dinàmica a tots els ciutadans.

Eren ja les set de la tarda del 4 de febrer quan es va inaugurar el punt de trobada de Benicarló per informar i atendre tots aquells que estiguin interessats en la JMJ 2011. Les autoritats municipals i els rectors de les parròquies de la ciutat s'hi van fer presents amb moltíssima gent del poble, que va acollir amb gran goig aquesta proposta de proximitat i engrescament per participar en un esdeveniment que ha de revifar i enfortir la fe del jovent de la nostra diòcesi i de tot Espanya.

La benedicció del local va estar realitzada per Mn. Joan

Guerola, adscrit a la parròquia de Sant Bartomeu i rector de Cervera. Com a encarregat de la joventut de la ciutat, va tenir el goig d'impulsar la proposta, realitzar-la i demanar la benedicció del Senyor. La delegada de Joventut de la diòcesi, Maria Palau, va tallar la cinta que donava oficialment per inaugurat el recinte. La idea que ha configurat aquest espai ha estat la de donar un servei més proper a la gent per poder inscriure's com a famílies acollidores dels qui vénen de fora per participar en la JMJ i per poder inscriure's com a voluntaris per a les diferents activitats que durant els dies de preparació que es faran a la diòcesi o en els dies que es passarà a Madrid es realitzaran. També, evidentment, és un lloc d'informació per saber en què consisteix aquesta Jornada, les finalitats que pretén i la manera com funciona, com a Església universal i com a Església particular diocesana.

Ara, de moment, està obert els dijous de 16.30 a 18.30 h i els dissabtes d'11 a 13 h. Esperem

Moment de la inauguració del servei.

que aquesta iniciativa pugui ajudar molts benicarlandos a conèixer i col·laborar en aquesta proposta de pastoral juvenil que va encetar el papa Joan Pau II i que tan bons resultats ha donat a l'Església.

Cal també recordar que la inauguració va acabar en una primera trobada d'alguns dels voluntaris que ja s'han apuntat a dur endavant aquest projecte. La trobada general de tots els voluntaris de la ciutat, una setantena, va ser després en una de les parròquies de la ciutat.

Després de presentar el motiu i l'estil del treball a realitzar es va fer una estona de pregària i es van anar assignant feines que s'han de realitzar per acollir grups i persones i per realitzar les diferents dinàmiques que exigeix el guió de la JMJ. En acabar es va donar la propera data de trobada general de voluntaris de la ciutat, una cada mes, per poder anar actualitzant les diferents informacions i continuar mantenint i fent créixer l'ànim i la il·lusió evangelitzadora de tots els participants.

Festa del beat Manuel Domingo i Sol

V.M.C. / Tortosa

La darrera setmana de gener està sempre marcada en roig en el calendari de la diòcesi de Tortosa. S'hi celebra la memòria de tres membres destacats de la seva feligresia: sant Francesc Gil de Federich, sant Enric d'Ossó i el beat Manuel Domingo i Sol.

El primer, dominic i missioner, és màrtir de Jesucrist en el segle XVIII. El segon, sacerdot diocesà i fundador de les teresianes, és el patró dels catequistes d'Espanya i destacat pedagog i publicista. Va ser amic personal d'Antoni Gaudí, amb el qual va treballar, per exemple, per fer el col·legi de Ganduxer a Barcelona. Des dels dos es va celebrar memòria i festa en la diòcesi tortosina i en particular a la ciutat, capital de la diòcesi i on van treballar de manera concreta els dos sants.

El tercer, el beat Manuel Domingo i Sol, conegut popularment com a Mossèn Sol, va ser celebrat també a Tortosa el dia de la seva memòria, 29 de gener. La jornada començava al vespre amb la inauguració oficial de la restauració de la cripta que hi ha sota l'església de la Reparació, fundada per mossèn Sol i avui regida pels seus fills, els Operaris Diocesans. L'alcalde de la ciutat i el director general de la Germandat de Sacerdots Operaris van presidir l'acte.

Però l'acte central va ser l'Eucaris-

tia del dissabte al matí al temple de la Reparació, que guarda les despulles del beat, presidida pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per prop de quaranta sacerdots diocesans i operaris. El temple no podia encabir tots els fidels, devots de mossèn Sol, que van voler agrair a Déu el do d'aquest sacerdot i de l'obra que va començar i que ara continuen els Operaris Diocesans.

En la mateixa celebració, al final, el bisbe Salinas va donar a un prevere diocesà, mossèn Vicent Mestre, el títol de Monsenyor que li ha concedit el Sant Pare tenint en compte la seva trajectòria sacerdotal de rector

del Seminari, rector de diferents parròquies i col·laborador fidel dels bisbes diocesans en diferents i delicats afers.

Després es va passar a visitar la cripta. Una obra que mossèn Sol va pensar per a la ciutat de Tortosa, per poder aplegar els tortosins que desitjaven pregar, escoltar la Paraula, viure els sagraments. Uns anys va estar tancada al culte i al públic. Humitats i altres problemes estructurals havien portat a tancar-la. Després d'una acurada restauració s'ha tornat a posar en servei per a diferents propostes de la germandat, del temple i de la ciutat.

Girona

Publicat el Calendari de Quaresma 2011

Víctor Gay / Girona

Fa més d'una dotzena d'anys que la Delegació episcopal de Mitjans de Comunicació Social publica el Calendari de Quaresma, que pretén ser una eina d'acompanyament i de suport a la reflexió entre els quarantaset dies que enguany van del 9 de març, Dimercres de Cendra, al 24 d'abril, diumenge de Pasqua de Resurrecció.

Està editat en forma de bloc, és a dir, un full per a cada dia, en el qual s'inclouen un parell de reflexions, una de bíblica i una altra d'autors tan diversos com poden ser Antoine de Saint-Exupéry, l'autor d'*El petit príncep*, el president John F. Kennedy, el dramaturg espanyol Víctor Ruiz Iriarte, el germà Roger de Taizé, la beata Teresa de Calcuta, el teòleg Xavier Melloni, el Premi Nobel hindú Rabindranath Tagore, etc.

La redacció del Calendari s'ha encomanat, com l'any anterior, a la comunitat cistercenca de Santa Maria de Solius (Baix Empordà) i la distribució arreu de Catalunya la fa Claret. Colors sobris i presentació amable, sense figures, permet centrar l'atenció del lector en el text, sense oblidar les dades bàsiques d'un calendari.

En els dies centrals de la Setmana Santa els textos són un xic més llargs per culminar el diumenge de Pasqua que ens diu el darrer full del Calendari: «Ha sigut com el cant nou de primavera, càntic d'alegria perquè Crist ha ressuscitat.»

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

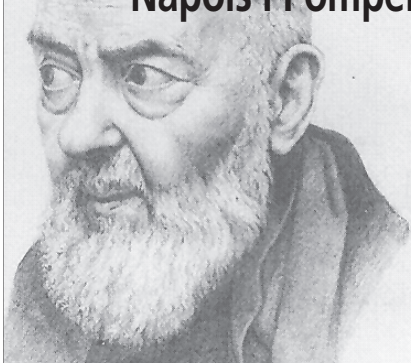
Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

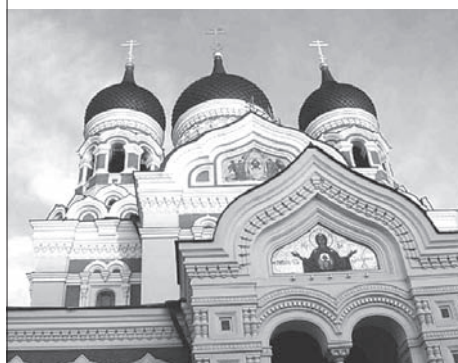
Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

Estònia, Letònia i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Mn. Joan Antoni Martínez, home dinàmic en l'acció pastoral

Víctor-Manuel Cardona

El 31 de gener moria a l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa Mn. Joan Antoni Martínez García, després de quasi 55 anys dedicats a Déu i a l'Església en el ministeri sacerdotal que desenvolupà en diferents indrets amb generositat, coratge i empena.

Purificat per les malalties i encara exercint com a rector d'una parròquia de la diòcesi, la de Masdenverge, presentava la seva ànima a Déu i era enterrat a Tírig l'1 de febrer.

Havia nascut a la Vall d'Alba, un petit poble de la província de Castelló, el 19 d'abril del 1932. Després dels estudis eclesiàstics fets al Seminari de Tortosa, on pertanyia diocesament en aquell temps el seu poble, fou ordenat prevere el 28 d'octubre del 1956 pel bisbe Manuel Moll i Salord.

Comença la seva singladura en el ministeri sacerdotal com a vicari de la parròquia de Tivissa. Allà, durant tres anys, serví el poble de Déu alimentant la intensa pietat de la parròquia i bevent ell mateix de l'amor a la terra i la llengua que va trobar en els mateixos fidels.

D'allí és traslladat com a vicari de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, i va ser nomenat, al mateix temps, Oficial de la Cúria diocesana. Un any després rep l'encàrrec de consiliari de joves d'Acció Catòlica en el marc del Patronat Escolar Obrer Sagrada Família. En aquells anys mossèn Martínez connecta de manera esplèndida amb els joves de Tortosa i de tota la diòcesi. Amb ells desenvolupa una gran activitat pastoral en la qual mostra dots excel·lents de tracte humà i cristià que el converteixen en un referent important per als joves d'aquelles generacions.

El 1964 és traslladat a Tírig, on promogué amb entusiasme la renovació conciliar en litúrgia, pastoral, catequesi, etc. El 1970 va a Xile com a missioner treballant per la promoció

«Mossèn Martínez connecta de manera esplèndida amb els joves de Tortosa i de tota la diòcesi»

humana i cristiana a la comarca de Chuquicamata.

El 1973 s'incorpora a la Universitat Gregoriana de Roma, on es llicencia en Teologia. En acabar els estudis torna a la seva diòcesi natal, on és nomenat rector de Móra d'Ebre i encarregat de Darmós.

El 1976 torna de rector de Tírig, que ell considera el seu refugi, d'on es

trasllada novament a la Gregoriana, el 1978, per llicenciar-se en filosofia.

El 1980 és nomenat rector de Bot, encarregat de Caseres i l'any següent arxiprest de la Terra Alta. És en aquest temps quan Mn. Martínez augmenta la seva proximitat a la figura de Mn. Manyà, que coneixia de jovenet, del qual es considerava deixeble preferit. En aquest temps el va poder rellegir i estudiar per aprofundir en la seva figura i en el seu pensament.

El 1984, com a missioner de l'OCSHA, torna a Xile per fer-se càrrec del Seminari de Concepción, on desenvolupa una tasca ingent de docència.

El 1989 es reincorpora al bisbat de Tortosa. Aquesta vegada és nomenat rector de Sant Jaume de Remolins, a la capital de la diòcesi, i treballa més de prop en la Fundació Fe i Cultura Mossèn Manyà, de la qual era president en el moment de morir.

Professor de l'Institut diocesà de Teologia, de Teologia Fonamental, Eclesiologia i Escatologia, és nomenat el 1998 rector de Masdenverge, parròquia que encara ara servia amb interès i gran zel apostòlic.

Allí estant és nomenat responsable de la formació dels diaques permanents de la diòcesi i confessor ordinari del monestir de Carmelites d'Amposta.

Havent rebut la Unció dels Malalts al mateix Hospital, va morir a mig matí del dilluns 31 de gener del 2011. Al vespre del mateix dia es va celebrar la missa-funeral *corpore in sepulto* a la parròquia de Masdenverge concelebrada pels companys d'arxiprestat i amb nombrosa assistència dels seus feligresos. El dimarts, després de la missa a la residència diocesana, on havia viscut el darrer mes, i després de la missa funeral a la catedral, oficiada pel bisbe i concelebrada per prop de setanta sacerdots, va ser enterrat, per desig personal, al cementiri de Tírig, on descansa esperant la resurrecció en la qual tota la vida va creure i predicar.

Recordant mossèn Martínez

Josep M. Tomás

Els condeixebles, després de l'enterrament de Martínez, coincidíem a afirmar que notarem a faltar la seva veu crítica a la vegada que interpelladora. En les nostres reunions de condeixebles, dues l'any, sempre criticava amb vehemència tant l'esquerra com la dreta, tant els conservadors com els progressistes, tant civils com eclesials. Però era tota una interpellació per trobar respostes adequades al nostre temps. Qui fou mossèn Martínez? Com diu Jesús, «l'arbre bo es coneix pels seus fruits». Els seus fruits foren un home de Déu i arrelat al poble. Tot com a fruit d'una triple arrel. Primera: fill d'una família molt cristiana, amb un oncle capellà, on el Rosari penjava a la xemeneia. Segona: el seu contacte personal amb mossèn Manyà, que el va ensenyar a estimar la cultura, la llengua, a aprofundir en els seus coneixements teològics i filosòfics (que després ho faria obtenint la llicència a Roma) i a fer sempre una lectura creient de la realitat. I, tercera, el seu primer destí com a vicari a Tivissa coincidint amb el rector, D. Ermini Capsir, que li va ensenyar com havia de ser un sacerdot i el seu compromís amb l'apostolat seglar, amb l'Acció Catòlica i amb la Pastoral Social.

Fruit d'aquestes arrels foren: estar sempre molt a prop dels seus feligresos i acompanyar-los en la seva vida; l'evangelització partint d'aquesta sintonia; i la interrelació entre fe i cultura, descobrint en cada lloc del seu ministeri les arrels històriques del poble i de la parròquia i publicant cada mes un full parroquial imprès que ara esdevé tota una història de la fe, de la cultura, dels modismes lingüístics i dels orígens del poble i de la parròquia on va servir. El seu esperit obert i missioner el va portar a anar a Xile en dues ocasions. La primera treballant en barriades pobres i tornant a la nostra diòcesi pels infarts que va sofrir. La segona vegada com a formador dels futurs sacerdots i tornant a causa de la diabetis. Totes dues malalties el van acompanyar la resta de la seva vida. Xile el va marcar fortament amb l'esperit del servei i de la pobresa que va viure renunciant al seu patrimoni familiar, i va viure pobrament en la forma de vestir, de viure en les cases abadies, en les seves despeses. De fet el servei i l'esperit de pobresa era sempre una interpellació que ens feia en les nostres reunions.

Notarem a faltar la seva veu, però ens consola el rierol d'aigua viva que ens ha deixat i que no dubtem que continuarà alimentant el broll d'aquesta aigua. El record de la seva estada entre nosaltres, des de l'estança del cel, serà el gresol que il·luminarà les seves petjades aquí a la terra per on va passar.

Mor l'escolapi P. Salvador Vallès

Enric Benavent

El dilluns moria a la ciutat mexicana de Celaya l'escolapi vilanoví P. Salvador Vallès, víctima d'un accident de trànsit. El P. Vallès, de 78 anys, va fer la seva professió solemne a l'Escola Pia el 25 de març del 1957 i va ser ordenat prevere a Roma el 19 d'abril del 1959, on havia estudiat la llicenciatura en Teologia. L'any 1978 va ser destinat a Mèxic quan l'Escola Pia d'aquell país encara depenia de la província de Catalunya. A Mèxic, el P. Salvador es va dedicar especialment a la formació de novicis i al moviment dels Encontres Matrimonials. En la seva darrera etapa, a més, va ser vicari episcopal per a la vida consagrada de la diòcesi de Celaya. Amb la formació de la província escolàpia de Mèxic va decidir incardinat-s'hi. Abans de marxar a Mèxic, havia exercit el seu ministeri a les comunitats escolàpies d'Olot, Balaguer, Granollers, Terrassa, Mojà i finalment a Vilanova i la Geltrú, i es va dedicar principalment a la docència i a la direcció de les escoles.

Mòbils tacats de sang

El documental «Blood in the mobile» denuncia la implicació de la indústria del mòbil en la guerra del Congo

Samuel Gutiérrez
Barcelona

La indústria del mòbil, tan pròspera avui dia, amaga un costat fosc, sanguinari, del qual amb prou feines ningú no gosa parlar. Bona part dels minerals emprats en la producció d'aquests aparells provenen de les mines de coltan situades a l'est del Congo, una zona en conflicte permanent controlada per diferents grups armats, que aprofiten la comercialització d'aquests minerals per finançar una cruenta guerra civil que en els darrers 15 anys ha causat la mort de més de cinc milions de persones. La conclusió és irrefutable: els nostres mòbils estan tacats de sang. La indústria del mòbil, que fa unes setmanes mostrava a Barcelona la seva cara més radiant, finança una guerra que, segons les Nacions Unides, és la més sanguinària des de la II Guerra Mundial.

Pocs, però, davant d'una realitat tan dramàtica i contrastada com aquesta, gosen aixecar la veu. L'ombra de les totpoderoses multinacionals de telefonia mòbil, que es presenten sovint davant de l'opinió pública com a «socialment responsables», és actualment massa llarga. Així ho ha constatat en primera persona el director de cinema danès Frank Piasecki Poulsen, el qual el 17 de febrer passat va presentar a Barcelona el documental *Blood in the mobile* («Sang al mòbil»). La projecció, que va omplir el cinema Verdi Park, s'emmarcava dins d'una campanya de sensibilització i denúncia que acaba d'iniciar a l'Estat espanyol la Xarxa d'Entitats per la R. D. del Congo. Aquesta xarxa, nascuda el 2009, està formada per diferents entitats, ONG i centres de recerca (La Bretxa, Farmacèutics Mundi, Justícia i Pau, Veterinaris Sense Fronteres, Escola de Cultura de la Pau i la Lliga dels Drets dels Pobles) que treballen activament des de la cooperació, sensibilització i denúncia en el conflicte de la República Democràtica del Congo. Una de les seves reivindicacions més enèrgiques és la manca de responsabilitat social corporativa i de transparència de moltes empreses transnacionals en el país africà, entre elles, de manera molt particular, empreses vinculades a

la indústria del mòbil. «El documental *Blood in the mobile* —afirma aquesta plataforma d'entitats— exposa clarament la dura realitat que pateix el Congo, i mostra la responsabilitat empresarial i la nostra com a consumidors en el conflicte.»

Història del documental

La connexió entre la guerra del Congo i els telèfons mòbils és un secret de domini públic del qual amb prou feines es parla. És una realitat que, simplement, no interessa donar

a conèixer, i ni de bon tros denunciar. D'aquí l'interès del director Frank Poulsen per viatjar al país africà per veure—i gravar—*in situ* el que passa. El resultat ha estat un documental punyent, que mostra en cru la situació de milers de persones, moltes d'elles menors d'edat, que treballen nit i dia a les mines de l'est del Congo, explotats per grups armats, dins de túnels estrets, en condicions infrahumanes, per extreure els minerals que després acaben als nostres telèfons mòbils. «El que allà vaig descobrir era molt pitjor del que havia imagi-

tot el que podem.» «És com un *mantra* que repeteixen una vegada i una altra —critica Poulsen—, però quan se'ls pregunta què és el que fan, no saben concretar-ho, perquè en realitat no fan prou...»

El cercle viciós es tanca. Sembla que no hi ha sortida. El mercat imposa la seva llei i res no fa indicar que la pugui canviar a favor d'un poble, amb recursos naturals immensos, però que continua oblidat al cor d'Àfrica. «Si no regules el mercat —explica el director del documental—, el mercat acaba mostrant el seu costat més salvatge i cruel... Tan sols regulant el mercat podrem aturar aquest cercle viciós d'avarícia.»

Una altra forma d'imperialisme

En el rerefons d'un conflicte silenciat, com tants altres en el continent negre, hi ha el colonialisme que segles enrere va marcar per sempre la història d'Àfrica. «Els problemes d'avui són conseqüència de la colonització i espoliació a la qual Àfrica ha estat sotmesa històricament —precisa el documentalista danès—. Ni tan sols avui tenen veritablement el control dels seus recursos. Ja no és imperialisme, però sí capitalisme. El resultat és el mateix: uns pocs se'n beneficien mentre la majoria es mor de gana.» I afegeix: «No siguem ingenus, els enfrontaments tribals i ètnics no són fruit de la casualitat. Són conflictes provocats i alimentats des d'Occident en el marc d'un context de misèria i subdesenvolupament. És l'etern problema del tercer món. Nosaltres els hem alimentat i ens n'afavorim. Per això és tan important, com a primer pas per aturar la guerra, tallar els fluxos de diners derivats de la comercialització dels minerals.»

Què podem fer, doncs, davant d'una realitat com aquesta? És possible avui deixar de fer servir els nostres mòbils i productes electrònics? Com ajudar a frenar aquesta espiral de violència a Àfrica?... Aquestes i altres preguntes ressonen en l'espectador després de la projecció del documental. La sensibilització ha colpit profundament, ara arriba el moment de passar a l'acció. Frank Poulsen, director de *Blood in the mobile* i activista social compromès, convida a ser realistes i proposa quatre nivells d'implicació: crear consciència, fer preguntes, mirar d'influir en els polítics i col·laborar amb organitzacions com les que han convocat la projecció. «No sé vosaltres —va acabar confessant Poulsen—, però jo avui no podria viure sense mòbil. La solució no és tornar a l'edat de pedra, sinó intentar que les empreses facin negoci, però amb una responsabilitat de justícia social, és a dir, pagant el preu just pels recursos i garantint que el seu benefici arribi en primer lloc a la població local.»

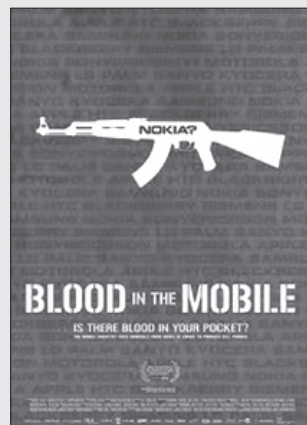

A la R. D. del Congo se situen el 80% de les reserves mundials de coltan.

«Occident tanca els ulls i continua comprant al Congo uns minerals que sap que financen la guerra»

nat», confessa Poulsen. Les imatges, d'un realisme aterridor, parlen per elles mateixes... Mentrestant, afirma el director, «Occident tanca els ulls i continua comprant allà uns materials que sap que financen i retroalimenten una espiral destructiva sense fi». «Avui el conflicte al Congo —afegeix el director— se centra precisament en la lluita per controlar uns recursos que en els darrers deu anys s'han revalorat moltíssim... Jo crec que aquesta espiral de violència només es pot començar a acabar si es deixa de finançar els grups armats a través de la compra d'aquests minerals.»

A més de la constatació flagrant d'aquesta realitat dramàtica que es viu des de fa anys al Congo, al documental *Blood in the mobile* Frank Poulsen i el seu equip de producció intenten anar més enllà i no dubten a demanar explicacions a Nokia, la companyia telefònica més important en l'àmbit mundial, sobre la seva responsabilitat, tot i que sigui indirecta, en el conflicte. El director intenta, per activa i per passiva, que la companyia garanteixi que no està comprant minerals d'aquestes mines i que, per tant, no està finançant la guerra. Després de més d'un any d'intents frustrats, des de Nokia, que també està reconeguda com a empresa socialment responsable, no poden garantir-li el que demana. La seva única frase per resposta és: «Fem

FITXA TÈCNICA

Blood in the mobile («Sang al mòbil»)

Director: Frank Piasecki Poulsen

Productor: Ole Tornbjerg

Companyia productora: Koncern TV & Film en coproducció amb Chili Film i Gebrüder Beetz Filmproduktion

Durada: 82 minuts

Any: 2010

<http://bloodinthemobile.org/the-film/>

«La força que uneix E-cristians és la doctrina social de l'Església»

Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians

Samuel Gutiérrez

Deu anys de presència cristiana a la vida pública. Aquest és l'eslògan que resumeix els primers anys de camí de la plataforma cívica E-cristians. El 24 de febrer passat membres de l'entitat, així com un bon nombre d'amics i simpatitzants, es van aplegar a Barcelona per celebrar una trajectòria plena de grans fites, amb l'impuls d'una munió d'accions i propostes que han fet que la veu dels cristians sigui avui més present en l'opinió pública. Amb motiu d'aquest aniversari parlem amb el seu president, Josep Miró i Ardèvol, que fa balanç dels primers deu anys de vida d'E-cristians al mateix temps que apunta ja cap a nous i ambiciosos reptes.

Creada fa deu anys per promoure una presència significativa dels cristians en la vida pública, com valora la tasca realitzada durant aquest temps per la plataforma E-cristians?

És un fet que, amb la fundació i incorporació d'E-cristians, hi ha un nou subjecte col·lectiu present en el debat i les aportacions a la vida pública catalana. Si no existís una organització com E-cristians caldria inventar-la.

Continua vigent el malestar que va suscitar aquesta aventura?

Més que malestar preferiria parlar de dèficit, i en aquest cas sí que continua havent-hi un dèficit important entre el que els catòlics podem aportar als afers col·lectius, i el que fem. I encara un excessiu desinterès en uns casos o, una supeditació de la concepció cristiana a la ideologia de partit, però la feina d'E-cristians és també aquesta: interessar a la gent perquè vegi que ha de participar de manera organitzada i unida en allò que reclama unitat, i de forma plural en allò que no té aquella exigència.

En una societat on els valors cristians cotitzen a la baixa, se senten remant a contracorrent?

És clar que encara el vent no bufa a favor, però això en el transcurs de la història dels cristians no és un fet excepcional. No hi ha una època que estigui més allunyada de Déu que una altra, i cadascú ha de treballar en el context històric que li toca viure, per transformar-lo, en allò que oculta Déu. Nosaltres volem aportar a una societat plural la resposta nascuda des de la concepció cristiana a la vida pública, la política, l'economia, la cultura, expressada en termes seculars, raonada de manera que la seva bondat no necessita de l'apel·lació a la fe sinó del raonament i el contrast amb la realitat.

Es podria considera E-cristians com un lobby ja consolidat?

No som un lobby, som una organització, una associació que promou la participació en la vida pública a través de l'acció, la proposta i la crítica. Representem un grup social nombrós i marginat dels canals dels qui controlen la major part de la cultura i els mitjans de comunicació.

Què destacaria de les nombroses accions públiques encetades per E-cristians durant la seva primera dècada?

Destacaria, d'una banda, la construcció d'estructures d'unitat per a l'acció, com ara el Pacte per la Vida i la Dignitat aquí, el Pacto por los Derechos y las Libertades a Madrid, la Convenció de Cristians per Europa, l'Associació de Juristes Cristians. Una altra acció serien les campanyes, primer sobretot més centrades a internet, i més recentment ja també presents en la via pública. La mobilització contra l'avortament que va comportar el tancament de clíniques i el processament del doctor Morín i el seu equip n'és un exemple. En tercer lloc, la comunicació, amb el diari digital Forum-Libertas, que és la realització més reeixida, però també l'equip d'experts per participar en col·loquis i debats en la vida pública. Una quarta línia d'acció, menys visible però molt important, és l'elaboració de propostes tècniques sòlides en relació amb els governs espanyol i català, si bé el període del tripartit ha estat força infructuós per la seva més que absoluta incapacitat de dialogar. També han estat importants els grans actes a l'antic Palau d'Esports, al Palau de Congressos, a les Cotxeres de Sants en el marc del Pacte per la Vida, les concentracions a la plaça Sant Jaume i en altres indrets. No hem descuidat tampoc la projecció internacional i el fet de poder mantenir canals de comunicació fructífers amb la Santa Seu.

«Nosaltres som laics i vivim al món, tenim un estil laical que és lògicament diferent del que és comú al clergat»

Com reben la crítica d'alguns sectors que els acusen de massa bel·ligerants en la seva manera de reivindicar els valors cristians?

No crec que siguem gaire bel·ligerants, almenys en els nostres escrits. Potser sí que en el transcurs dels debats s'argumenta amb claredat i amb una certa contundència. Sempre és millorable, però el que no pensem que sigui una solució és creure que ser cristià és confondre's amb el paisatge o imaginar-se que un es llença a la piscina amb la voluntat de no sortir mullat. D'altra banda, també hi ha una

qüestió de forma. Nosaltres som laics i vivim al món, tenim un estil laical que és lògicament diferent del que és comú al clergat. El nostre mètode no s'aparta del de sempre expressat en altres termes: veure-judicar-actuar, que esdevé, per a nosaltres, anàlisi-crítica-proposta-acció. Participem en el debat obert d'una societat democràtica des de la llibertat i el respecte a la persona, fonaments necessaris de la condició cristiana.

Després de gairebé deu anys de confrontació oberta amb governs d'esquerres, arriba ara un temps de calma per a E-cristians?

Potser cal recordar que E-cristians i, per tant, la constatació d'aquella feblesa de què parlàvem al principi, va sorgir quan governava Pujol a Catalunya, i el PP a Madrid. La nostra primera campanya va ser per aconseguir la retirada de les màquines expenedores de preservatius a les escoles, del govern Pujol. Estem parlant del període 1991-1993, i de la crítica, per cert molt dura, al govern d'Aznar per la seva inicial manca de suport a la introducció de la referència a les arrels cristianes d'Europa. Per tant, almenys a Catalunya, estem al mateix lloc on estàvem quan vam veure la necessitat de sortir a la vida pública. No és ser de dretes o esquerres el que motiva el nostre acord o desacord, sinó els continguts concrets i específics que fa. Dit això, cal dir que malgrat els nostres esforços, des de l'inici del tripartit i el govern Zapatero, s'ha trencat tot diàleg, i la Generalitat ha fet una política d'un sectarisme total amb les subvencions. Està per escriure com s'han dotat els diners i per què. També és cert que amb l'actual govern confiem a mantenir una relació més dialogant i fructífera, però en darrer terme seran els fets concrets els que comptaran.

Com es gestiona a E-cristians la unitat de pensament més enllà de les diverses sensibilitats polítiques?

E-cristians no té altre contingut que la doctrina social de l'Església, aquesta és la força que ens manté units i fa possible la presència de cristians que provenen d'experiències de fe ben diverses. Això és intocable. La nostra aportació és transformar la doctrina en aplicacions concretes a la realitat en allò que l'Església té una posició ben definida. Unitat en l'essencial, pluralitat en la resta.

Quins són per a vosaltres els «articles» de capçalera de la doctrina social de l'Església?

D'una banda, la defensa de la vida, dels drets dels pares a l'educació dels seus fills i del matrimoni com a institució que uneix un home i una dona oberta a la descendència i a la voluntat amorosa d'educar-la, i el suport a la família. De l'altra, la llibertat religiosa inclòs el respecte a les seves manifestacions, justícia social, la construcció del bé comú, el principi de subsidiarietat, la solidaritat, el destí universal dels béns, la participació, la recerca de la veritat, i l'exercici de la llibertat i la justícia.

El seu nomenament recent com a membre del Pontifici Consell per als Laics ha estat un reconeixement vaticà a la tasca realitzada per E-cristians?

Sí, no crec que sigui tant un reconeixement a una persona com a una acció col·lectiva que assaja un nou camí: fer-se presents en la política, sense estar supeditats als partits polítics i a les ideologies, ni transformar la fe en una ideologia.

Quins són els seus reptes de cara al futur?

Continuar creixent, donar resposta a les peticions i problemes que van sorgint i alhora duent a terme el programa de grans objectius. Volem promoure a escala internacional la convenció per a la defensa i promoció de la llibertat religiosa, desenvolupar més campanyes al carrer —la propera sobre l'avortament—, vetllar més per la classe de religió a l'escola pública... Tenim en marxa un projecte de propostes de govern per a Catalunya i Espanya prou ambiciós, encetarem una acció perquè es declari béns culturals a protegir una sèrie de tradicions religioses ben populars al nostre país, impulsarem el programa universitari de lideratge jove, volem ampliar el Pacte per la Vida per fer-lo més fort. Comencem a treballar en un camp particularment complex com és el del projecte socioeconòmic, atès que aquí l'Església té uns criteris clars però alhora molt oberts. Cal traduir les encíclics socials en propostes polítiques concretes. Això vol dir reforçar més la comunicació i la formació. En aquest camp la continuïtat en l'expansió de ForumLibertas és essencial. I, sobretot, aplegar el major nombre de cristians amb inquietuds socials, culturals i polítiques, perquè tots tenen cabuda còmoda a E-cristians.

Recital poètic davant de la Verge Blanca de l'Acadèmia de Lleida

Els participants van ser els poetes guardonats en el certamen marià del 2010

Jordi Curcó
Lleida

El 2 d'octubre del 2010, com ja va informar *Catalunya Cristiana*, va tenir lloc a Lleida la celebració del certamen marià, organitzat per l'Acadèmia Mariana. L'advocació convidada i lloada en aquests Jocs Florals, únics al món en honor de Santa Maria, va ser la Mare de Déu del Castell, patrona de Cullera (València), ciutat natal del bisbe de Lleida, Joan Piris.

Tot i que en aquella ocasió el mantenidor (el bisbe Piris) va llegir el seu discurs, dedicat al misteri de l'Encarnació, i també l'autora de la poesia guardonada amb la Flor Natural la seva composició poètica, és costum que, per manca de temps, no ho facin la resta de poetes guardonats.

Així, la tarda del 22 de gener passat, la majoria dels dotze poetes guardonats es van aplegar a l'oratori de la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia. En aquesta ocasió, davant de la seva imatge i del nombrós públic que omplia de gom a gom el recinte marià, van recitar els seus poemes, tots ells guardonats en el certamen marià del 2010.

L'acte es va iniciar amb la celebració de l'Eucaristia, oficiada pel bisbe de Lleida, Joan Piris, i concelebrada pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Antoni Agelet; el director honorari, Mons. Salvador Gené, i Mn. Joan Murgui, vingut des d'Alzira per a l'ocasió, ja que ell també era un dels poetes guardonats i convidats a l'acte. La celebració, qualificada pel bisbe com «una gran festa poètica i mariana» en honor de les dues patrones de Lleida i Cullera, va ser solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, dirigit per Mn. Joaquim Mesalles.

Tot seguit es va fer l'acte poètic, on els poetes i poetesses van lloar Maria. Tan sols van faltar a la cita dues poetesses de Cullera a causa de la distància que separa les dues ciutats: Maria del Carme Rubio, autora del poema *La*

Els poetes amb Mons. Joan Piris i Mn. Salvador Gené a l'oratori de la patrona de Lleida.

Verge pelegrina del Castell de Cullera, guardonada amb la Flor Natural, i Adela Alberó Mengual, autora de *Mare de Cullera*. Totes dues poesies van ser llegides per Mari Carme Sabador, secretària de l'Acadèmia Mariana i locutora de COPE-Lleida. Tampoc no va poder assistir-hi la poetessa Maria Puiggròs Gigó, religiosa del monestir del Sagrat Cor de Jesús de les Carmelites de la Caparrella de Lleida, per la clausura religiosa. En nom seu, va llegir la poesia *Maria Blanca* la lleidatana Marta Figuera.

La resta de poetes i poetesses van anar passant pel faristol de l'oratori per lloar Maria amb les seves creacions poètiques: el rector d'Alzira, Joan Murgui amb el poema *Tarongina*; Francesc Balcells, del Palau d'Anglesola, amb *Pelegrina de Ponent*; Maria Elisa Matilla, de Cullera, amb *Visca la Moreneta!*; Joana Camprubí, de Vinaixa, amb *Pregària d'una dona d'aquest*

segle; Ramon Gené, de Cervera, amb *L'estrella més lluminosa dels cels*; Juan José Ruiz González, de Lleida, amb *Solució per l'alegria*; Mari Carme Mor, de Lleida, amb *Gavina blanca que puja i baixa*; Montserrat Casanoves, de Viladecans, amb *Mont*, i Lleonard del Rio, d'Igualada, premiat també en altres certamens marians, que va recitar el poema *A Jesús per Maria*. El recital va tenir com a cloenda solemne l'actuació del Petit Cor de la Catedral amb orquestra, que va interpretar la poesia *La Verge pelegrina del castell de Cullera*, de la poetessa Maria del Carme Rubio, guardonada amb la Flor Natural. Aquest poema ha estat musicat per Mn. Joaquim Mesalles, compositor i mestre de capella de la catedral de Lleida.

El recital poètic va ser també ocasió perquè l'Acadèmia Mariana donés a conèixer l'edició d'una publicació on es recull el veredict del jurat del certamen marià i totes les poesies premiades. Els interessats a adquirir aquesta publicació poden sol·licitar-la a l'Acadèmia Mariana de Lleida, tel. 973 268 029.

Mn. Salvador Gené, director honorari de l'Acadèmia i promotor dels certamens marians, va anunciar que aquest mateix recital que s'acabava de fer a Lleida es faria de nou el proper mes de maig al santuari de la Mare de Déu del Castell, a Cullera.

Campanars

Colomers

Situada cap al nord de la comarca, el Baix Empordà, i propera al Gironès, Colomers s'estira amunt d'un tossal veí del riu Ter i, a mitja pujada, la població antiga hi té l'església parroquial de Santa Maria. És un temple originàriament romànic, dels segles XI al XIII, visible sobretot al seu interior, i molt modificada cap als segles XVI i el XIX, moments en què fou sobrellçada.

Consta d'una nau de tres trams coberts amb volta de canó romànica que descansa en una senzilla imposta. Les capelles laterals obertes al segle XVI estan unides per passadissos que li donen l'aspecte d'un temple de tres naus. A la capçalera hi té un absis romànic semicircular prolongat per un tram, amb la particularitat d'estar lleugerament desviat de l'eix de la nau. Aquest absis i el tram que se li uneix tenen tots dos decoració interior formada per nou arcades cegues que descansen en columnetes exemptes damunt de pilastres amb els capitells i impostes bellament decorats amb relleus. Per l'exterior, l'absis ha quedat convertit en una alta torre quan es va fortificar al segle XVI. La nau més l'absis fan en total una llargada de 22 metres i escaig, l'amplada és de 5,30 metres i la seva alçada arriba prop dels 11. Conserva una Mare de Déu barroca que havia figurat en la fornícula de la façana, ara buida, i tres retaules també barrocs.

El campanar té planta quadrada de prop de quatre metres i mig per banda i un segon cos vuitavat de costats força desiguals; al seu damunt s'hi ubica la cel·la amb quatre finestrals en arc de mig punt i per coronament hi té una cornisa sobre petits permòdols i un terrat amb balustrada. Aquest segon cos fou aixecat al segle XIX. Per pujar fins a la cel·la, primer cal fer-ho al cor i des d'allí es passa al campanar i per una escala arrapada als murs s'hi arriba. Fins al terrat hi ha una senzilla escala de gat que hi comunica a través d'una trapa. Tant la façana com el campanar mostren uns paraments de pedra en petits carreus irregulars i alguns panys de paredat amb els caires més ben deixats. El cloquer es troba damunt de l'ala dreta del temple, de la qual en sobresurt lateralment, proper a l'angle sud-oest del frontis orientat a ponent. Fa una alçada de poc més de 26 metres.

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

acció dels cristians per l'abolició de la tortura
ACAT
Angli, 55 - 08017 Barcelona

NENS SOLDATS i NENES

Dijous, 17 de març del 2011

Ens en parlà
CHEMA CABALLERO,
missioner xaverià que ha viscut durant molts anys a SIERRA LEONE

LLIBRERIA CLARET
SALA CASALDÀLIGA
Roger de Llúria, 5
Barcelona
19,30 h.

Anàlisi

Beatificació d'Antoni Gaudí

«Durant la Setmana Santa del 1992 em trobava predicant a Riudoms. Durant les estones lliures llegia el llibre sobre Gaudí que el meu amic Josep M. Tarragona havia escrit. Llegint-lo en aquell ambient gaudinià, em vaig plantejar aquesta qüestió: "Com s'explica que no s'hagi intentat mai començar el procés de beatificació de Gaudí, aquest català cristià que va viure en grau heroic les virtuts humanes i cristianes?" En tornar a Barcelona em vaig entrevistar amb José Manuel Almuzara, un arquitecte jove, entusiasta de la persona i de l'obra d'Antoni Gaudí. Almuzara, a la vegada, va comunicar el nostre entusiasme mutu a dos amics seus, i tots junts vam constituir davant de notari l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí (apartat 24094-08080 Barcelona) amb la finalitat de promoure'n la possible canonització...» (Mn. Ignasi Segarra Bañeres, ABC, 4 d'abril del 2002).

Els cinc components de l'Associació —l'arquitecte Javier Fransitorra, l'escultor Etsuro Sotoo, l'enginyer (i biògraf de Gaudí) Josep M. Tarragona, el sacerdot Mn. Ignasi Segarra (traspasat l'any 2003 i substituït per José Luis Lázaro, jubilat) i l'arquitecte José Manuel Almuzara— ens vam dedicar des del primer moment, a donar a conèixer Antoni Gaudí com a cristià conseqüent i a estendre la devoció privada a l'il·lustre arquitecte per tots els racons del món.

Antoni Gaudí «va col·laborar genialment en l'edificació de la consciència humana ancorada al món, oberta a Déu, il·luminada i santificada per Crist. I va fer una cosa que és una de les tasques més importants avui: superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a una vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa» (homilia de Benet XVI, 7 de novembre del 2010).

Activitats diverses

La nostra missió és donar a conèixer l'arquitecte que, amb la seva vida i la seva obra, «ens mostra que Déu és la veritable mesura de l'home». Aquest coneixement i la devoció privada de Gaudí la fem a través de la difusió d'estampes (editades en 15 idiomes), butlletins (en 3 idiomes), fulletons (en 7 idiomes), dels 5 llibres publicats amb l'Editorial Claret i la col·laboració de la Reial Càtedra Gaudí i l'Arxiu Diocesà de Barcelona. A més, s'han organitzat diverses exposicions, de les quals destaca *Gaudí, l'home i la seva obra*, celebrada al Museu Diocesà de Barcelona en l'Any Gaudí (2002), amb la publicació d'un catàleg en tres idiomes, i s'han impartit conferències per molts llocs del món.

L'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí està inscrita en el Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya des del 28 de desembre del 1992 amb el número 13.842. L'Associació és la part actora del procés de beatificació del servent de Déu Antoni Gaudí.

Els recursos econòmics previstos per

l'Associació per al desenvolupament del seu objectiu i finalitat es fan a través de les aportacions voluntàries, donatius (dels socis i simpatitzants), d'una guardiola situada al costat de la tomba de Gaudí, a la capella del Carme a la cripta del temple, o dels ingressos en un compte corrent. Són els donatius de moltes persones els que han dut, i duen, a sufragar les despeses de la causa de beatificació. Uns donatius—molts d'anònims, d'altres amb nom— que han fet possible fins ara dur a terme la inspiració de Mn. Segarra.

Procés obert

Des del 9 de juliol del 2003, el procés de beatificació d'Antoni Gaudí i Cornet està obert oficialment a la Congregació per a les Causes dels Sants del Vaticà. El febrer del 2004 se'n va aprovar el decret de validesa i se'n va nomenar postuladora Silvia Correale, doctora en Dret Canònic. En un primer moment, la Congregació de les Causes dels Sants en va designar relator Mons. José Luis Gutiérrez; quan es va jubilar, el març del 2009 es va nomenar nou relator el pare Vincenzo Criscuolo, o.f.m. cap.

Actualment es treballa en la *positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, volum imprès en què es recullen: una exposició sobre la història de la causa o procés, l'aparell probatori; les declaracions dels testimonis, la documentació sobre la vida, l'obra i la fama de santetat i d'intercessió del servent de Déu; el dictamen sobre els seus escrits; la biografia documentada del servent de Déu i la *informatio* sobre

«Antoni Gaudí, arquitecte genial i cristià conseqüent»

(Benet XVI en l'homilia de dedicació de la basílica de la Sagrada Família, 7 de novembre del 2010)

les virtuts exercides heroicament per ell mateix.

Per a la beatificació es demana el reconeixement d'un miracle atribuït a la intercessió del servent de Déu Antoni Gaudí.

Els consultors històrics, teològics i el congrés ordinari de cardenals i bisbes de la Congregació de les Causes dels Sants estudien la *positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*. Si el parer de tots ells concorda favorablement sobre l'exercici heroic de les virtuts per part del servent de Déu, el prefecte d'aquest dicasteri romà presentarà al Sant Pare el decret respectiu d'heroïtat de les virtuts perquè n'autoritzi la publicació. A partir d'aquest moment, Antoni Gaudí podrà ser anomenat *venerable* (no pot rebre culte públic).

Després d'això, per a la beatificació es demana el reconeixement d'un miracle atribuït a la intercessió del venerable servent de Déu. Assenyalada una gràcia important atribuïda a la intercessió del servent de Déu Antoni

Gaudí, la postulació de la causa de beatificació passa a estudiar-la i amb el parer previ positiu d'un especialista presenta la petició d'obertura de la instrucció diocesana al bisbe competent (que és bisbe del lloc on va succeir el fet presumptament miraculós).

Una vegada recollida la documentació i les declaracions testificals oportunes, es conclou la instrucció diocesana i les actes són enviades a la Congregació de les Causes dels Sants, on es farà la fase d'estudi amb l'iter ja il·lustrat pel reconeixement de les virtuts heroiques.

Una vegada que el Sant Pare autoritza al prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants la publicació del dret de miracle, es pot fixar la data i el lloc de la cerimònia de beatificació.

Per a la canonització es demana el reconeixement d'un altre miracle, posterior a la beatificació, provat com en el procediment anterior. Una vegada que el Sant Pare autoritza al prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants la publicació del decret de miracle, es pot fixar la data de la cerimònia de canonització. El nou sant pot rebre culte públic universal.

Actualment la postulació encara no ha sol·licitat a cap bisbe la instrucció d'un procés de presumpte miracle atribuït a la intercessió de Gaudí.

Sense data concreta

Quan preguntaven a Gaudí pel finançament de les obres de l'avui basílica de la Sagrada Família responia: «El meu client no té pressa.» De la mateixa manera, només Déu sap quan s'acabarà el procés de beatificació d'Antoni Gaudí. Igual que Gaudí, volem treballar sense presses, estudiant a fons els continguts biogràfics, els testimonis, els escrits, etc. que serviran per elaborar la *positio*. No proposem cap data concreta. Qui pot calcular i posar una data davant d'un miracle?

Si només depengués dels homes, podríem augurar que en el termini d'uns quants anys la postulació conclouï la tasca d'elaboració de la *positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis* amb l'aprovació del relator, designat per la Congregació de les Causes dels Sants.

Per al reconeixement del probable miracle ens posem en mans de la Providència divina «d'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res» (Mt 24,36), per tant ens mantindrem atents (Mt 25,13) i sempre recordant que «el nostre client no té pressa».

De dues afirmacions realitzades per Benet XVI en la seva homilia del 7 de novembre del 2010 a la basílica de la Sagrada Família, faig dues preguntes per a la consideració i l'estudi dels lectors: com superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a una vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa? I per què Gaudí amb la seva obra ens mostra que «Déu és la veritable mesura de l'home»?

José Manuel
Almuzara Pérez

Arquitecte i president
de l'Associació pro beatificació
d'Antoni Gaudí

Montserrat i la cultura catalana, un important binomi indissoluble

El P. Josep M. Soler va impartir una conferència al Teatre Romea

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La Fundació Romea per a les Arts Escèniques, amb seu al Teatre Romea, és una entitat privada sense ànim de lucre creada l'any 2001 amb la voluntat de promoure el sector de les arts escèniques a través d'activitats que fomentin principalment el debat i la reflexió al voltant del fet cultural i teatral, així com el suport a la nova dramatúrgia. Al llarg dels anys, aquesta entitat ha palesat la seva vocació de servei a la cultura catalana.

El dilluns 14 de febrer, la Fundació Romea per a les Arts Escèniques va organitzar la conferència titulada *L'aportació de l'abadia de Montserrat a la cultura catalana*, que va impartir el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat. Carles Canut, director de la Fundació Romea per a les Arts Escèniques, va adreçar unes breus paraules inicials al nombrós públic que va assistir a l'acte. L'actor va llegir uns emotius versos d'*El poema de Montserrat* (1950), del cèlebre escriptor Josep Maria de Sagarra, que van provocar forts aplaudiments.

Tot seguit, el P. Josep M. Soler va començar la seva xerrada. L'abat de Montserrat va explicar com «la cultura, de la mà de l'espiritualitat», ha estat sempre un dels principals àmbits de treball dels monjos de Montserrat a través dels segles. Un dels grans atractius

Paco Amate-Fundació Romea

El P. Josep M. Soler, durant la seva xerrada.

«El P. Soler va fer un repàs pels esdeveniments més destacats del passat, el present i el futur de Montserrat»

d'aquesta conferència va raure en el fet que s'hi anaven intercalant diversos fragments de composicions musicals, com ara un cant del *Llibre Vermell de Montserrat*, còdex del segle XIV que es va poder salvar de la destrucció que va comportar la guerra del Francès, o una peça de música sacra que Pau Casals va compondre expressament per al monestir de Montserrat.

El P. Soler va fer un repàs pels esdeveniments més destacats del passat, el present i el futur de Montserrat. Per exemple, la fundació del monestir de Montserrat, que va tenir lloc l'any 1025, a càrrec de l'abat Oliba, «un dels pares de la pàtria». Fins al 1409 el monestir de Montserrat va dependre del de Ripoll. També va parlar de la Mare de Déu de Montserrat, una talla romànica del segle XII, i del primer llibre que es va imprimir sobre la història de Montserrat.

Propostes culturals

El ponent va recordar que des de l'abadia montserratina es projecten contínuament a l'exterior importants propostes culturals: la Biblioteca, «que compagina antics manuscrits amb les noves tecnologies», amb 330.000 volums, 1.500 manuscrits i 400 incunables; Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que ofereix a la societat catalana un ampli ventall de llibres religiosos i seculars; l'Escolania, un dels cors més antics d'Europa i hereus d'una rica tradició musical, i el Museu, que compta amb un notable patrimoni artístic (pintures, escultures, dibuixos...) i arqueològic, sempre obert a les tendències plàstiques d'avantguarda. Aquestes quatre grans disciplines contribueixen «a l'enriquiment de tots els valors humans que agermanen les persones, els pobles i les cultures».

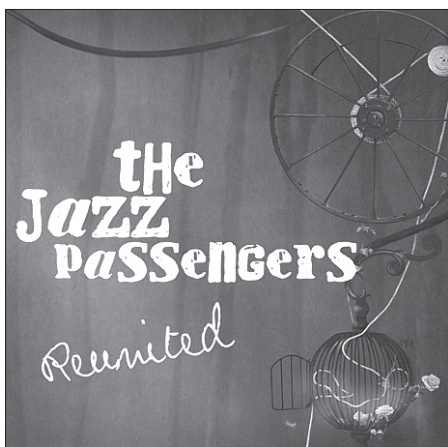
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Estem Salvats!, Poeta de la llum.** Discmedi.

Poesia universal

Estem Salvats! és una formació de músics transgeneracional units per un objectiu comú: fruir, interpretar i difondre la poesia de Joan Salvat-Papasseit (1894-1924) a través de la música. Es tracta d'una poesia universal que no coneix fronteres formals o estètiques. El grup vol reivindicar la bellesa i les arrels catalanes transmeses a través de la cultura, la qual inclou la llengua i les tradicions. *Poeta de la llum* és el seu primer treball discogràfic.

★ **The Jazz Passengers, Reunited.** Resistencia.

Essència urbana

Catorze anys després d'enregistrar el seu darrer disc en estudi, torna la formació musical nord-americana de jazz que el trombonista Curtis Fowlkes i el saxofonista Roy Nathanson van fundar el 1987. En aquesta ocasió no tan sols hi ha la banda original al complet, sinó també convidats de luxe com Elvis Costello, Deborah Harry i Susi Hyldgaard. Un retorn esperat per als amants del jazz, caracteritzat per una essència urbana ple de ritme i vitalitat.

★ **Juan Jáuregui, Ha sido el Señor.** Editorial San Pablo.

Cants sacramentals

Ha sido el Señor és un disc amb catorze temes compostos per tal d'acompanyar els sagraments, des del baptisme fins a les exèquies, passant per la comunió, la penitència, la confirmació o el matrimoni. Juan Jáuregui, conegut autor de música litúrgica, ha comptat en aquest àlbum amb textos de José M. de Miguel, Bernardo Velado, José Antonio Oliver i Miguel de Unamuno. Un bon instrument per enriquir el repertori de parròquies i comunitats cristianes.

★ **James Blunt, Some kind of trouble.** Warner Music.

Aposta pel pop

La cançó *You're beautiful* del seu primer àlbum el va catapultar a la fama internacional. El seu segon disc, *All the lost souls*, el va tornar a col·locar en el número u en molts països. El seu estil és una amalgama de gèneres: pop, rock i folk, amb un clar matís acústic. Ara, el cantautor britànic James Blunt presenta el seu tercer treball musical. *Some kind of trouble* marca un punt i a part en la seva carrera, ja que vol oferir un so més pop i energètic.

Els Misteris del Rosari, un referent espiritual

El Museu Diocesà de Barcelona acull la mostra «Vint misteris, vint gravats»

Redacció
Barcelona

L'exposició *Vint misteris, vint gravats*, que es pot visitar fins al proper 24 d'abril al Museu Diocesà de Barcelona, es proposa donar a conèixer una de les claus de la tradició espiritual europea: els Misteris del Rosari. Aquests Misteris són un recorregut per la vida de Maria i de Jesús, i han estat i són encara referents espirituals per a moltes persones: com a model a seguir, com a actituds a imitar i com a companys de camí en moments de goig, llum, dolor o glòria de la seva vida.

La devoció del Sant Rosari va començar quan la Mare de Déu en persona va ensenyar, l'any 1208, a sant Domènec de Guzman a resar el Rosari. Li va revelar que divulgues aquesta devoció entre els fidels. Des de llavors ha estat practicada per moltes persones, des de les més senzilles fins a les més erudites. Ha estat fomentada també per molts Papes, des del dominic Pius V fins a Joan Pau II (que va afegir-hi els Misteris de Llum) i Benet XVI.

Actualment, però, a Occident sembla haver-ne decaïgut l'ús. Moltes persones amb fe cerquen l'originalitat de camins espirituals orientals com el ioga i el budisme menystenint així la pròpia tradició.

Redescobriment del Rosari

Amb aquesta exposició, l'artista Arrel proposa un redescobriment del Rosari com a pràctica espiritual que, per la cadència de repetició de l'Ave-maria, aporta una pau semblant a la dels mantes budistes. Permet, a més, situar-se amb la imaginació en l'escena del Misteri, com si fóssim un dels pastors

que adora el nen, la mare que cerca amb angouxa el seu fill adolescent entre la multitud, el deixeble que comparteix l'últim sopar amb el Mestre o la dona que es llença als peus del seu Senyor ressuscitat. Deixant-se portar per les escenes, ens adonem de l'enorme poder que tenen per posar-se en comunió amb Jesús, Déu fet home, per sentir-se a prop seu i a la vegada sentir-lo a Ell molt proper a la pròpia vida.

S'hi presenten vint gravats de 17 x 17 cm. Arrel utilitza la tècnica del gravat en xilografia (planxa de fusta) i combina aquesta tècnica tradicional amb les més modernes tècniques informàtiques segons un procés que es pot seguir en la secció «Racó de l'artista», on es mostren algunes de les planxes, eines i gravats que formen part de la producció de les obres. La mateixa artista realitzarà alguns tallers en els quals explicarà als assistents el procés d'elaboració de les obres, des de la primera idea fins al gravat emmarcat.

Cal esmentar també l'apartat audiovisual de l'exposició, ja que Arrel no dona per acabat el seu treball amb els

gravats en paper, sinó que els completa amb l'elaboració d'uns audiovisuals que combinen les escenes dels Misteris amb alguns textos de l'Evangeli i música sacra de diversos compositors com Bach i Händel.

Després del Museu Diocesà de Barcelona, la mostra es podrà visitar durant el mes de maig a l'espai Urs

von Balthasar del carrer Villarroel, 81 (Barcelona).

L'artista Arrel és arquitecta i ha treballat com a professora de secundària i batxillerat. Des del 2008 es dedica professionalment a l'art religiós. Ha realitzat encàrrecs per a diferents institucions, com *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel o algunes comunitats religioses, i també ha fet exposicions a diversos espais de Sant Cugat del Vallès.

Actualment es pot visitar a la Sala Abat Garriga de Montserrat la seva exposició titulada *L'expressivitat de la Creació*, que convida a contemplar algunes formes de l'art i de la natura, i a deixar-se sorprendre per la seva bellesa. La sorpresa queda accentuada per l'associació d'imatges de formes semblants, però que corresponen a objectes molt diferents. D'aquí s'interpel·la l'espectador sobre el Déu Creador.

Més informació: Museu Diocesà de Barcelona, avinguda de la Catedral, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 152 213, a/e: museudb@yahoo.es.

La bona notícia

Les matemàtiques i l'existència de Déu

Francesc Gamissans

El professor universitari polonès Michel Heller ha guanyat el premi Templeton, dotat amb 1,6 milions de dòlars. Durant quaranta anys ha investigat sobre l'univers. La Fundació Templeton va ser creada l'any 1973 per un financer benestant, John Templeton, amb la finalitat de reconèixer les persones que més han contribuït a fer entenedora la religió. Michel Heller, sacerdot catòlic, catedràtic de física, cosmòleg i investigador, sosté que les matemàtiques poden oferir evidències circumstancials de l'existència de Déu. En la seva recerca, Heller es planteja de bell antuvi alguns dels grans temes de la moderna física teòrica, de la cosmologia i dels seus models matemàtics aplicats a la interpretació de la realitat de la ciència. El model que ell proposa respon a la idea tradicional d'un Déu transcendent que, d'altra banda, és l'origen i fonament de l'ésser, del qual sorgeix l'espai-temps del món creat. Per primera vegada en la història quedaria provada científicament l'essència d'un Ésser superior. S'acompliria el desig del papa Joan Pau II, amic de Heller i compatriota seu, quan suggeria la necessitat que, així com a l'edat mitjana es feia una teologia inspirada en pensadors, com Aristòtil i Plató, ara cal fer una teologia inspirada en la imatge del món de la ciència. «La ciència —escriu Michel Heller— no és més que un esforç col·lectiu de la ment humana per llegir la ment de Déu, des de les preguntes sobre les quals nosaltres i el món semblem estar fets.» S'ha dit que es pot discutir sobre l'abast de les aportacions de l'investigador polonès, però no de la capacitat intel·lectual, ni de la precisió i profunditat de totes les seves afirmacions.

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 60€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Llibres

Reflexions sàvies

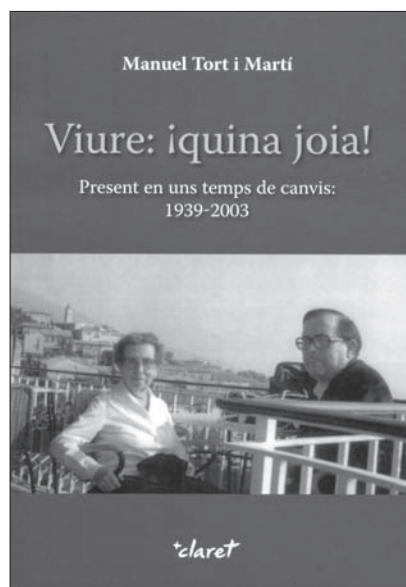
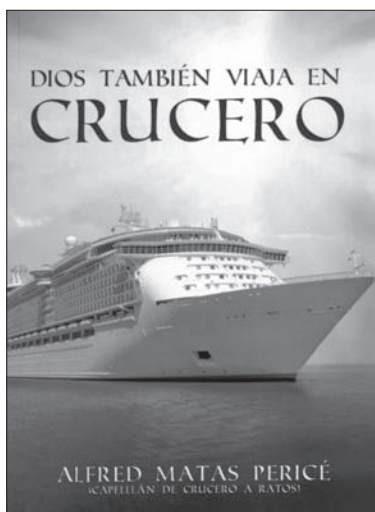
L'escriptor José R. Ayllón ha recopilat en aquestes pàgines una selecció de textos del cèlebre periodista, novel·lista i poeta britànic Gilbert K. Chesterton (1874-1936). S'hi ofereix una visió de la vida farcida de sentit comú, sentit cristià, perspicàcia i bon humor. De la seva conversió al catolicisme l'any 1922 va afirmar el següent: «No sé explicar per què sóc catòlic, però ara que ho sóc no em podria imaginar d'una altra manera.»

José R. Ayllón, *Ciudadano Chesterton. Una antropología escandalosa*. Ediciones Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, 2011, 128 pàg.

Un sacerdot a bord

Un creuer és una petita ciutat flotant amb una població molt heterogènia. Quin paper hi fa un sacerdot? Què se n'espera? Mn. Alfred Matas, sacerdot de la diòcesi de Barcelona i membre de l'equip de sacerdots col·laboradors de l'Apostolat del Mar, narra en aquest llibre un seguit d'experiències entranyables de la vida quotidiana protagonitzades per persones que, amb ocasió d'un creuer, han sentit la proximitat de Déu.

Alfred Matas Pericé, *Dios también viaja en crucero*. Editorial Edimurtra, 2010, 138 pàg.

Records d'una vida

Mn. Manuel Tort publica aquí unes memòries centrades en la seva tasca sacerdotal al llarg dels anys. Convida el lector a conèixer els seus records més íntimament viscuts des dels seus estudis d'Humanitats al Seminari de Barcelona fins a l'arribada de la jubilació. El rector emèrit de la parròquia barcelonina de Sant Miquel dels Sants explica amb senzillesa i rigor aquells esdeveniments que més l'han marcat a la vida.

Manuel Tort i Martí, *Viure: ¡quina joia! Present en uns temps de canvis: 1939-2003*. Editorial Claret, 2011, 382 pàg.

Una nova generació

El teòleg i editor de premsa Denis Sureau ens dóna a conèixer en aquesta obra una nova generació de teòlegs polítics (David Schindler, Therese Lysaught, Catherine Pickstock, Daniel Bell...) que irromp amb força en el món anglosaxó. Rebutgen la captivitat política de l'Església, fruit de la globalització liberal. Segons ells, només l'Església pot restaurar, mitjançant la seva praxi sacramental, una veritable amistat política entre els éssers humans.

Denis Sureau, *Una nueva teología política*. Editorial Nuevo Inicio, Col·lecció Areópagos, 2010, 234 pàg.

Teranyina asfixiant

Dues germanes es retroben, vint anys després, per repartir-se les coses que en morir els ha deixat la mare. El vincle amb la vida passada s'imposa a totes dues com un malson. Retingudes per preguntes que no han pogut respondre mai queden atrapades en una espècies de teranyina asfixiant. La petja de la mare ressorgeix i il·lumina dolorosament els racons foscos de les seves vides. Una novel·la en què els sentiments tèrbols es mostren sense traves.

Sílvia Alcàntara, *La casa cantonera*. 3Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, 2011, 142 pàg.

Relat moral

Ànima de gos és el relat moral d'un assassí en sèrie de dones, explicat pel seu gos. El punt de vista de l'animal proporciona al lector una perspectiva tan fascinant com aterridora, a la vegada que molt original. Escrita amb una prosa tensa, rica i delicada, aquesta novel·la breu és una nova demostració del mestratge narratiu d'Antònia Vicens. Entre altres guardons, l'escriptora ha obtingut els premis Sant Jordi i Ramon Llull.

Antònia Vicens, *Ànima de gos*. Editorial Moll, Col·lecció Raixa, 2010, 98 pàg.

Trobar la mitja taronja

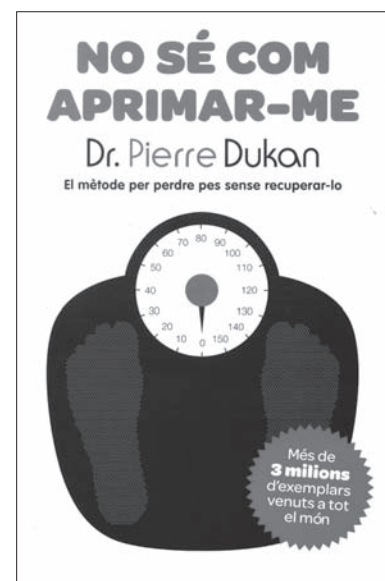
Per a aquells que ja tenen parella, per als que somien tenir-la, per als que ja es donen per vençuts en els afers de l'amor o per als que comencen una relació, aquest llibre recorre tots els amagatalls del nostre interior per entendre i millorar la manera com hem d'escollir i construir la nostra relació dia a dia. La periodista i escriptora Carla Gràcia, col·laboradora de Ràdio Estel, és una experta en psicologia relacional i de la personalitat.

Carla Gràcia, *Les parelles felices tenen el seu «secret»*. Columna Edicions, 2011, 240 pàg.

Aconseguir perdre pes

Quantes vegades heu intentat perdre pes sense aconseguir-ho? Amb l'anomenat mètode Dukan és possible aprimar-se i mantenir-se en el pes estable. El Dr. Pierre Dukan és un metge especialitzat en el comportament alimentari i la reeducació nutricional. La dieta que proposa està basada en el consum de proteïnes naturals i la seva combinació amb la resta dels aliments. Aquest llibre ofereix receptes i menús amb els quals no s'abandona el plaer de menjar.

Dr. Pierre Dukan, *No sé com aprimar-me*. Editorial La Magrana, 2010, 298 pàg.

Crítica literària

Memòria i llibertat

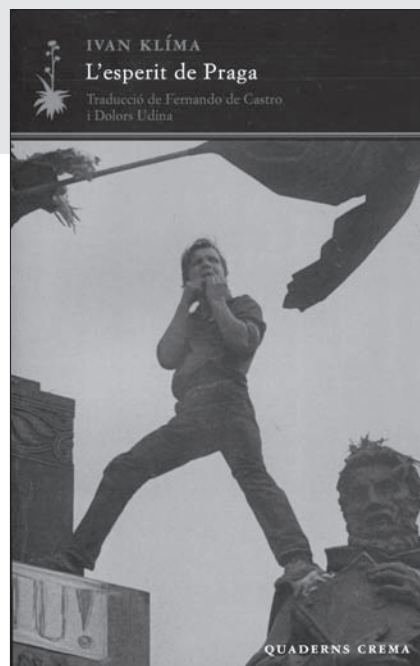
«Quan dic *cultura* el que vull dir és el conjunt d'esforços espirituals i intel·lectuals (en especial en l'àmbit humanístic) dirigit perquè l'ésser humà pugui viure els seus dies a la Terra amb un sentit, d'una manera lliure i creativa.» Amb aquestes paraules l'escriptor txec Ivan Klíma, supervivent del nazisme i represaliat polític sota el comunisme, obre el seu assaig «La lluita de la cultura contra el totalitarisme», a les quals afegeix aquestes altres: «A primera vista sembla que els esforços espirituals, tant si es manifesten en la filosofia, la creació artística o la recerca religiosa, no poden sortir airoso de la lluita contra el poder, el qual es té a ell mateix com a únic objectiu», per més que els sistemes totalitaris enfatitzen també «que fan tot el possible perquè l'ésser humà visqui la seva vida amb sentit i d'una manera creativa, i de fet precisament hi són per a això, per garantir aquesta mena de vida, de grat o per força». Malauradament i, a contracorrent, cal reconèixer que qualsevol semblança que es vulgui traçar amb el nostre sistema educatiu no procediria de la demagògia, com proven alguns fets: per exemple, que el coneixement consisteix avui a adquirir *competències*; que la relació entre

IVAN KLÍMA
L'esperit de Praga
Quaderns Crema, 2010, 272 pàg.

mestre i deixeble sigui considerada un residu autoritari i jeràrquic que s'ha de substituir per una relació més moderna i domesticada com és la interacció entre el client i els agents docents; o que la Universitat s'hagi convertit en una marca de prestigi explotada i en camí de ser absorbida pel model d'èxit que representen les escoles de negocis. Assistim, doncs, a l'esforç per fer néixer una cultura nova per a un home nou, la qual estaria obligada a reconceptualitzar-se en el panorama nou d'un món globalitzat. Qualsevol intent nostàlgic de la cultura humanística per continuar sent l'espai imprescindible en el qual les societats prenen consciència d'elles mateixes més enllà de la satisfacció de les necessitats materials sembla que ha de ser desemmascarat com un obstacle al final d'una agonia ineficient. La lectura d'un altre assaig d'aquest volum que ressenyem, «Els poderosos i els impotents», insisteix en la necessitat d'oposar-se a la

barbàrie d'un poder cada vegada més impersonal que es basa en el maneig del temor i de la necessitat de seguretat de les seves poblacions.

Per això, aquest conjunt d'assaigs, articles i conferències són absolutament recomanables. En la majoria d'ells, Klíma parla de l'atmosfera opressiva dels totalitarismes que ha viscut i de les esperances que va generar al seu país la «revolució del vellut». En no pocs, com a «Sobre la literatura de la fe secular», reconeix que només el cristianisme ha ofert una esperança sòlida a la nostra condició terrenal. En altres, com he dit, és impossible no establir paral·lelismes amb la nostra situació actual. Penso en «La pobresa de la llengua», «La fi de la civilització», «Sobre l'honradesa» o «La nostra tradició i els límits del creixement». Per als que han visitat la capital txeca, «L'esperit de Praga», «Una passejada per la Praga mediàtica» o «La plaça de la Ciutat Vella» reflecteixen el clar-

obscur que banya aquesta prodigiosa ciutat. Vull fer una confessió a l'amable lector que ha arribat fins aquí: l'escriptura de Klíma confirma la fe en la cultura humanística.

Crítica teatral

Valor per traspasar les tenebres

VALOR DE LEY
DIRECTOR:

Joel Coen, Ethan Coen.
INTÈRPRETS: Jeff Bridges, Matt Damon, Josh Brolin, Barry Pepper, Hailee Steinfeld.
Drama, aventura.
110 minuts.
Estats Units, 2010.

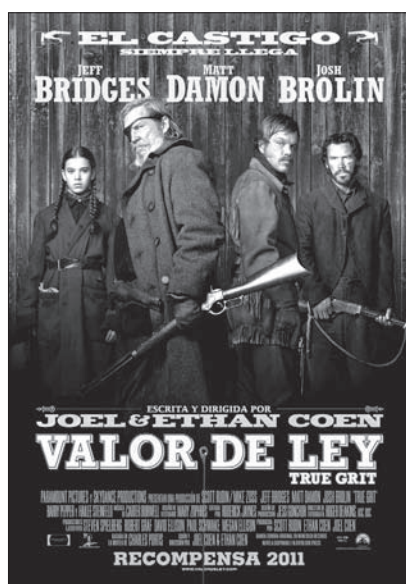
Aquesta darrera pel·lícula dels germans Coen aprofundeix, com és norma en ells, en les ombres de la violència i de la por original i íntima per deambular per la melangia i arribar, aquesta vegada de manera més nítida, a una esclatxa de llum. Probablement empesos per la novel·la homònima de Charles Portis, el seu judaisme de to pessimista s'obre a l'esperança, ajudat pels himnes protestants del segle XIX i sota la inspiració d'una obra mestra de la història del cinema com és *La noche del cazador*.

Es tracta, igual que la pel·lícula de Laughton, d'un relat d'iniciació explicat des de la perspectiva de Mattie Ross —tot un descobriment Hailee Steinfeld—, una nena de 14 anys, audaç però sàvia en la seva innocència. La pel·lícula comença quan arriba a Fort Smith per identificar el cos del seu pare assassinat. Des d'allà emprèn amb determinació la recerca de Tom Chaney (Josh Brolin), l'assassí per posar-lo davant la justícia en la qual creu. Com si amb això complís una

missió sobrenatural encapçalada amb la cita bíblica amb què comença la pel·lícula «El malvat fuig encara que no el persegueixin» (Pr 28,1). Per a aquesta recerca compta amb una doble col·laboració. D'una banda, un marshall gairebé acabat malgrat que amb fama de dur, Rooster Cogburn, interpretat per Jeff Bridges que supera el John Wayne de la primera adaptació de la novel·la, en aquest

cas dirigida per Henry Hathaway el 1969. I, de l'altra, el ranger de Texas LaBoeuf, interpretat per Matt Damon, que resulta interessant en el seu paper d'home senzill, bona gent a pesar de les seves motivacions una mica elementals.

La pel·lícula se centra progressivament en la relació entre el vell, mandrós i borratxo marshall amb l'ull dret tapat (l'esquerre és l'ull inútil de Wayne en la primera adaptació) i la jove marcada per la gràcia d'una lucidesa ingènua plena d'aplom. La petita començant la seva vida al territori salvatge del western, i Cogburn, el pistoler cínic, que acaba la seva vida de supervivent sense certesa ni futur. I tot això sota un paisatge nevad, dur i ombrívol fotografiat amb rigor auster per Roger Deakins, col·laborador habitual dels Coen, que descriu un

món on la naturalesa obscura sembla que col·loca els éssers humans al seu lloc. On en el fons la vida val ben poc, bé sigui a la força com a símbol d'una justícia bastant arbitrària, bé sigui entre els defensors de la justícia que ja han oblidat la llei o entre els que fugen i desenvolupen amb més o menys encert el futur de malvats.

La jove inicia el seu camí amb una confiança heretada de la fe del seu pare mort: «Res no és autènticament lliure, a excepció de la gràcia de Déu.» Després de les peripècies de l'itinerari iniciàtic l'experiència resulta sorprenent i inesperada. La gràcia no es manifesta com a transparent i immediata, sinó que apareix amagada darrere del mal i de la mort, quan menys s'espera i de qui menys s'espera. La densitat dels diàlegs, paradoxalment plens d'absurd i de sentit, permeten reconèixer que enmig de la ironia encara podem esperar alguna cosa. La música composta per Carter Burwell pren com a base, per indicació dels Coen, himnes de pregària que expressen la convicció creient de la protagonista. Aquestes cançons del segle XIX fan que el camí ombrívol de venjança i tristesa tingui un sentit que

com a queixa espiritual s'obre a la confiança. Resumeix aquesta perspectiva l'himne *Apoyado en los brazos eternos* («Leaning on the Everlasting Arms»). Aquest cant ja va tenir una significació ambigua a *La noche del cazador* quan era en boca del predicador assassí Harry Powel, inoblidable i terrible Robert Mitchum, i a la vegada, i com a conclusió, cantat per la valenta senyora Cooper per vèncer i salvar els infants. En la nostra pel·lícula expressa l'acte generós i salvador de Rooster Cogburn que als seus braços salva la petita venjadora que ha estat ferida per unes serps que actuen amb una justícia sorprenent.

Aquest fons de fe convertida en cant en els himnes vells (*What a Friend We Have in Jesus*, *The Glory-Land Way*) ja no és la fe ingènua del començament del recorregut. La caiguda ha estat llarga i profunda. La nit del salvatge oest, origen dels EUA, és un símbol del poder del mal fet paisatge, actituds i actes humans. Però des d'allà, tot i que la protagonista acaba marcada, pot mirar amb esperança la mort. Més cap aquí queda un rastre de bondat inesperada i tènue, més enllà una terra de Glòria cap a la qual ens dirigim sostinguts en invisibles i eterns braços.

No és fàcil l'esperança que finalment brolla en aquesta pel·lícula dels Coen, la qual cosa ens recorda *Fargo* (1996). Emergeix després d'un itinerari dolorós, amb encontres i desencontres, perduda la ingenuïtat i traspasada la mort. Esperem que, com aquesta, aconseguixi algun Oscar després de les deu nominacions.

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Bon balanç de l'energia fotovoltaica instal·lada al Vaticà

En aquesta pàgina de *Catalunya Cristiana* del dia 1 de novembre del 2007 us vaig explicar que al Vaticà s'havia acordat implantar panells solars sobre la cobertura de la gran Aula Pau VI, la tan coneguda de tots els que van a veure el Papa, perquè és el lloc on els rep en audiència. Què se n'ha fet d'aquell projecte?

Una realitat magnífica. A *L'Osservatore Romano* s'han publicat els bons resultats obtinguts fins al desembre passat. Des del 26 de novembre del 2008, que és quan s'iniciarà la instal·lació (amb l'assistència de Carlo Rubbia, premi Nobel de Física) s'han produït 898,43 megawatts-hora d'energia elèctrica equivalents a l'estalvi de 89,84 tones de petroli, que haurien contaminat l'atmosfera en tones també de diòxid de carboni.

Però la cosa ha anat més enllà: un any més tard d'aquella instal·lació s'hi afegí una implantació de *solar cooling* (refredament solar) que permet transformar l'energia elèctrica en refrigeració. En xifres el resultat és aquest: el panells solars vaticans

Panells solars instal·lats a la teulada de l'Aula Pau VI del Vaticà.

produiran entre maig i setembre 106,237 megawatts-hora per a la refrigeració i després 110,842 megawatts-hora tèrmics al temps hivernal, a part d'alguna utilització purament elèctrica; cosa que

contribuirà a un estalvi d'unes 80 tones del gas carbònic. Amb aquesta segona realització el Vaticà consolida la seva posició d'avantguarda del sector amb la diversificació de l'aprofitament de l'energia solar, ja que en fa tres aplicacions.

El mateix *L'Osservatore Romano* ens informa que s'acaba de publicar un llibre de 190 pàgines, *L'energia del sole in Vaticano*, que explica amb gràfics i fotografies com s'han fet totes les instal·lacions per tal d'estimular que se'n facin d'altres. N'ha fet la presentació el cardenal Giovanni Lajolo, que ha subratllat la utilitat de l'opció per l'energia solar, tan neta, en altres camps, com el de l'automòbil elèctric. I ha dit:

«Nosaltres sempre mirarem d'atendre'ns a un comportament virtuós per a una ecologia responsable». I hi ha afegit, encara, que respectar la natura «vol dir correspondre al

disegni de Déu que ha creat l'home i l'ha posat en aquest món meravellós perquè el governi amb seny i així en gaudeixi plenament; vol dir, doncs, encara més, respectar l'home i el seu benestar».

L'univers de les galàxies

18. Com moren les estrelles

Dèiem al capítol anterior que la fusió d'hidrogen en heli ocupa la major part de la vida d'una estrella, i durant tot aquest temps es troba sempre en el mateix punt de la seqüència principal en el diagrama H-R. I quan l'heli arriba a un cert valor hi haurà la conversió de l'estrella en geganta roja. Però no tot s'acaba aquí. Segons la massa que tingui s'esdevindrà la continuació. Mentre l'estrella es troba en la seqüència principal porta una vida tranquil·la perquè té un equilibri dinàmic: la gravetat que l'ha fet néixer tendeix a continuar la contracció, però la radiació calorífica que s'hi produeix per les reaccions nuclears del seu interior pressiona per dilatar-la, i aquesta força expansiva, o «pressió de radiació», contraresta la gravitatòria i l'equilibri és estable perquè, quan la gravetat comença a superar la pressió, automàticament es produeix una lleugera contracció que fa augmentar la temperatura central amb el consegüent augment de pressió radiativa. I això pot durar milions d'anys. Aquest vaivé de contracció i dilatació s'ha vist clarament en el Sol. I d'ell sabem que té 4.600 milions d'anys d'existència i, com hem dit, encara n'hi queden més de 5.000 milions, en conformitat amb la massa del núvol que l'originà. Les estrelles de més massa tenen vida més curta perquè les reaccions nuclears hi són molt més intenses i el vaivé de contracció i dilatació pot acabar essent molt notable; com fan les variables cefeïdes que són de gran massa i amb un període d'oscil·lació proporcional a la seva grandària i són candidates a convertir-se en supergegantes roges.

Tres possibilitats per al final d'una estrella

Després de formar-se l'heli. Si la temperatura interna de l'estrella és suficient, el procés ulterior arribarà normal-

ment fins a la síntesi del carboni. És un procés en dos passos: primer dos nuclis d'heli s'ajunten per formar beril·li que es pot combinar amb un altre nucli d'heli i formar el carboni. El beril·li és inestable. Els nuclis que se'n formen si no es combinen amb heli es desintegren tot seguit. I encara pot passar que el carboni, que és estable, es combini amb un altre nucli d'heli i formi oxigen, que també és estable. És quan l'estrella es troba en l'estadi de cremar beril·li que comença a ser una geganta roja, perquè l'energia emesa en aquesta reacció nuclear és més alta que la que s'emetia quan només sintetitzava heli a partir de l'hidrogen. I del carboni, com vam dir pot passar a sintetitzar neó i magnesi, i de l'oxigen, silici i sofre. Arribarà fins al ferro, però no més enllà mentre no es trenqui l'equilibri un altre cop entre pressió de radiació i gravetat.

Ara bé, ja hem dit que l'evolució posterior d'una estrella serà segons la seva massa. Una estrella de massa inferior a 1,4 masses solars quan es produeixi el primer desequilibri a causa de no tenir ja prou hidrogen per fer-ne la fusió en heli acabarà convertint-se en la geganta roja que hem dit, estadi que li durarà pocs milions d'anys, i després s'esfondrarà bo i esdevenint una nana blanca que anirà perdent energia per acabar en invisible del tot.

Quan la massa de l'estrella és superior a 1,4 masses solars, el procés és més violent: al moment del desequilibri es converteix en una supernova, és a dir, fa un gran esclat perquè en precipitar-se tota la matèria superficial cap a l'interior fa augmentar enormement la temperatura, i és aleshores quan se sintetitzen elements pesants fins a l'urani i altres, i es projecta un núvol de gas i pols que s'estén per l'espai. I després, ja ho sabem, en el lloc central, quan la massa que encara hi resta no sobrepassa

les 3,5 masses solars, hi queda una estrella neutrons, que és el que resta després de la contracció violenta. Això s'ha pogut veure en la nebulosa del Cranc que conté el púlsar residu de la supernova de l'any 1054, com vam dir al capítol 14. Però si la massa de l'estrella després de la contracció arriba a 3,5 masses solars, el que s'hi formarà no és una estrella neutrons sinó un forat negre.

Nana blanca, estrella neutrons i forat negre són les tres possibilitats del final de la «vida» d'una estrella. Final de la seva existència que no és encara la mort de tot, ja que les nanes blanques encara estaran emetent llum durant uns quants milions d'anys, i les neutrons radiació de púlsar a més de llum. Pel que fa als forats negres l'acció que fan dins de la galàxia és sobretot gran força gravitatòria. Ja ho sabem.

Els elements químics dels núvols còsmics són fruit de morts estel·lars

Ja vam dir que el nostre Sol era una estrella de segona o tercera generació. Què vol dir això? Que el núvol còsmic que l'originà amb tot el sistema planetari provenia de les «cendres» d'una altra estrella, probablement supernova de les més violentes, perquè ja havia arribat a formar elements dels més pesats, com ara l'urani, que per això n'hi ha a la nostra terra. I no cal dir que tots els altres elements que hi tenim són fruit d'una activitat estel·lar anterior a la del nostre astre rei. Som pols d'estrelles, també nosaltres pel que fa al nostre cos. Vivim gràcies a una estrella (o més d'una) que es va «morir», bo i engegant a l'espai el gran núvol que contenia els elements que sabem i després es condensà per

al bé nostre. Hem dit que la supernova que va formar el núvol originari del nostre sistema solar probablement va ser de les més violentes. I és que els càlculs que proporciona la física nuclear mostren que una estrella encara que sigui molt massiva, mentre es troba en l'estadi de sintetitzar elements plàcidament, no arribarà més enllà de l'element ferro, que té per nombre atòmic 26 (mentre que el de l'urani és 92). Així ho afirmen els astrofísics: el motor estel·lar, en la producció mantinguda amb calma, sense desequilibris, pot produir efectivament fins al ferro, però no elements de nombre superior a ell, ja que el nucli de ferro té una gran estabilitat i, per anar més enllà, es necessita molta més energia que la que es calcula que té una estrella durant el desenvolupament continu sense sobresalts. Com és, doncs, que existeixen a casa nostra els elements més pesants que el ferro (tots els que el segueixen a la taula periòdica)? La resposta és que en la gran energia que es produeix en l'expansió d'una supernova sí que es pot produir la síntesi dels altres elements. I, precisament, el moment del gran esclat ve causat per la quantitat de ferro que ja s'hagi format, acumulat en el seu nucli fins que la gravetat que origina venç la pressió de radiació i s'hi fa el gran col·lapse. És aquesta explosió la fàbrica de tots els altres elements: la força que brolla en la supernova, quan hi ha la gran implosió, empeny amb força els neutrons i els incrusta en els nuclis més pesants i, com que molts d'ells perden un electró i es converteixen en protons, s'acaben originant nuclis d'elements superiors al ferro en nombre atòmic. I com que això passa en l'embolcall de l'estrella que fa l'esclat i es dispersa pel cosmos, resulta que el núvol que se'n deriva, i que podrà entrar a formar part d'una altra estrella, ja conté elements de nombre atòmic alt. I així era el núvol que formà el nostre sistema solar.

Eulàlia Tort i Joan Salicrú presenten «Valors a peu de carrer», els dilluns a les 21 h.

«Valors a peu de carrer», eines per a una vida més plena

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

És l'únic programa de la graella de Ràdio Estel que es fa en col·laboració amb un altre mitjà de comunicació escrit, en aquest cas la revista *Valors*, una publicació mensual de reflexió al voltant de l'ètica i els valors humans que promou una associació cultural sense afany de lucre que té la seva seu a Mataró. *Valors* busca aprofundir sense ser una revista d'intel·lectuals per a intel·lectuals; es proposa fer reflexionar sense pontificar, sense atabalar; provocar el debat sense crispacions; parlar de les coses que realment importen la gent al voltant de les bases morals de la societat actual. *Valors a peu de carrer*, en la seva actual estructura, va néixer el mes de setembre passat arran de la fusió de l'espai *Nits-Estel amb valors*, que es va fer durant el curs passat en el marc del magazine nocturn diari *NitsEstel*, i el programa *A peu de carrer*, tots dos conduïts per la periodista barcelonina Eulàlia Tort, que continua al capdavant d'aquesta nova etapa conjuntament amb Joan Salicrú, codirector de la revista. El programa tracta cada setmana un valor o conjunt de valors relacionats amb l'actualitat o amb el període de l'any en què s'emet. D'altra banda, una de cada quatre edicions es dedica a fer una versió sonora dels continguts que apareixen aquell mes a la revista. L'única secció fixa és el consultori del *coach* Franciscu, una pinzellada pràctica de tot el que s'ha comentat durant el programa. El col·lectiu Vivim del Cuentu també participa en el programa explicant un conte relacionat amb el valor que aquell dia es tracta. L'amor a fons; la seriositat; la transparència; els valors de la ciutat; la flexibilitat; regalar a consciència; religions a l'aula, oportunitat o problema; la creativitat... són una mostra dels temes tractats durant les últimes setmanes a *Valors a peu de carrer*, sempre amb la presència de destacats especialistes que, de manera senzilla i planera, ens introdueixen als temes més diversos que poden enriquir i millorar el nostre dia a dia.

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari						
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00						
	l'Evangeli													
							De matinada							
1.00	Dietaris de música i músics							1.00						
2.00	Informació							2.00						
3.00	Informació							3.00						
4.00	Informació							4.00						
5.00	Informació							5.00						
6.00	L'albada						La cantata del diumenge	6.00						
7.00	Titulars							7.00						
	El Rosari													
	l'Evangeli													
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30						
8.00	El primer cafè					Una raó per viure	El Campanar	8.00						
8.30						Església viva	Església d'Urgell	8.30						
9.00						Serveis (Temps)		Tot sardana	9.00					
	Sons de la terra													
10.00	Informatiu					Santorai	Avui és festa	10.00						
10.30	Santorai					A tota costa	La taula de l'Evangeli	10.30						
11.00	Informatiu					Microestel	Missa Conventual des de Montserrat	11.00						
11.30	Microestel					Trotamundos								
12.00	Àngelus					Trotamundos	Petit concert de migdia	12.00						
12.30	Microestel							Fundacions	12.30					
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat					Microestel		13.00						
13.30	Microestel					Tenim un problema	Rutes per Catalunya							
14.00	Informatiu					Fora d'àrea		14.00						
14.30	Microestel					Escolta'm	Gent jazz	15.00						
15.00	Informatiu													
15.30	Microestel													
16.00	Informatiu					Microestel		16.00						
16.30	Comentari General													
							17.00							
Informació														
17.30	Microestel					Microestel		17.30						
					Gent Gran	La taula de l'Evangeli								
18.00	Informatiu													
18.30	l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30						
18.45									Vespres des del monestir de Montserrat					
19.00														
19.30						Microestel	19.30							
20.00	Nits estel					Plusvàlua (r)	Cantate Domino	20.00						
21.00	Informatiu					Microestel		21.00						
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres	De cap i de nou (r)	Missatge en una ampolla (r)							
22.00	Andorra actualitat					Microestel		22.00						
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres (r)	Arsènic per compassió							
23.00	Microestel							23.00						
	Kosmos	Peces úniques	Gent jazz	Escolta'm	El club del country	En concert	Tenim un problema (r)							
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari						

■ Espais de radiofórmula

MARÇ ÉS EL MES CONSGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

INTERNET

- **MANS UNIDES.**— Mans Unides té una pàgina pensada especialment per als joves (www.jovenesmanosunidas.org), en la qual es pot trobar el Pla Jove de l'ONG, activitats, notícies i altres continguts.
- **«TUPPER MISTIC».**— Si voleu informació sobre aquesta nova proposta de reevangelització us podeu posar en contacte amb els organitzadors a través de: tornaracreurebcn@gmail.com.

ALTRES BISBATS

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 27 de març al 1 d'abril, dirigits per Mons. Vicente Jiménez a Madrid. Més informació: tel. 913 597 861.

BARCELONA

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 7 de març, a les 19.00, dins del cicle «Els dilluns dels drets humans» conferència *Com cal tractar avui els crims de la guerra civil i del franquisme?*; els dies 10, 17, 24 i 31 de març, i 7 i 14 d'abril, de 19.30 a 21.15, seminari *Llegir la història a la llum dels heretges*, a càrrec de Jaume Botey. Més informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.
- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 8 de març, a les 18.30, segona sessió del cicle de conferències sobre «L'univers de les galàxies», que pronunciarà Mn. Francesc

Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) sobre *Estrelles variables i fenòmens galàctics violents*. C/ Diputació, 231 – Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El 8 de març, a les 19.30, conferència *Mort i epifania de l'art. Una comparació entre l'avantguarda soviètica i l'europea*, amb Rafael Argullol (escriptor i filòsof); el 8, 9, 10 i 11, a les 11.00, activitat familiar *The Blackbirds. Espirituals negres*; el 10, a les 19.30, conferència *La França de la Revolució i els drets dels habitants de les colònies: la igualtat de drets, la fi de l'esclavitud i la unitat de la República*, a càrrec de Bernard Gainot (professor auxiliar d'Història moderna a l'Institut d'Histoire de la Révolution Française) l'11, a les 19.00, cinema i projecció *El teatre dels somnis*; el 13, a les 19.30, concert del quartet Diotima. Av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600.
- **CRISTIANA FORMACIÓ PERMANENT.**— El 9 de març, a la capella del col·legi Jesús-Maria (passeig Sant Gervasi, 15 – Barcelona), a les 17.30, eucaristia amb imposició de la cendra, seguida d'un Via Crucis. El celebrant serà el P. Pere Sunyer, s.j.
- **MUSEU D'HISTÒRIA DE BARCELONA.**— El 9 de març, a les 17.30, visita a l'exposició «L'estudi Fotogràfic Napoleón», a l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona. Més informació: www.museuhistoria.bcn.cat.
- **DIMECRES DE CENDRA.**— El 9 de març, celebració del Dimecres de Cendra a la catedral de Barcelona: a les 18.30, vespres, i a les 19.00, eucaristia. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.
- **JOVES.**— El 9 de març, a les 20.00,

a la cripta de la parròquia de Santa Maria del Pi (pl. del Pi, 7 – Barcelona), celebració del Dimecres de Cendra. Organitza: Delegació de Pastoral de Joventut de Barcelona.

- **PARES DOMINICS.**— El 9 de març, a les 20.00, missa solemne i imposició de la Cendra a l'església conventual Mare de Déu del Roser, c/ Ausias Marc, 54 – Barcelona.
- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà a la missa del Dimecres de Cendra el 9 de març, a les 19.00, imposició de la cendra: *Immutemur habitu in cinere* de Morales; ofertori: *Exaltabo te* de Lasso; comunió: *Miserere mei, Deus* de Allegri; el 13, a la missa conventual de les 10.30, ofertori: *Scapulis suis* de Palestrina; comunió: *Angelis suis* de M. Haydn; sortida: *Ad te Domine clamabo a 7* de Trombetti.
- **VIDA CREIXENT.**— El 10 de març, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Bienaventurados los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r, aula 3.
- **MUSEU D'ARQUEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El 10 de març, a les 19.00, conferència de Rafael Micó, professor de la UAB, sobre *El Argar: una societat de classes a la prehistòria de la península ibèrica*. Més informació: www.mac.cat.
- **CERCLE LA SALLE.**— El 10 de març, a les 18.30, Mercè Cornet parlarà sobre l'Equador. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com.
- **BENET XVI.**— El 10 de març, a les 19.30, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presentarà el llibre de Benet XVI *Llum del món*, a la sala Gaudí del Museu Diocesà. També hi participaran Mari Paz López, periodista de *La Vanguardia*; Joan Guiteras, degà del capítol catedral, i Raimund Herder, editor.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 10 de març, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.
- **PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ.**— L'11 de març, a les 21.00, concert d'orgue d'Àngel Villagrasa. Entrada lliure. C/ Monges, 33 – Barcelona.
- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 12 de març, a les 10.00, celebració comunitària de la Penitència a la basílica de la Mercè de Barcelona. Presideix Mn. Xavier Pagès, acompanyat per diferents sacerdots que administraran el sagrament de la Penitència. Tot seguit, eucaristia. Obert a tothom. Més informació: tel. 932 181 005.

• **PASTORAL FAMILIAR.**— El 12 de març, de 10.00 a 14.00, recés quaresmal per a matrimonis a la casa d'exercicis dels Jesuïtes de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera, 32 – Barcelona). Per a inscripcions: tel. 934 538 659, secretaria@pastoralfamiliarbcn.cat.

• **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— El 12 de març, de 10.30 a 13.00, al Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra, 6 – Barcelona). Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es

• **TAIZÉ.**— El 12 de març, a les 20.30, pregària de Taizé amb les Germanetes dels Pobres. Pl. Tetuan, 45-49 – Barcelona, tel. 932 655 227, www.hermanitasdelospobres.es.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 12 de març, a les 21.00, vetlla de pregària de Quaresma; el 13, a les 18.00, concert de Quaresma amb obres de Casanoves, Segarra, Miserachs, Planàs i Estrada. C/ Anglès, 55 – Barcelona.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El 13 de març, a partir de les 10.00, assemblea general ordinària al Seminari Conciliar de Barcelona.

• **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El 13 de març, a les 18.00, trobada del grup a la capella de les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 – Barcelona). Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

• **PARES TEATINS.**— El 13 de març, a les 18.00, concert de Giuseppe Zinchiri (guitarra) amb obres de Barrios, Castelnovo, Tedesco, Rodrigo i Ponce. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **RITU D'ELECCIÓ DELS CATECÚMENS.**— El 13 de març, a les 19.00, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presidirà la celebració del ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Barcelona.

• **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 13 de març, a les 19.00, conferència quaresmal de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, sobre *Cridats a una «nova evangelització»*; a les 20.00, vespres solemnes; a les 20.30, eucaristia. Possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia. Organitza: parròquia de la Concepció i parròquia de Sant Francesc de Sales, amb la col·laboració de la Delegació per a la Vida Consagrada. C/ Aragó, 299 – Barcelona, tel. 934 576 552, www.concepciobcn.com.

• **SANTUARIS.**— Del 14 al 16 de març, trobada de rectors i seglars de santuaris, a Barcelona, amb el tema *Santuàries i nova evangelització*. Més informació: tel. 934 291 803.

• **COSMOCAIXA.**— Del 16 de març al 4 d'abril, curs *Avenços en Alzheimer i malalties neurodegeneratives relacionades*. Més informació: c/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **FORMACIÓ FRARES CAPUTXINS.**— El 18 de març, a les 22.00, recés *Escoltar Déu en la vida diària*. Serà a la Frater-

其事好還。師之所處。荆棘生焉。大軍之後。必有凶年。

Qualsevol acció provoca reaccions.
Al lloc on va acampar l'exèrcit, només hi van néixer esbarzers.
Després dels grans exèrcits sempre van venir anys de fam.

**MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG**

Dissabte 19 de març,
a les 18.30 h, tertúlia.
Diumenge 20, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

太極

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JORDI OLIVÉ I CURRIUS, COORDINADOR DEL SAFOR UAB

«A la universitat parlem de Déu amb normalitat»

Samuel Gutiérrez

El Servei d'Atenció i Formació Religiosa (Safor) de la UAB es troba d'aniversari. Enguany celebra els 20 anys de vida, i ho fa amb tot un seguit d'actes i propostes culturals que volen posar en relleu la importància dels valors cristians en la formació de les persones. El jove Jordi Olivé, estudiant de Dret i membre del Moviment Cristià de Joves del bisbat de Terrassa, és un bon exemple de la fe viscuda sense embuts en l'espai universitari.

Què representa la celebració del 20è aniversari del Safor UAB?

Aquests 20 anys de presència cristiana a la Universitat posen en relleu els valors de la constància i del compromís per servir des de la nostra opció els universitaris. Ens fa mirar més enllà de les primeres impressions; pensem que tots tenim una inquietud religiosa o espiritual que podem compartir. Durant 20 anys hem d'agrair tots aquells centenars de col·laboradors que han treballat en aquesta direcció. També és una ocasió per donar-nos a conèixer. Som universitaris i cristians, on cadascú te la seva comunitat o moviment de referència, però oferim un espai al campus on descobrir la fe, celebrar-la i viure-la. No intentem convèncer ningú, però sí que parlem de Déu amb normalitat.

Què destacaríeu dels actes previstos amb motiu de l'aniversari?

La celebració de l'aniversari tindrà lloc durant tot aquest curs acadèmic 2010-2011. Al mateix temps no s'ha volgut fer una proposta única d'aniversari per tot el curs sinó que es fa paral·lelament amb el curs ordinari del Safor UAB: cinefòrums, formació, missa cada dimecres a les 14.30h... Amb motiu del 20è aniversari destaquem un curs sobre la dignitat de la persona —on participen més de 70 estudiants—, una festa universitària

el 4 de març a la nit i l'acte central d'aniversari al qual convidem tothom: el 16 de març, a les 17.30, al rectorat de la UAB, amb la presència del bisbe de Terrassa, el professor David Jou impartirà una lliçó sobre la qüestió ciència-fe. Destaquem també la coordinació del X Concurs Bíblic de Catalunya per a universitaris, que fem conjuntament amb la Federació de Cristians de Catalunya-Grup Avant de Terrassa, amb el compromís de continuar els pròxims cursos. Qui vulgui participar en qualsevol d'aquestes propostes només cal que s'informi al web: www.uab.cat/safor.

Com valoreu el servei ofert pel Safor?

Jo crec que la fita més important del Safor en aquests anys ha estat tocar sempre de peus a terra, i sobretot no estancar-se mai en un model concret. Sempre s'han anat innovant maneres de portar la paraula de Jesús als companys universitaris, maneres de transmetre els nostres valors humanistes

cristians. A través d'activitats culturals, espirituals i lúdiques s'ha fet un format molt bo i potent d'un servei d'assistència i formació religiosa a la universitat. I també s'ha afavorit un diàleg respectuós amb les altres tradicions. És enriquidor, per exemple, el fet que compartim el mateix espai per celebrar la fe amb els musulmans.

Promoure l'assistència i la formació religiosa a la Universitat és avui més difícil que fa vint anys? Us sentiu remant a contracorrent?

Crec que el fet de ser cristià a qualsevol edat és com nedar a contracorrent. Però evidentment amb els joves això és més accentuat. La joventut és una etapa de molts canvis, de provar noves experiències, i sobretot de viure sense cap obstacle. Això pot provocar una certa confrontació entre la fe i l'avenç del temps. Cal una anàlisi de la fe compatible amb els nostres dies i això moltes vegades no hi és, ja que, en aquestes edats, la fe encara no està prou treballada.

Personalment, què t'ha aportat el Safor?

El Safor UAB és el lloc on he pogut fer una colla d'amics amb els quals he compartit diverses experiències des de la vessant cristiana. Això m'ha ajudat força perquè sovint costa trobar algú que comparteixi els teus ideals. Al mateix temps, el Safor UAB m'ha enriquit a nivell cultural, m'ha donat l'oportunitat de conèixer i aprendre coses noves. Les estones de pregària, els espais de reflexió amb altres companys, les eucaristies dels dimecres, les xerrades del cafè mentre expliquem les nostres peripècies de la setmana... Tot plegat m'ha ajudat a créixer interiorment i a viure en la fe, a fer comunitat evangelitzadora, i m'ha permès sentir-me membre actiu de la comunitat cristiana des d'un sentit diocesà.

Eduard Brufau

Rauxa

Dr. Josep Rius-Camps

La setmana passada es va presentar a la Facultat de Teologia de Catalunya el darrer número de la *Revista Catalana de Teologia*, que és una miscel·lània d'homenatge al Dr. Josep Rius-Camps. Va ser un acte emotiu durant el qual es va fer una relació de tota l'extensa tasca de recerca de l'homenatjat en l'àmbit de la teologia, l'exegesi bíblica i la patristica. Però sobretot va ser, naturalment, un homenatge a la seva persona, i ell mateix va tenir ocasió d'explicar als oients la seva experiència vital al llarg de tants anys d'estudi. El Dr. Josep Rius-Camps és una de les personalitats de l'Església catalana actual amb més projecció fora de

l'esfera estrictament eclesial. La seva recent *Demostració a Teòfil*, fruit de la col·laboració amb Jenny Read-Heimerdinger, ha gaudit d'una acceptació poc habitual en aquestes obres, fins i tot en ambients agnòstics. Però les grans virtuts d'aquest teòleg, biblista i expert en patristica i grec bíblic són la humilitat i la discreció; ja fa més de trenta anys que viu en la senzillesa de l'ermita de Sant Pere de Reixac. Per tot això és un honor que a partir del número vinent el nostre setmanari torni a comptar amb els seus sempre il·lustradors comentaris de l'Evangeli. Enhorabona, Dr. Josep Rius-Camps!

Pensant-ho millor

Núria Gispert i Feliu
Membre del Consell
Assessor de la
Fundació Pere Tarrés

Acolliment per refer la vida dels més febles

«Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist» Gal 3,28.

Acollir significa rebre algú. Acollir una persona vol dir acceptar-la, respectar-la. Algunes vegades, com per exemple en persones immigrants, és la primera presa de contacte que tenen amb la societat d'acollida. En altres ocasions poden ser aquelles persones que surten de la presó i no tenen cap mena de vincle familiar, social, laboral o econòmic amb l'exterior. L'acollida va més enllà: sobretot vol dir que la persona s'ha de sentir acceptada i estimada. El diàleg que s'estableix amb aquestes persones pot enriquir qualsevol esperit obert a la veritat i al bé.

L'acolliment es pot fer des de qualsevol àmbit de la societat, però la parròquia representa l'espai on la comunitat cristiana pot dur a terme una veritable pedagogia de la trobada amb persones que són febles i és el lloc per fer-hi un intercanvi d'experiències i ajuts.

El feble és el preferit de Jesús. L'existència cristiana és existència pasqual en la mesura que es posa al servei de la justícia i de la fraternitat i es concreta en les relacions de bon veïnatge i en la vida quotidiana.

En el nostre entorn correm el risc de trobar-nos bé només amb «els nostres». Sovint ens tenalla la por «als altres», a allò que és diferent, ens fa por que ens contaminin.

Gràcies a Déu, a totes les diòcesis un gran nombre de comunitats parroquials han iniciat el procés, difícil i encoratjador alhora, de fer aquesta «nova terra» on hi cabem tots. Són passos silenciosos, humils, però carregats de vida i de possibilitats, com ho són les llavors.

Un bon acolliment només és possible si ens posem en el lloc de l'altre. Al món hi ha lloc per a tots, ningú no s'ha de sentir exclòs. És doctrina en l'ensenyament de l'Església i dels Pares de l'Església.

Voldria recordar-ne tres:

1. Déu crea el gènere humà per a la comunió dels uns amb els altres. Per tant tot és comú i que no pretenguin els rics tenir més que els altres (Climent d'Alexandria, segle III).
2. La terra és de tots, no només dels rics. El que és comú i ha estat donat per tots ho pots usurpar tu sol (sant Ambrosi, segle IV).
3. Com és possible que en el nostre temps encara hi ha gent que es mor de fam, gent que no sap llegir ni escriure, que no tenen assistència mèdica ni medicaments, ni tampoc sostre per aixoplugar-se? (Joan Pau II).

En l'Evangeli hem de trobar la força i l'estímul per acollir tothom. El Regne de Déu, «el cel nou i la terra nova» el construïm amb la pregària i l'esforç de cada dia.